AUTHOR:

SANDELL, R.

TITLE:

DE POLYBII STRUCTURIS QUIBUSDAM FINALIBUS

PLACE:

UPSALIAE

DATE:

1898

Master Negative #

93-81320-2

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

Sandell, R

De Polybii structuris quibusdam finalibus; commentatio quam scripsit...R. Sandell... Upsaliae, typis descripsit Edv. Berling, 1898.

iv, 88 p. 23 cm.

Thesis, Upsala

Bibliography: p. ii-iv.

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35 mm REDUCTION RATIO: 11x

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 4-23-93 INITIALS mDC.

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

Sandell

De Poubi structuris qui-
buscam finalibus.

DE

POLYBII STRUCTURIS QUIBUSDAM FINALIBUS

COMMENTATIO

QUAM

SCRIPSIT

ET

PERMISSU AMPL. PHILOS. ORD. UPSAL.

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

ANTE DIEM OCTAVUM KAL. JUN.

IN AUDITORIO VIII

H. A. M. S.

IN PUBLICO DEFENDET

R. SANDELL

LIC. PHIL. SMOL.

DE

POLYBII STRUCTURIS QUIBUSDAM FINALIBUS

COMMENTATIO

QUAM

SCRIPSIT

ET

PERMISSU AMPL. PHILOS. ORD. UPSAL.

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES RITE CAPESSENDOS

ANTE DIEM OCTAVUM KAL. JUN.

IN AUDITORIO VIII

H. A. M. S.

IN PUBLICO DEFENDET

R. SANDELL

LIC. PHIL. SMOL.

UPSALIÆ

TYPIS DESCRIPSIT EDV. BERLING

MDCCCXCVIII.

De Polybii sententiis finalibus Fassbænder disputat in programmate quodam gymnasii Crefeldensis. Polybii usum non neglexit Diel in commentatione illa quæ inscribitur De enuntiatis finalibus apud Græcorum rerum scriptores posterioris ætatis. Nonnulla quæ eodem pertinent, annotavit Kælker, Quæstiones de elocutione Polybiana p. 288 sequ. Harum sententiarum exempla quæ in integris quinque Historiarum libris leguntur ad unum fere omnia enumerat Brief, Die Conjunctionen bei Polybius I p. 35 sequ., qui idem de participiis quibusdam finalibus breviter disserit p. 41 sequ. Quæ cum ita sint quærat quispiam, num quid restet de tam exili argumento quod amplius dici possit. Quod quamquam eorum qui hunc libellum legerint, non meum erit dijudicare, hæc tamen afferam, cur sententias finales retractandas mihi proposuerim. Ac primum quidem Fassbænderum dicendi materiem non consumpsisse vel ex opusculi ejus amplitudine colligi potest. Accedit quod, ut de variis codicum scripturis quæ ascripsit silentio prætercam, alia sententiarum finalium exempla omisit, alia non intellexit. Diel cum in commentationis suæ paginis LII etiam de aliis historicis dissereret, vix fieri potuit ut fusius exponeret Polybii consuetudinem. Præterea numquam fere exempla affert. Restant Kælker et Brief, a quorum consilio rem penitus scrutari alienum fuisse apparet. Spero igitur hoc tirocinium iis qui in Polybii dicendi genere pervestigando operam collocabunt, non prorsus inutile fore.

Jam ut ad libelli nostri universam rationem transeat oratio, satis scio Weberum, quem progressum sententiæ finales apud superiores Græcos inde ab Homero ceperint, explicantem, rem propositam sic discripsisse, ut primo loco

sententias a nudo μή incipientes collocaret, deinde de affirmativis dissereret, denique adderet negativas conjunctis particulis inductas. Sed dubito, num in hujusmodi commentatione satis aptum sit cum Dielo id exemplum sequi.[1] Quare cum Polybius hujus usus duos ut ita dicam typos expressos præberet, alterum sententias vere finales et e verbis operam dandi, imperandi, sim. suspensas complectens, alterum enuntiatorum timendi proprium, rem bifariam divisi. Qua una re excepta ab usitata dispositione non aberravi. — Hultschii textum secutus, quæ in annotationibus de lectionum varietate ascripsi, ab Hultschio mutuatus sum. — De codicibus Polybianis vide Hultschii editionis v. I præfat. p. VI sequ., de compendiis Be, Ca, Hey, Ur, aliis, p. XV sequ.

Reliquum est ut libros afferam quos in hoc opusculo scribendo sæpius adii.

1. **Polybiana.**

Büttner-Wobst (BW) Polybii Historiæ, vv. I—III. Lipsiæ 1882—1893; accedit vol. IV, ed. Dindorf. Lipsiæ 1868.

Hultsch (Hu) Polybii Historiæ, vv. I, II ed. altera, Berolini 1888, 1892; vv. III, IV ed. prima, ibidem 1870—72.

Schweighæuser (Schw.) Polybii Megalopolitani Historiarum quidquid superest, vv. I—VIII. Lipsiæ 1789—95.

Haakh und Kraz Des Polybios Geschichte, deutsch. Langenscheidtsche Verlagsbuchhandlung Liefer. 1—29.

Emanuelsson Polybii från Megalopolis Historiska Arbeten. Öfversättning, 1, 2. Stockholm 1834.

Brief Die Conjunctionen bei Polybius, I, II: Siebzehnter Jahresbericht des K. K. Staatsgymnasiums im XVII. Bezirke von Wien. Wien 1891, 92. (Brief, Conj.).

[1] Quocumque modo hæc res se habet eo Dielum vituperandum esse censeo quod a sententiis e verbis operam dandi pendentibus eas sejunxit quæ sequuntur verba imperandi.

Diel De enuntiatis finalibus apud Græcorum rerum scriptores posterioris ætatis: Programm des K. Wilhelms-Gymnasiums in München für das Schuljahr 1894/95. (Diel De enunt. fin.). München 1895.

Fassbænder (Fassb.) Quæstiones grammaticæ ad Polybium pertinentes: a) de Polybii sententiis finalibus b) aliquot aoristi et futuri infinitivi falso in Polybii codicibus traditi: Programm des Gymnasiums zu Crefeld. Schuljahr XII. Crefeld 1889.

Goetzeler De Polybii Elocutione. Wirceburgi 1887.

Hewlett On the Articular Infinitive in Polybius: American Journal of Philology (A. J. Ph.) vol. XI pp. 267—290; 440—470. Baltimore 1890.

Hultsch Die Erzählenden Zeitformen bei Polybius (Erzähl. Zeitff.). Leipzig 1891—1893.

Kælker (Kælk.) Quæstiones de Elocutione Polybiana. Lipsiæ 1880.

Krebs Die Präpositionen bei Polybius. Würzburg 1882: Schanzii collectio illa Beiträge zur Historischen Syntax der Griechischen Sprache I Heft.

Krebs Die präpositionsartigen Adverbia bei Polybius (P. A. bei Pol.). I Teil. Regensburg 1882.

Krebs Die Präpositionsadverbien in der späteren historischen Gräcität (P.A. in der spät. hist. Gr.) I. II. München 1884, 1885.

Lammert Zu Polybios: Fleckeisens Jahrbb. B. 137. Leipzig 1888. p. 617 sequ.

2. **Alii libri:**

Blass Grammatik des Neutestamentlichen Griechisch (Gr. N.T.Gr.). Göttingen 1896.

Burton Syntax of the Moods and Tenses in New Testament Greek. (M.T.N.T.). Sec. edition. Edinburgh 1894.

Cavallin Grekisk Syntax (Cav. maj.). Lund 1879.

Goodwin Syntax of the Moods and Tenses of the Greek Verb (Goodw. M.T.). Rewritten and enlarged. London 1889.

Koch Griechische Schulgrammatik, fünfzehnte Dobbel-Auflage. Leipzig 1893.
Kühner Ausführliche Grammatik der Griechischen Sprache II, 1, 2. 2 Aufl. Hannover 1870, 72.
Kühner-Gerth Ejusdem libri II. 1 editio tertia. Hannover und Leipzig 1898.
Löfstedt Grekisk Grammatik. Andra upplagan. Stockholm 1873.
Meisterhans Grammatik der Attischen Inschriften. Zweite Auflage. Berlin 1888.
Weber Entwickelungsgeschichte der Absichtssätze. Würzburg 1884, 1885: Schanzii collectio quam supra nominavi B. II, HH. 1, 2.

I.

DE SENTENTIIS FINALIBUS.

1.

DE SENTENTIIS VERE FINALIBUS ET SENTENTIIS E VERBIS OPERAM DANDI ET IMPERANDI SIM. SUSPENSIS.

A.

DE SENTENTIIS VERE FINALIBUS.

I. Sent. affirm.; quæ semper fere a part. ἵνα initium capiunt.

Modi:

A. Post tempora primaria.

Semper conjunctivus.

a. *Præsentis.*

II. 37. 3. *πρέπον ἂν εἴη — — ἐπὶ τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα μεταβαίνειν πράξεις, ἵνα — — — — — οὕτως ἤδη [τῆς Ἰταλίας καὶ] τῆς ἀποδεικτικῆς ἱστορίας ἀρχώμεθα.*

III. 12. 5. sequ. *διὸ καὶ τοὺς ἐπὶ πραγμάτων ταττομένους χρὴ τῶν τοιούτων οὐδενὸς μᾶλλον φροντίζειν ὡς τοῦ μὴ λανθάνειν τὰς προαιρέσεις τῶν διαλυομένων τὰς ἔχθρας ἢ συντιθεμένων τὰς φιλίας, πότε τοῖς καιροῖς εἴκοντες καὶ πότε ταῖς ψυχαῖς ἡττώμενοι ποιοῦνται τὰς συνθήκας, ἵνα τοὺς μὲν ἐφέδρους νομίζοντες εἶναι τῶν καιρῶν ἀεὶ φυλάττωνται, τοῖς δὲ πιστεύοντες — — — πᾶν τὸ παραπῖπτον ἐξ ἑτοίμου παραγγέλλωσιν.*

IV. 21. 10. sequ. ***Ταῦτα** μὲν οὖν ἡμῖν εἰρήσθω χάριν τοῦ μὴ — — — — — —, ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ μὴ — — — — — — — —, ἔτι δὲ καὶ **Κυναιθέων** ἕνεκα, ἵν' — — — —, — — — ἡμερῶσιν αὐτούς, — — — —*

28. 5. extr. sequ. *διὸ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα κοινῇ τοῖς καιροῖς ἀκολουθοῦντες ἐξηγησόμεθα, τὰ δὲ πρὸ τοῦ κατ' ἰδίαν, ὡς εἶπα, — — — — — — —, ἵνα μὴ μόνον εὐπαρακολούθητος ἀλλὰ καὶ καταπληκτικὴ γίνηται τοῖς προσέχουσιν ἡ διήγησις.*

V. 31. 7. sequ. *δέον ἂν εἴη μεγίστην ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρόνοιαν καὶ τοῦ χειρισμοῦ καὶ τῆς οἰκονομίας, ἵνα καὶ κατὰ μέρος καὶ καθόλου σαφὲς τὸ σύνταγμα γίνηται τῆς πραγματείας.*[1]

VI. 22. 3. *ποτὲ <δὲ> λυκείαν ἤ τι τῶν τοιούτων ἐπιτίθεται, — — —, ἵνα τοῖς κατὰ μέρος ἡγεμόσι, προκινδυνεύοντες ἐρρωμένως καὶ μή, διάδηλοι γίνωνται.*

27. 5. sequ. *τιθέασι δὴ τὰς τούτων σκηνὰς ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἁπάσας, ἥτις ἐστὶν παράλληλος τῇ τοῦ τετραγώνου προκριθείσῃ πλευρᾷ, πεντήκοντα δ'ἀπέχει πόδας ἀπ' αὐτῆς. <ἵν' ἱκανὸς ἀπολείπηθ' > ἵπποις, ἅμα δ'ὑποζυγίοις καὶ τῇ λοιπῇ τῶν χιλιάρχων ἀποσκευῇ τόπος.*[2]

36. 5. *τὴν δ'ἐπιμέλειαν τοῦ κατὰ φυλακὴν βουκανᾶν, ὡς ἀρτίως εἶπον, ἵνα σύμφωνον ᾖ τοῖς ἐφοδεύουσι πρὸς τοὺς φυλάττοντας, οἱ τῆς πρώτης σημαίας τῶν τριαρίων ἐξ ἑκατέρου τοῦ στρατοπέδου ταξίαρχοι καθ' ἡμέραν ποιοῦνται.*[3]

40. 9. *παρὰ δὲ μίαν ἡμέραν τὰ μὲν ἡγεῖται τῶν στρατοπέδων καὶ κεράτων, τὰ δ'αὐτὰ πάλιν ἕπεται κατόπιν, ἵνα τῆς περὶ τὰς ὑδρείας καὶ σιτολογίας ἀκεραιότητος πάντες ἐπ' ἴσον κοινωνῶσι, — — — —*

IX. 9. 9. sequ. *ταῦτα μὲν οὖν οὐχ οὕτως τοῦ Ῥωμαίων ἢ Καρχηδονίων ἐγκωμίου χάριν εἴρηταί μοι (— — — — — —), τὸ δὲ πλεῖον τῶν ἡγουμένων παρ' ἀμφοτέροις καὶ τῶν μετὰ ταῦτα μελλόντων χειρίζειν παρ' ἑκάστοις τὰς κοινὰς πράξεις, ἵνα — — — — — ζηλωταὶ γίνωνται * — — —*[4]

X. 21. 7. *δῆλον ὡς — — πρέπον ἂν εἴη τῆς μὲν νεωτερικῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν νεωτερικῶν ζήλων κατὰ μέρος ἀφελεῖν, τοῖς δὲ κατὰ τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ κεφαλαιωδῶς ἐκεῖ δεδηλωμένοις ἔργοις προσθεῖναι καὶ κατὰ μέρος, ἵνα τὸ πρέπον ἑκατέρᾳ τῶν συντάξεων τηρῶμεν.*[4]

[1] Om. Fassb. — Brief (I p. 36), quod aperte falsum est, sent. fin. objecti munere fungi statuit.

[2] *ἵν' ἱκανὸς ἀπολείπηθ'* add. Hu. Quæst. II, 9: *ἵν' ᾖ* Be, *ἵν' ᾖ τοῖς* BW. — Om. Fassb.

[3] Sent. a part. *ἵνα* incipientem Fassb. pro objecto formulæ loqu. *ἐπιμ. ποι.* annexam esse opinatur. Quod quomodo fieri possit, non satis intellego.

[4] Om. Fassb.

b. *Aoristi.*

II. 14. 1. *ὑπὲρ ὧν δοκεῖ μοι χρήσιμον εἶναι κεφαλαιώδη μὲν ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν, ἵνα τὸ τῆς προκατασκευῆς οἰκεῖον συσσώσωμεν κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν,*[1] — — — —

24. 1. sequ. *Ἵνα δὲ συμφανὲς ἐπ' αὐτῶν γένηται τῶν ἔργων ἡλίκοις — — — — — — — — —, ῥητέον ἂν εἴη τὴν παρασκευὴν καὶ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης αὐτοῖς τότε δυνάμεως.*[2]

III. 5. 7. — —, *προσδεῖ δὲ καὶ τῆς τύχης, ἵνα συνδράμῃ τὰ τοῦ βίου πρὸς τὸ τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τέλος ἀναγαγεῖν*

V. 40. 4. *ἵνα δὲ καὶ περὶ ταύτης τῆς οἰκίας τὸ παραπλήσιον ποιήσωμεν, ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν παράληψιν τῆς Ἀντιόχου δυναστείας ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ μέλλοντος λέγεσθαι πολέμου.*[2]

VI. 58. 1. — — — *μιᾶς πράξεως ποιησόμεθα κεφαλαιώδη μνήμην, ἵνα μὴ τῷ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ τοῖς πράγμασιν, — — — —, φανερὰν ποιήσωμεν τῆς πολιτείας τὴν ἀκμὴν καὶ δύναμιν,* — — —

VIII. 11. 13. »— — *ἵνα παύσωμαι» φησὶ »μακρολογῶν, — — — — — ἡγοῦμαι* — — — — — »

XII. 9. 1. *Σκεψώμεθα δὴ καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Τιμαίου προαίρεσιν, καὶ τὰς ἀποφάσεις συγκρίνωμεν ἐκ παραθέσεως, ἃς — — — —, ἵνα γνῶμεν*[2] — — —

13. 3. *ὁ δ'ἵνα πιστὸς φανῇ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν ὅλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τἀνδρός,* — — — —

25^{a}. 3. *ἵνα δὲ καὶ τοὺς φιλοτιμότερον διακειμένους μεταπείσωμεν, ῥητέον ἂν εἴη περὶ*[3] — — — —

25^{k}. 1. *Ἵνα δὲ καὶ περὶ ταῦτα βεβαιωσώμεθα τὴν ἀπόφασιν τὴν ὑπὲρ Τιμαίου, — — — — — βραχέα προοισόμεθα τῶν ὁμολογουμένων αὐτοῦ λόγων ἐπ' ὀνόματος.*[2]

XXIV. 15. 2. »— — — *πότερον» ἔφη »συμφέρει συνεργεῖν ταῖς ὁρμαῖς ταῖς τῶν κρατούντων καὶ μηθὲν ἐμποδὼν*

[1] *συσσώσωμεν* Ern. (*συνανασώσωμεν* Hu) pro *συνενώσωμεν.*

[2] Om. Fassb.

[3] *ἵνα* Geelius: receperunt Hu et BW. — Om. Fassb.

ποιεῖν, ἵν' ὡς τάχιστα πεῖραν λάβωμεν τῶν βαρυτάτων ἐπιταγμάτων ἤ[1] — — — —

XXX. 9. 20. sequ. Τίνος οὖν χάριν τὸν πλείω λόγον πεποίημαι περὶ Πολυαράτου καὶ Δείνωνος; οὐχ ἵνα συνεπεμβαίνειν δόξω ταῖς ἐκείνων ἀτυχίαις (— — —), ἀλλ' ἵνα — — — βέλτιον παρασκευάσω καὶ βουλεύεσθαι καὶ φρονεῖν τοὺς κατὰ τὰς περιστάσεις < εἰς > παραπλησίους ἐμπίπτοντας καιρούς.

XXXI. 7. 17. — — —, ἀξιοῖ καὶ δεῖται πάντων ὑμῶν, — —, — — διαλυθῆναι καὶ συνθέσθαι τὴν συμμαχίαν, ἵνα γένηται τοῦτο ἐμφανὲς ἅπασιν, ὅτι[1] — — — —

c. *Conjunctivi præsentis et aoristi inter se mutantur:*

XV. 8. 10. sequ. τί λείπεται ποιεῖν; — — — —. ἀφελεῖν τὰ βαρύτατα τῶν ὑποκειμένων ἐπιταγμάτων; ἵνα δὴ — — — διδαχθῶσι τοὺς εὖ ποιοῦντας εἰς τὸ λοιπὸν παρασπονδεῖν, ἀλλ' ἵνα τυχόντες ὧν ἀξιοῦσι χάριν ὀφείλωσιν ἡμῖν;

B. Post. tempora præterita.

1. Conjunctivus.

a. *Præsentis.*

I. 26. 1. ἦν δὲ τῶν μὲν Ῥωμαίων πρόθεσις εἰς τὴν Λιβύην πλεῖν, καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν, ἵνα τοῖς Καρχηδονίοις μὴ περὶ Σικελίας ἀλλὰ περὶ σφῶν αὐτῶν καὶ τῆς ἰδίας χώρας ὁ κίνδυνος γίνηται.

II. 24. 8. τούτους δ' ἔταξαν ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς Γαλατίας, ἵν' — — — ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας.[2]

III. 9. 1. sequ. Τίνος δὴ χάριν ἐμνήσθην Φαβίου καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου γεγραμμένων; οὐχ ἕνεκα τῆς πιθανότητος τῶν εἰρημένων, — — — (— — — — —) ἀλλὰ τῆς τῶν ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βύβλους ὑπομνήσεως, ἵνα μὴ πρὸς τήν ἐπιγραφὴν ἀλλὰ πρὸς τὰ πράγματα βλέπωσιν.[3]

[1] Om. Fassb.
[2] ἵν' B, ἂν A, ὡς ἂν CDE. — Om. Fassb.
[3] Om. Kælker.

35. 6. — — —, εἰς δὲ τὴν οἰκείαν ἀπέλυσε τοὺς ἴσους τοῖς προειρημένοις, βουλόμενος — — —, τοῖς τε λοιποῖς ὑποδεικνύων ἐλπίδα τῆς εἰς οἶκον ἐπανόδου, — — —, — — — —, ἵνα προθύμως ἐξορμῶσι πάντες, — — — —

79. 1. — — —, — εἰς μὲν τὴν πρωτοπορείαν ἔθηκε τοὺς Λίβυας καὶ Ἴβηρας καὶ πᾶν τὸ χρησιμώτερον μέρος τῆς σφετέρας δυνάμεως, συγκαταμίξας αὐτοῖς τὴν ἀποσκευήν, ἵνα πρὸς τὸ παρὸν εὐπορῶσι τῶν ἐπιτηδείων

4. ἐπιμελητὴν δὲ τῆς οὐραγίας τὸν ἀδελφὸν ἀπέλιπε Μάγωνα τῶν τε λοιπῶν χάριν καὶ μάλιστα τῆς τῶν Κελτῶν μαλακίας καὶ φυγοπονίας, ἵν' ἐὰν κακοπαθοῦντες τρέπωνται πάλιν εἰς τοὐπίσω, κωλύῃ διὰ τῶν ἱππέων καὶ προσφέρῃ τὰς χεῖρας αὐτοῖς.

92. 9. — — —, ἐγίνετο πρὸς ἀναζυγήν, βουλόμενος μὴ καταφθεῖραι τὴν λείαν, ἀλλ' εἰς τοιοῦτον ἀπερείσασθαι τόπον ἐν ᾧ καὶ τὴν παραχειμασίαν δυνήσεται ποιήσασθαι, ἵνα μὴ μόνον κατὰ τὸ παρὸν εὐωχίαν ἀλλὰ συνεχῶς δαψίλειαν ἔχῃ τῶν ἐπιτηδείων τὸ στρατόπεδον.[1]

93. 9. — — — ἕως μέν τινος συνεργεῖν παρεκελεύετο τοῖς ἐλαύνουσιν, ὅταν δὲ — — — —, — — — — τῶν ὑπερδεξίων ἀντέχεσθαι τόπων καὶ προκαταλαμβάνειν τὰς ἀκρωρείας, ἵνα παραβοηθῶσι καὶ συμπλέκωνται τοῖς πολεμίοις,[1] —

101. 9. sequ. — — — ἠναγκάζετο τοὺς μὲν ἐπὶ τὴν νομὴν τῶν θρεμμάτων ἀπομερίζειν τοὺς δ' ἐπὶ τὴν σιτολογίαν, σπουδάζων — — μήτε τὴν λείαν καταφθεῖραι τόν τε σῖτον ὡς πλεῖστον συναγαγεῖν, ἵνα πάντων ᾖ — — δαψίλεια — —

IV. 26. 2. — — — πρεσβευτὰς ἐξαπέστελλον πρὸς τοὺς συμμάχους, ἵνα παρ' ἑκάστοις διὰ τῶν πολλῶν ἐπικυρωθέντος τοῦ δόγματος ἐκφέρωσι πάντες τοῖς Αἰτωλοῖς τὸν ἀπὸ τῆς χώρας πόλεμον.

66. 10. — — — αὐτὰ προηνεγκάμεθα — —, ἵνα γινώσκηται τὰ κατάλληλα τῶν πραγμάτων.[2]

VII. 16. 5. μετὰ δὲ τούτους ἄλλους ἐπελέξαντο τριάκοντα τοὺς ἐν ἀποστήματι συνεφεδρεύσοντας, ἵν' ἐπειδάν — — — — —, οὗτοι μὲν ἔξωθεν — πειρῶνται διακόπτειν τοὺς στρο-

[1] Om. Kælker.
[2] Om. Kælker et Fassb.

φεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν, αὐτοὶ δὲ τὸν μοχλὸν ἔνδοθεν καὶ τὰς βαλανάγρας, — — —

XV. 21. 3. sequ. *Κιανοὶ μὲν οὖν περιέπεσον τηλικαύταις συμφοραῖς οὐχ οὕτως — — — —, τὸ δὲ πλεῖον διὰ τὴν αὐτῶν ἀβουλίαν καὶ κακοπολιτείαν, προάγοντες ἀεὶ τοὺς χειρίστους καὶ κολάζοντες τοὺς ἐναντιουμένους τούτοις, ἵνα διαιρῶνται τὰς ἀλλήλων οὐσίας,[1] — — —

XVIII. 45. 10. ταύτην δὲ συνέβαινε γίνεσθαι τὴν ἀπορίαν ἐν τῷ συνεδρίῳ διὰ τὸ — — — — — —, περὶ δὲ Χαλκίδος καὶ Κορίνθου καὶ Δημητριάδος ἐπιτροπὴν αὐτοῖς δεδόσθαι διὰ τὸν Ἀντίοχον, ἵνα βλέποντες πρὸς τοὺς καιροὺς βουλεύωνται περὶ τῶν προειρημένων πόλεων κατὰ τὰς αὐτῶν προαιρέσεις·[2]

XXI. 5. 4. — — — πάλιν ἐξέπεμπον τοὺς αὐτοὺς δεησομένους ἢ τῶν χρημάτων ἀφελεῖν, ἵνα δύνωνται τελεῖν,[1] — — —

XXIII. 2. 10. ἵνα δὲ καὶ Φίλιππος εἰδῇ διότι — — — —, ἐξαποστελεῖν ἔφη πρεσβευτὰς — — — —[3]

XXXI. 8. 8. — — —, διόπερ ἀναγκαζομένη, καὶ βουλομένη παρελέσθαι καθόλου τὴν ἐλπίδα τῶν πολλῶν ὑπὲρ τῆς τῶν κατεχομένων σωτηρίας, ἵνα συμμύσαντες πειθαρχῶσιν — — — — —, ἔγραψαν — — —

fr. 154 (152). — — —, ἐν ἐπιμελείᾳ εἶχε πέμπειν αὐτῇ τὸ ἀπὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ, ἵνα μόνου τούτου τοῦ ποταμοῦ ἡ παῖς πίνῃ, ὡς ἱστορεῖ Πολύβιος.[4]

b. *Aoristi.*

II. 58. 7. οἱ δ' ἵνα Κλεομένει καὶ Λακεδαιμονίοις ἱκανὴν παράσχωνται πίστιν — —, — — — — τὸ μέγιστον ἀσέβημα κατὰ προαίρεσιν ἐπετέλεσαν.

III. 59. 6. sequ. — — —, τούς τε φιλοπευστοῦντας ὁλοσχερέστερον βουλησόμεθα συνεπιστῆσαι περὶ τῶν προειρημένων, ἐπειδὴ καὶ τὸ πλεῖον τούτου χάριν ὑπεδεξάμεθα τοὺς κινδύνους [καὶ τὰς κακοπαθείας] τοὺς συμβάντας ἡμῖν ἐν

[1] Om. Fassb.

[2] Fassb. locutioni ἐπ. δ. vim jubendi hoc loco inesse censet, e qua sent. fin. pendeat. Quod exquisitius est quam ut probandum sit.

[3] Perf. conj. præsentis vice fungitur.

[4] Ath. II. 45 c.

πλάνῃ τῇ κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν ἔτι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν ἔξωθεν ταύταις ταῖς χώραις συγκυροῦσαν θάλατταν, ἵνα — — — — γνώριμα ποιήσωμεν τοῖς Ἕλλησι καὶ ταῦτα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης.

63. 2. τούτου χάριν ἔφη παρεισάγειν τοὺς αἰχμαλώτους, ἵν' — — — — — βέλτιον ὑπὲρ τῶν σφίσι παρόντων βουλεύσωνται πραγμάτων.[1]

67. 7. — — — —, τούς γε μὴν ἄνδρας αὐτοῖς ἀπέδωκε, παραγγείλας τηρεῖν, ἵνα παρὰ τούτων κομίσωνται τοὺς αὐτῶν ὁμήρους — —

117. 8. sequ. Λεύκιος ἀπέλιπε μυρίους πεζοὺς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ παρεμβολῆς, ἵν' ἐὰν μὲν — — — — —, — οὗτοι — — — ἐγκρατεῖς γένωνται τῆς τῶν πολεμίων ἀποσκευῆς, ἐὰν δὲ — — — —, πρὸς ἐλάττους ὁ περὶ τῶν ὅλων γένηται κίνδυνος.

V. 3. 6. sequ. αὐτὸς δὲ περιῄει τὴν πόλιν, ἐπισκοπῶν — — — — —, βουλόμενος ἅμα μὲν προσδέξασθαι τοὺς συμμάχους ἅμα δὲ τὴν πόλιν ἐξελεῖν, ἵνα πρῶτον μὲν Αἰτωλῶν παρέληται τὴν ἀναγκαιοτάτην ὑπηρεσίαν (— — — — — — —) δεύτερον δ' ἵνα παρασκευάσῃ μὲν αὑτῷ παρασκευάσῃ δὲ τοῖς συμμάχοις ὁρμητήριον εὐφυὲς κατὰ τῆς τῶν πολεμίων χώρας.[2]

38. 1. sequ. ὃν ὁ Σωσίβιος — — — — —, — —, — — —, συνέπεισε γράψαντα κατὰ τοῦ Κλεομένους ἐπιστολὴν ἀπολιπεῖν ἐσφραγισμένην, ἵν' — — — — —, ὁ παῖς ἀνενέγκῃ τὴν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν — — — —.[2]

103. 3. — — — ἐξαπέστελλον ἅμα τούτοις πρέσβεις πρὸς τὸν Φίλιππον, ἀξιοῦντες παραγενέσθαι μετὰ τῆς δυνάμεως πρὸς σφᾶς, ἵνα — — — τύχῃ τὰ πράγματα τῆς ἁρμοζούσης διεξαγωγῆς.

104. 7. — —, πρὸς τὰς δύσεις βλέπειν αὐτὸν ἠξίου καὶ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ συνεστῶσι πολέμοις προσέχειν τὸν νοῦν, ἵνα — — — πειραθῇ σὺν καιρῷ τῆς τῶν ὅλων ἀντιποιήσασθαι δυναστείας.[3]

VI. 50. 1. Τίνος οὖν χάριν εἰς ταῦτα παρεξέβην; ἵνα γένηται δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων συμφανὲς ὅτι — — — —

[1] βουλεύσονται A[1], βουλεύωνται A[2] R, βουλεύονται F, corr. Hu.

[2] Om. Fassb.

[3] Om. Kælker.

IX. 29. 8. *οὔτε γὰρ — — — ἐπανείλετο τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον, οὔτε τῇ Κλεομένους τυραννίδι δυσαρεστούμενος, ἵνα Λακεδαιμονίους ἐλευθερώσῃ·*

38. 3. sequ. *τίνος πάλιν* (scl. *χάριν ὑπολαμβάνετε*) *ἐθελοντὴν καὶ προδήλως ἐξορμᾶν ἀποθανουμένους τοὺς περὶ Λεωνίδην; ἆρ οὐχ ἵνα δόξωσι μὴ μόνον τῆς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ [περὶ] τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας προκινδυνεύειν;* [1]

X. 34. 10. *διόπερ ἠξίου τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα κομίσασθαι, καὶ κριθεὶς φίλος ἐπανελθεῖν εἰς τὴν οἰκείαν, ἵνα λαβὼν ἀφορμὴν εὐλόγως ἐναποδείξηται τὴν αὑτοῦ καὶ τῶν φίλων εὔνοιαν κατὰ δύναμιν εἴς τε τὸν Πόπλιον αὐτὸν καὶ τὰ Ῥωμαίων πράγματα.* [2]

XI. 31. 5. sequ. *διόπερ οὐδὲ προσδέξεσθαι συναγωνιστὴν Ἰβήρων οὐδένα καθάπαξ ἔφη, δι᾽ αὑτῶν δὲ Ῥωμαίων συστήσεσθαι τὸν κίνδυνον, ἵνα φανερὸν γένηται πᾶσιν ὡς — —*

XV. 2. 6. *— — —, πρὸς δὲ τὸν ναύαρχον Ἀσδρούβαν διεπέμψαντο παρακαλοῦντες ἑτοιμάσαι πλοῖα μὴ μακρὰν τῆς τῶν Ῥωμαίων παρεμβολῆς, ἵν᾽ ἐπειδὰν — — — — —, ἐπαναχθέντα ταῦτα καταποντίσῃ τοὺς πρεσβευτάς·*

XVI. 18. 5. *τὸν δ᾽ Ἀντίοχον — — ἐκπέμψαι φησὶ τὸν πρεσβύτερον υἱὸν Ἀντίοχον ἔχοντα μέρος τι τῆς δυνάμεως, ἵνα προκαταλάβηται τῆς ὀρεινῆς τοὺς ὑπερκειμένους τῶν πολεμίων τόπους, — — —* [3]

XXI. 5. 11. *— — — ἐδέοντο συγχωρηθῆναι σφίσι κατὰ τὸ παρὸν ἑξαμήρους ἀνοχάς, ἵνα πρεσβεύσωσι πρὸς τὴν σύγκλητον.*

XXII. 18. 1. *— — οἱ περὶ τὸν Ἄππιον πέμπειν ἐπέταττον τῷ Φιλίππῳ τὸν Ὀνόμαστον καὶ τὸν Κάσσανδρον ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα πύθηται περὶ τῶν γεγονότων < ἡ σύγκλητος. >* [4]

[1] Fassb. inf. *ἐξορμᾶν* h. l. imperfecti, non præsentis, vim habere immemor hoc exemplum in eorum numerum retulit quæ post *prim.* tempp. conj. usurpant. —

[2] *ἵνα λαβὼν* Hu. quæst. II, 11 s., *ἀναλαβὼν* F(S), *ἕως ἂν λαβὼν* Ca, vulgo. — BW. Hultschii conjecturam in textum recepit. — Om. Fassb.

[3] Om. Fassb.

[4] »*ἵνα πύθηται* cet. epitomatoris stilum produnt: cfr mox § 2 extr.» Hu.

2. *— — — — — — —, τὸν μὲν Κάσσανδρον ἔφη πέμψειν, — — —, — —, ἵνα πύθηται παρὰ τούτου τὰς ἀληθείας ἡ σύγκλητος, — — —*

XXIV. 9. 2. *— — —, ἠξίουν δὲ τοὺς Ῥωμαίους, εἰ μέν ἐστι δυνατόν, <εἰς> σύλλογον αὐτοὺς συναγαγεῖν πρὸς τὸν Φαρνάκην, ἵνα — — — ἴδωσι τὴν ἀθεσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὠμότητα διὰ πλειόνων, — — —*

XXX. 4. 14. *— — — — — — — — —, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπειρᾶτο περιστέλλειν, ἵνα κατὰ τὴν παράθεσιν τὰ μὲν οἰκεῖα μικρὰ καὶ συγγνώμης ἄξια φανῇ, τὰ δὲ τῶν πέλας ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελέως, — — — —*

XXXII. 6. 7.. *ἀλλὰ καὶ πραγματικὰς ἀποφάσεις ἐξέβαλε, φάσκων — — —, δεῖν δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πρεσβευτὰς ἀπολωλέναι — — — — —, ἵνα παύσωνται* (scl. *οἱ Ῥωμαῖοι*) *τῶν ὑπερηφάνων ἐπιταγμάτων καὶ τῆς ἀνέδην ἐξουσίας.*

{ fr. 166. (163). *— — —, ἐκπεμπόμενος ὑπὸ τῆς συγκλήτου ἐπὶ τὸ καταστήσασθαι τὰς κατὰ τὴν οἰκουμένην βασιλείας, ἵνα τοῖς προσήκουσιν ἐγχειρισθῶσι, πέντε μόνους ἐπήγετο οἰκέτας, ὡς ἱστορεῖ Πολύβιος καὶ Ποσειδώνιος.* [1] }

c. *Tempora conjunctivi variantur.*

II. 42. 1. sequ. ***Τίνος οὖν χάριν ἐπὶ τοὺς χρόνους τούτους ἀνέδραμον: ἵνα πρῶτον μὲν γένηται συμφανὲς — — — — — — — — — · δεύτερον δ᾽ ἵνα καὶ τὰ τῆς προαιρέσεως μὴ μόνον διὰ τῆς ἡμετέρας ἀποφάσεως ἀλλὰ καὶ δι᾽ αὐτῶν τῶν πραγμάτων πίστεως τυγχάνῃ, — — —*** [2]

XVIII. 8. 4. sequ. *— — ἠξίου τὸν τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸν ἰδίᾳ πρὸς αὐτὸν διαλεχθῆναι περὶ τῶν ἐνεστώτων, ἵνα μὴ λόγοι λέγωνται μόνον ἐξ ἀμφοτέρων ἀψιμαχούντων, ἀλλὰ καὶ τέλος τι τοῖς ἀμφισβητουμένοις ἐπιτεθῇ.* [3]

2. **Optativus.**

Præsentis.

III. 43. 3. *εἶχον δὲ τὴν μὲν ἐξ ὑπερδεξίου καὶ παρὰ τὸ ῥεῦμα τάξιν οἱ λέμβοι, τὴν δ᾽ ὑπὸ τούτους τὰ λεπτὰ τῶν*

[1] Athen. VI 273 a. — Incert. ex. [2] Om. Kælker. Qu. p. 288.

[3] *λέγωνται* S. *λέγονται* F: *γένωνται* G. quod BW. probavit. — Om. Fassb.

πορθμείων, ἵνα — — — — — ἀσφαλεστέρα γίνοιτο τοῖς μονοξύλοις ἡ παρακομιδὴ διὰ τοῦ πόρου.

IX. 5. 3. sequ. *διὸ γράψας ὑπὲρ τῆς ἐπιβολῆς ἀπέστειλε τὸν Λίβυν [τῇ μετὰ τὴν ἀναζυγήν], ἵνα — — — — εὐθαρσῶς ὑπομένοιεν τὴν πολιορκίαν.*[1]

XVI. 29. 2. **Ἵνα, ἐὰν προθῆται διαβαίνειν αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχοι τὴν Ἄβυδον.*[2]

31. 2. *ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πρῶτον μὲν τοὺς δούλους ἐλευθεροῦν, ἵνα συναγωνιστὰς ἔχοιεν ἀπροφασίστους,* — — —

Per part. *ὅπως* aff. sent. finalis inducitur his l.l.

Modi:

Post tempora præterita.

1. Conjunctivus.

Præsentis.

X. 11. 2. sequ. — — —, *τὸ δὲ μεταξὺ τούτων διάστημα* — — — — *ἀχαράκωτον εἴασεν,* — — — —, *εἴτε καὶ καταπλήξεως χάριν εἴτε καὶ πρὸς τὴν ἐπιβολὴν ἁρμοζόμενος, ὅπως ἀνεμποδίστους ἔχῃ καὶ τὰς ἐξαγωγὰς καὶ τὰς ἀναχωρήσεις εἰς τὴν παρεμβολήν.*[3]

2. Optativus.

Aoristi.

XXXV. 6. 3. — — — — — — — — *αὖθις ἐπεχείρουν εἰς τὴν σύγκλητον εἰσελθεῖν, ὅπως ἃς πρότερον εἶχον ἐν Ἀχαΐᾳ τιμὰς οἱ φυγάδες ἀναλάβοιεν,* —[4]

[1] Om. Kælker. p. 289.

[2] Suid. v. *ἐπιβάθρας.* — *ἔχῃ* B. E.

[3] Om. Kælker p. 291., quem Brief laudat Conj. I p. 35, et Fassb.

[4] Plut. Cato maj. IX. — Om. Kælker p. 292. — Incert. ex.

Exempla conj. *ὡς* sent. vere fin. annexæ hæc sunt.

Modi:

Post tempora præterita.

1. Conjunctivus.

Aoristi.

XXVI. 1. 5. — — — — — — — — — —, *καὶ τοὺς μὲν δεξιούμενος τοὺς δὲ καὶ περιπτύσσων παρεκάλει φέρειν αὐτῷ τὴν ψῆφον, ποτὲ μὲν ὡς ἀγορανόμος γένηται, ποτὲ δὲ καὶ ὡς δήμαρχος.*[1]

2. Optativus.

Præsentis.

fr. 69 (66). *Ἐπισημαίνεσθαι] τοὺς μὲν χάρισι τοὺς δὲ κολάσεσιν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν, ἐπισημαίνεσθαι.*[2]

Hoc uno loco *ὅπως* et *ἵνα* simul occurrunt.

Modus:

Post tempus secundarium.

Conjunctivus.

Aoristi.

IX. 28. 4. — — — — *ἐχρήσατο μεγαλοψύχως τοῖς εὐτυχήμασιν, οὐχ ὅπως Ἀθηναίους εὖ ποιήσῃ,* — —, *ἀλλ' ἵνα διὰ τῆς πρὸς ἐκείνους εὐεργεσίας προκαλέσηται τοὺς ἄλλους εἰς τὸ ποιεῖν ἐθελοντὴν αὐτῷ τὸ προσταττόμενον.*

[1] Libri XXVI nullæ reliquiæ in codd. Polyb. exstant. Fragm. serv. Ath. V, 193 e. — Om. Fassb. — Incert. ex., cfr. Kælker p. 292.

[2] Suid. — Om. Kælk. et Fassb.

II. Sent. negat.: quæ semper fere conj. *ἵνα* cum neg. part. vel pronom. (*μή*, *μήτε*, *μηδείς* cet.) copulata præfiguntur.

Modi:

A. Post tempora primaria.

Semper conjunctivus.

a. *Præsentis.*

I. 41. 7. *ἵνα δὲ μὴ τοῖς ἀγνοοῦσι τοὺς τόπους ἀσαφῆ τὰ λεγόμενα γίνηται, πειρασόμεθα διὰ βραχέων ἀγαγεῖν εἰς ἔννοιαν τῆς εὐκαιρίας καὶ θέσεως αὐτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας.*

II. 56. 2. —, *χρήσιμον ἂν εἴη, μᾶλλον δ'ἀναγκαῖον ἡμῖν* — — — — —, *μὴ παραλιπεῖν ἄσκεπτον τοῦτο τὸ μέρος, ἵνα μὴ τὸ ψεῦδος ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἰσοδυναμοῦν ἀπολείπωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν.*[1]

III. 36. 1. *Ἵνα δὲ μὴ* — — — *παντάπασιν ἀσαφῆ γίνεσθαι συμβαίνῃ τὴν διήγησιν, ῥητέον ἂν εἴη* — — — —

IV. 32. 9. *εἴη μὲν οὖν οἱονεὶ συμφῦναι τὴν νῦν ὑπάρχουσαν κατάστασιν Πελοποννησίοις, ἵνα μηδενὸς δέῃ τῶν λέγεσθαι μελλόντων·*

40. 1. — — — — — — — — — —, *ἀποδεικτικῇ δὲ μᾶλλον τῇ διηγήσει χρηστέον, ἵνα μηδὲν ἄπορον ἀπολείπωμεν τῶν ζητουμένων τοῖς φιληκόοις.*[2]

V. 21. 4. *ἵνα δὲ μὴ* — — *ἀνυπότακτα καὶ κωφὰ γίνηται τὰ λεγόμενα, συνυποδεικτέον ἂν εἴη τὴν φύσιν καὶ τάξιν αὐτῶν,*[3] — — —

VI. 33. 11. *οἵτινες τηροῦσι μὲν καὶ τἄλλα, μάλιστα δὲ τοὺς ἵππους, ἵνα μήτ'* — — — *βλάπτωνται πρὸς* <*τὴν*> *χρείαν, μήτε* — — — — *ταραχὰς καὶ θορύβους ἐμποιῶσι τῷ στρατοπέδῳ.*

VII. 11. 2. — — — — — *»εἰ μὲν μάντεως φρένας ἔχεις» ἔφη, »ἐκχωρεῖν τὴν ταχίστην* (scl. *δοκεῖ τὰ ἱερὰ σημαίνειν*),

[1] *ἀπολίπωμεν* vulgo ante Be ex C.

[2] *ἀπολείπομεν* F, *ἀπολίπωμεν* B. — *ἀπολείπωμεν* etiam BW.

[3] Om. Fassb.

εἰ δὲ βασιλέως πραγματικοῦ, τηρεῖν αὐτήν, (scl. *τὴν ἄκραν*) *ἵνα μὴ νῦν ἀφεὶς ζητῇς ἕτερον ἐπιτηδειότερον καιρόν.*[1]

VIII. 2. 6. — —, *δεύτερος ἂν εἴη πλοῦς τὸ τῶν κατὰ λόγον φροντίζειν, ἵν' ἄν του καὶ σφαλλώμεθα, τῆς παρὰ τοῖς ἐκτὸς συγγνώμης μὴ διαμαρτάνωμεν.*[2]

IX. 10. 13. *οὐ μὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσθω μοι χάριν τῶν μεταλαμβανόντων ἀεὶ τὰς δυναστείας, ἵνα μὴ σκυλεύοντες τὰς πόλεις κόσμον ὑπολαμβάνωσιν εἶναι ταῖς ἑαυτῶν πατρίσι τὰς ἀλλοτρίας συμφοράς·*

16. 5. *διόπερ οὐκ ἀφροντιστητέον οὐδενὸς τῶν προειρημένων, ἵνα μὴ τοιούτοις ἀλογήμασι περιπίπτωμεν οἵοις* — — — —

19. 7. *τὴν δ'ἀπόβασιν τῆς κλίμακος πρὸς τὴν τῶν ἀναβαινόντων συμμετρίαν ἡμίσειαν εἶναι δεήσει τῆς κλίμακος, ἵνα μήτε* — — — — — *εὐσύντριπτοι γίνωνται, μήτε πάλιν λίαν ἀκροσφαλεῖς ὦσι τοῖς προσβαίνουσιν.*

29. 7. — — *ἐπάνειμι νῦν ἐπὶ τὸν τελευταῖον Ἀντίγονον, ἵνα μὴ τὴν ἐκ τούτου πρᾶξιν ἀκάκως τινὲς ὑμῶν θεωροῦντες ὑπόχρεοι χάριτι νομίζωσιν εἶναι Μακεδόσιν.*

X. 5. 9. *Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω μοι χάριν τῶν ἀκουόντων, ἵνα μὴ* — — — — — — *παραπέμπωσι τὰ σεμνότατα καὶ κάλλιστα τἀνδρός,* — — —[2]

XI. 2. 11. *Ταῦτα μὲν οὖν ἡμῖν εἰρήσθω περὶ τῶν ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένων, ἵνα μήτε* — — *σφάλλωσι τὰς τῶν πιστευσάντων ἐλπίδας μήτε* — — — *αἰσχρὰς καὶ ἐπονειδίστους ποιῶσι τὰς αὑτῶν περιπετείας·*[3]

5. 1. — — — — — —. *φατὲ μὲν γὰρ πολεμεῖν ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων πρὸς Φίλιππον, ἵνα σῳζόμενοι μὴ ποιῶσι τούτῳ τὸ προσταττόμενον,* — — — —

XVIII. 13. 7. *ἵνα δὲ μὴ πόρρωθεν τὰ παραδείγματα φέρωμεν, ἐξ αὐτῶν τῶν ἐνεστώτων ῥᾳδίως ἔσται τὸ λεγόμενον κατανοεῖν.*

XXXII. 25. 7. — — — — — *συγκεφαλαιωσόμεθα τὴν ὅλην πρᾶξιν, ἵνα μὴ* — — — —, — — — *εὐτελῆ καὶ ἀσαφῆ ποιῶμεν τὴν διήγησιν.*[2]

[1] Verbo illo »*ἔφη*», opinor, deceptus, Fassb. h. l. tribuit sent. post *secund.* tempp. conj. expressis.

[2] Om. Fassb.

[3] *σφαλῶσι* FS, corr. Ca. — Om. Fassb.

b. *Aoristi.*

I. 5. 3. *καὶ ῥητέον αὐτὴν τὴν τῆς διαβάσεως αἰτίαν ψιλῶς, ἵνα μὴ — — — ἀνυπόστατος ἡ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ γένηται καὶ θεωρία.*

XII. 17. 1. **Ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεῖσθαι, μνησθησόμεθα μιᾶς παρατάξεως, — — —*

26 a. 4. *τὸ δὲ μέγιστον ὅτι καὶ ὑπὸ τοῖς χιτωνίσκοις, φησί, περιζώματα φοροῦσιν, ἵνα μηδ᾽ὅταν ἀποθάνωσιν ἐν ταῖς μάχαις φανεροὶ γένωνται τοῖς ὑπεναντίοις.*[1]

XVI. 14. 4. — — — — *ἀναγκαῖόν ἐστι μὴ παρασιωπᾶν, ἵνα μὴ* — — — — — — — —, — — —, *ἔνιοι μᾶλλον ἐπακολουθήσωσιν ἐκείνοις ἤπερ ἡμῖν οἱ φιλομαθοῦντες.*

28. 4. *ποιοῦμαι δὲ τὴν τοιαύτην διαστολήν, ἵνα μή τις ἡμᾶς ὑπολάβῃ μαχόμενα λέγειν ἑαυτοῖς,* — — — — —[1]

B. Post. tempora præterita.

Modi:

1. Conjunctivus.

a. *Præsentis.*

I. 83. 3. —, *τότε δὲ καὶ μᾶλλον ἐφιλοτιμεῖτο, πεπεισμένος συμφέρειν ἑαυτῷ* — — — — — *τὸ σῴζεσθαι Καρχηδονίους, ἵνα μὴ παντάπασιν ἐξῇ τὸ προτεθὲν ἀκονιτὶ συντελεῖσθαι τοῖς ἰσχύουσι,* — — —

V. 55. 1. — — — —, *καὶ βουλόμενος ἀναταθῆναι καὶ καταπλήξασθαι τοὺς ὑπερκειμένους ταῖς ἑαυτοῦ σατραπείαις καὶ συνοροῦντας δυνάστας τῶν βαρβάρων, ἵνα μήτε συγχορηγεῖν μήτε συμπολεμεῖν τολμῶσι τοῖς ἀποστάταις αὐτοῦ γινομένοις, ἐπεβάλετο στρατεύειν ἐπ᾽ αὐτούς,* — — —

VIII. 29. 7. — — — — — — — —, *διελόντες σφᾶς εἰς τρία μέρη παρεφύλαττον, διαλαβόντες τῆς ἀγορᾶς τὰς εὐκαιροτάτας εἰσβολάς, ἵνα μήτε τῶν ἔξωθεν προσπιπτόντων μηδὲν αὐτοὺς λανθάνῃ μήτε τῶν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει γινομένων.*

[1] Om. Fassb.

34. 2. — — — — — — — *ἔκρινε διατειχίσαι τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἄκρας, ἵνα μηδεὶς ἔτι φόβος ἐπικάθηται τοῖς Ταραντίνοις ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν Ῥωμαίων.*

IX. 25. 5. sequ. *πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις ἔφη* — — — — *τοὺς προειρημένους* — —, — — — — — — — —, — —, — — — *οὐδέποτε μετεσχηκέναι τῆς αὐτῆς πράξεως ἀλλήλοις, ἀλλ᾽ ἀεὶ μᾶλλον ἑαυτοὺς ἢ τοὺς πολεμίους στρατηγεῖν χάριν τοῦ μὴ συμπαρεῖναι θάτερον θατέρῳ* — — *ἵνα μήτε διαφέρωνται πρὸς σφᾶς ἐκ τῶν τοιούτων μήτε μερίζωνται τὸ λυσιτελές,* — — —

X. 20. 4. *ἵνα δὲ μήτε τῶν πρὸς τὰς μελέτας ὅπλων μήτε τῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν μηδὲν ἐλλείπῃ, τὴν πλείστην ἐποιεῖτο σπουδὴν πρὸς τοὺς χειροτέχνας*[1].

42. 7. *ἵνα δὲ μηδὲν αὐτὸν λανθάνῃ τῶν πραττομένων, διεπέμψατο πρὸς Πεπαρηθίους καὶ πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς Φωκίδος, ὁμοίως δὲ πρὸς τοὺς ἐπὶ τῆς Εὐβοίας.* — — — —

XII. 10. 5. *διὸ καὶ θαυμάζειν ἐστὶν ἄξιον πῶς οὔτε τὸ τῆς πόλεως ὄνομα* — —, *οὔτε <τὸν> τόπον* — — — —, *διεσάφησεν ἡμῖν, οὔτε τοὺς ἄρχοντας τοὺς δείξαντας αὐτῷ τὴν ἀναγραφὴν καὶ πρὸς οὓς ἐποιεῖτο τὸν λόγον, ἵνα μηδενὶ διαπορεῖν [ἐξῇ] ἀλλ᾽* — — — — *ἐνῇ τοῖς ἀμφισβητοῦσιν εὑρεῖν τὴν ἀκρίβειαν*[2].

11. 7. *οὐ μὴν ἀλλὰ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν εἰς ἕνα τόπον ὑπερεθέμην τὸν περὶ Τιμαίου λόγον, ἵνα μὴ πολλάκις ἀναγκάζωμαι τοῦ καθήκοντος ὀλιγωρεῖν.*

XV. 25. 28. extr. — —, *τάς τε δυνάμεις περὶ αὐτὸν ἤθροιζε καὶ περὶ πόρον ἐγίνετο χρημάτων, ἵνα μηδενὶ τῶν ἐχθρῶν εὐχείρωτος ᾖ*[3].

31. 4. sequ. — — — — —, *ἐδέοντο τῶν σωματοφυλάκων πρεσβεῦσαι περὶ αὐτῶν πρὸς τοὺς Μακεδόνας, δη-*

[1] Omissis verbis *πρὸς τ. χ.* Fassb. enuntiatum a part *ἵνα* incipiens formulæ *τ. πλ. ἐπ. σπ.* pro objecto subjungit.

[2] »*ἐξῇ* del. Hu. (est scilicet varia scriptura ad *ἐνῇ*, ipsum autem hoc verbum hiatus evitandi causa insolito loco scriptor posuit)». Hu. — BW. codicum scriptura servata addit *μηδέν*. — Utra emendatio aptior sit quamquam dijudicare non ausim, animus tamen mihi inclinat, ut cum BW. faciam. — Om. Fassb.

[3] Om. Fassb.

λοῦντας ὅτι — — — — — —, — — — —, αὐτὸ δὲ τὸ πνευμάτιον δέονται συγχωρηθῆναι σφίσι μετὰ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς, ἵνα — — — μηδὲ βουληθέντες ἔτι δύνωνται λυπεῖν μηδένα[1].

XVIII. 48. 4. med. —, *καὶ συνεβούλευον αὐτῷ πρεσβευτὰς πέμπειν εἰς τὴν Ῥώμην ὑπὲρ συμμμαχίας, ἵνα μὴ δοκῇ — — ἀποκαραδοκεῖν τὴν Ἀντιόχου παρουσίαν.*

XXVII. 10. 5. *περὶ μὲν οὖν τούτων ἐπὶ τοσοῦτον προήχθην εἰπεῖν, ἵνα μή τις ἀκρίτως εἰς ἀχαριστίαν ὀνειδίζῃ τοῖς Ἕλλησι τὴν τότε διάθεσιν, — — —*[2].

XXVIII. 12. 4. — — — —, *καὶ ἐνετείλαντο τῷ Πολυβίῳ φιλοτίμως, ἐὰν — — — — —, τοὺς μὲν πρεσβευτὰς ἐξ αὐτῆς πέμπειν διασαφήσοντας, ἵνα μὴ καθυστερῶσι τῶν καιρῶν, — — — —*[3].

XXXV. 2. 10. —, *ἢ — — — παραδειγματιστέον εἶναι* (scl. *ἠξίουν*) *τὴν τῶν προειρημένων ἐπανάστασιν, ἵνα μηδεὶς ἔτι ποιεῖν θαρρῇ τὸ παραπλήσιον τούτοις.*

b. *Aoristi.*

III. 104. 5. *ἵνα δὲ μὴ πρωὶ κατοπτευθῶσιν ὑπὸ τῶν εἰς τὰς προνομὰς ἐκπορευομένων, ἅμα τῷ διαυγάζειν κατελάμβανε τοῖς εὐζώνοις τὸν λόφον*[4].

V. 63. 10. *ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τὴν λοιπὴν ἐγίνοντο παρασκευήν, ἀνὰ μέρος καὶ συνεχῶς διατρέχοντες εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἵνα μηδὲν ἐλλίπῃ τῶν χορηγιῶν πρὸς τὰς προκειμένας ἐπιβολάς.*

---

[1] Cum verba *αὐτὸ δὲ τὸ πν.* cet. nihil aliud sint nisi ejus verborum circuitus posterius membrum, quem part. *ὅτι* amplectitur, inepte Fassb. hanc sent. fin. in earum numero refert, quæ post *prim.* tempp. conj. exhibent.

[2] Om. Fassb.

[3] Assentior Ca. apud Schw. IV. p. 408 ita vertenti: »P. mandarunt ut si — — — — —, reliquos leg. extemplo mitteret, id renuntiaturos, ne serius quam oporteret ad illum copiæ Achaïcæ venirent». — Fassb. contra ea part. *διασ.* tam arte cum sent fin. connectit, ut illis verbis hanc vim subiciat: »qui monerent ne»; quam explanationem pravam esse e verborum contextu elucet.

[4] Om. Kælker.

XII. 10. 8. sequ. — —, *καὶ προσεξειργασμένος, ἵνα μὴ φανῇ τοῦ τυχόντος ἀκηκοὼς ὅτι συνέβαινε — — — — — —. ἢ ποί γ' ἂν οὗτος — — — — — παρεσιώπησεν;*

28. 12. *ὁ δ' ἵνα μὴ δόξῃ κατακολουθεῖν Ἐφόρῳ, πρὸς τῷ κατεψεῦσθαι ἐκείνου καὶ τῶν λοιπῶν < ἅμα > κατεγν < ωκὼς τὰ παρ' > ἄλλων δεόντως κεχειρισμένα μακρῶς κἀσαφῶς καὶ τρόπῳ παντὶ χεῖρον ἐξηγούμενος οὐδένα τῶν ζώντων ὑπέλαβε τοῦτο παρατηρήσειν*[1].

XVIII. 4. 5. sequ., — — — — *»ἐρωτᾷς με» φησίν, »Ἀλέξανδρε, διὰ τί Λυσιμάχειαν προσέλαβον; ἵνα μὴ διὰ τὴν ὑμετέραν ὀλιγωρίαν ἀνάστατος ὑπὸ Θρᾳκῶν γένηται,* — — — —

XXXI. 17. 3. *τὸ μὲν οὖν ἐγκαλεῖν ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀσεβήματος ἀπεδοκίμαζεν, οὐ βουλόμενος ἐρεθίζειν τοὺς περὶ τὸν Λυσίαν, ἵνα μὴ διαψευσθῇ τῆς προθέσεως,* — — —.

2. Optativus.

a. *Præsentis.*

XXIII. 4. 10. *ἵνα δὲ μὴ πάλιν ἐξ ἀκεραίου περὶ πάντων ἀντιλέγοιεν, ἔγγραπτον ὑπὲρ τῶν ὁμολογουμένων * * ἐφ' ὃ πάντες ἐπεβάλοντο τὰς ἰδίας σφραγῖδας*[2].

b. *Aoristi.*

XIV. 2. 4. —, *καὶ τοῦτον ὠχυροῦτο καὶ διετάφρευε φιλοτίμως, — — — — — — —, τῇ δ' ἀληθείᾳ βουλόμενος ἐφεδρεύειν τοῖς κατὰ τὸν τῆς πράξεως καιρόν, ἵνα μὴ — — — — — οἱ τὴν Ἰτύκην παραφυλάττοντες στρατιῶται τολμήσαιεν — — — ἐγχειρεῖν τῷ χάρακι*[1] — — —

3. Propter modorum attractionem hoc uno loco sent. fin. indicativo præteriti temporis effertur.

XXXIX. 12. 9. — — — — — — —. *ὅπερ ἔδει καὶ τοὺς τοιούτους ἱστοριογράφους, ἵνα μὴ κατετόλμων τοῦ καλῶς ἔχοντος*[1].

---

[1] Om. Fassb.

[2] In lacuna *γίνεσθαι ἐκέλευον* add. Ur.

Pro *ἵνα μή* semel *ὅπως μή* usurpatur.

Modus:

Post tempus præteritum.

Conjunctivus.

Præsentis.

XXXIX. 3. — — —, *τοῦ Πολυβίου συμβουλεύοντος αὐτῷ κατασπεῖραι τριβόλους σιδηροῦς ἢ σανίδας ἐμβαλεῖν κεντρωτάς, ὅπως μὴ διαβαίνοντες οἱ πολέμιοι προσμάχωνται τοῖς χώμασιν, ἔφη*[1] — — —

A nudo *μή* sent. fin. his ll. incipit.

Modus:

Post tempora secundaria.

Conjunctivus.

Aoristi.

III. 42. 5. sequ., — — —, *καὶ συλλογιζόμενος ἐκ τῶν παρόντων ὡς οὔτε διαβαίνειν μετὰ βίας δυνατὸν εἴη τοσούτων πολεμίων ἐφεστώτων, οὔτ᾽ ἐπιμένειν, μὴ πανταχόθεν προςδέξηται τοὺς ὑπεναντίους, ἐπιγενομένης τῆς τρίτης νυκτὸς ἐξαποστέλλει μέρος τι τῆς δυνάμεως, συστήσας* — — — —[2]

IV. 72. 4. *οὗτοι μὲν οὖν αὖτις ἐπανῆλθον* — —, *ἔχοντες παράγγελμα μένειν κατὰ χώραν ἕως ἂν ἡ δύναμις ἀναζεύξῃ, μή τινες* — — — *διαρπάσωσιν αὐτούς*[3].

XXI. 19. 11. *διόπερ, ὦ ἄνδρες, ἀξιοῦμεν ὑμᾶς τοῦτον τὸν τόπον ὑπιδέσθαι, μὴ λάθητε τοὺς μὲν παρὰ τὸ δέον αὔξοντες, τοὺς δὲ ἐλαττοῦντες τῶν φίλων ἀλόγως,* — — — — — — —[2]

---

[1] Plut. Apopht. p. 200 A. — Valde dubium ex., cfr Kælker p. 291 et Fassb. p. 8, annot. 1.

[2] Om. Fassb.

[3] Om. Fassb. et Kælker.

XXXVIII. 2. 3. (*χωρὶς γὰρ τῶν ἀδήλων καὶ τὴν κατάστασιν τῶν ὑπάτων ἤδη συνεγγίζειν, ἧς δεῖν ἔφη στοχάζεσθαι, μὴ τοῦ χειμῶνος προκαταλαβόντος ἐπελθὼν ἕτερος ἀκονιτὶ λάβῃ τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἐκείνου πόνων*), — —[1]

III. Idem verborum circuitus et affirm. et negat. membra amplectitur.

Partt.: in membris aff. semper *ἵνα*
neg. „ *ἵνα μή*,
nisi quod *ἵνα* non repetitur.

Modi:

A. Post tempora primaria.

Semper conjunctivus.

a. *Præsentis.*

III. 21. 9. sequ. *ἡμῖν δ᾽ἀναγκαῖον εἶναι δοκεῖ τὸ μὴ παραλιπεῖν ἄσκεπτον τοῦτο τὸ μέρος, ἵνα μήτε, οἷς καθήκει καὶ διαφέρει τὸ σαφῶς εἰδέναι τὴν ἐν τούτοις ἀκρίβειαν, παραπαίωσι τῆς ἀληθείας ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις διαβουλίοις, μήθ᾽ οἱ φιλομαθοῦντες περὶ τούτων ἀστοχῶσι,* — — — — —, *ἀλλ᾽ ᾖ τις ὁμολογουμένη θεωρία τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὑπαρξάντων δικαίων Ῥωμαίοις καὶ Καρχηδονίοις πρὸς ἀλλήλους ἕως εἰς τοὺς καθ᾽ ἡμᾶς καιρούς.*[2]

IV. 33. 11. sequ. *Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω μοι χάριν Ἀρκάδων καὶ Μεσσηνίων, ἵνα* — — — — — — — — *ἀληθινῶς ἀντέχωνται τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας καὶ πίστεως καὶ μήτε φόβον ὑφορώμενοι μήτ᾽ εἰρήνης ἐπιθυμοῦντες ἐγκαταλείπωσιν ἀλλήλους ἐν ταῖς ὁλοσχερέσι περιστάσεσιν.*[3]

42. 7. *ἔτι δὲ μᾶλλον εἰρήσθω καὶ τῆς τῶν πλοϊζομένων ψευδολογίας καὶ τερατείας χάριν, ἵνα μὴ παντὶ τῷ*

---

[1] Pronomine *ἧς* plane neglecto Fassb., quod absurdum ac pæne ridiculum est, *στοχάζεσθαι* h. l. notione quadam timendi imbutum cum vocula *μή* connexum esse censet. — Non satis cert. ex.

[2] Om. Fassb.

[3] *ἐγκαταλίπωσιν* MsRs, vulgo.

λεγομένῳ προσκεχηνέναι παιδικῶς ἀναγκαζώμεθα διὰ τὴν ἀπειρίαν, ἔχοντες δ' ἴχνη τῆς ἀληθείας ἐπὶ ποσὸν ἐξ αὐτῶν ἐπικρίνειν δυνώμεθα τὸ λεγόμενον ὑπό τινων ἀληθῶς ἢ τοὐναντίον.

V. 90. 5. sequ. ***Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω μοι χάριν*** *πρῶτον μὲν τῆς Ῥοδίων περὶ τὰ κοινὰ προστασίας (— — —). δεύτερον δὲ τῆς τῶν νῦν βασιλέων μικροδοσίας καὶ τῆς τῶν ἐθνῶν καὶ πόλεων μικροληψίας, ἵνα μήτ' οἱ βασιλεῖς τέτταρα καὶ πέντε προϊέμενοι τάλαντα δοκῶσί τι ποιεῖν μέγα καὶ ζητῶσι τὴν αὐτὴν ὑπάρχειν αὐτοῖς εὔνοιαν καὶ τιμὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἣν οἱ πρὸ τοῦ βασιλεῖς εἶχον, αἵ τε πόλεις λαμβάνουσαι πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ μέγεθος τῶν πρότερον δωρεῶν μὴ λανθάνωσιν ἐπὶ μικροῖς καὶ τοῖς τυχοῦσι νῦν τὰς μεγίστας καὶ καλλίστας προϊέμεναι τιμάς, ἀλλὰ πειρῶνται τὸ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις τηρεῖν, — — —*

XVIII. 28. 4. sequ. — —, *χρήσιμον καὶ καλὸν ἂν εἴη τὸ τὴν διαφορὰν ἐρευνῆσαι, καὶ παρὰ τί συμβαίνει Ῥωμαίους ἐπικρατεῖν καὶ τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, ἵνα μὴ τύχην λέγοντες μόνον μακαρίζωμεν τοὺς κρατοῦντας ἀλόγως,* — — —, *ἀλλ' εἰδότες τὰς ἀληθεῖς αἰτίας ἐπαινῶμεν καὶ θαυμάζωμεν κατὰ λόγον τοὺς ἡγουμένους.*

XXX. 6. 3. sequ., *χρήσιμον ἂν εἴη τὸ τὰς προαιρέσεις τῶν παρ' ἑκάστοις πολιτευομένων ἐπισκέψασθαι, καὶ γνῶναι τίνες φανήσονται τὸ κατὰ λόγον πεποιηκότες καὶ τίνες παραπεπαικότες τοῦ καθήκοντος, ἵνα οἱ ἐπιγινόμενοι ὡσανεὶ τύπων ἐκτιθεμένων δύνωνται — — — τὰ μὲν αἱρετὰ διώκειν τὰ δὲ φευκτὰ φεύγειν ἀληθινῶς, καὶ μὴ περὶ τὸν ἔσχατον καιρὸν τῆς ζωῆς ἀβλεπτοῦντες τὸ πρέπον καὶ τὰς ἐν τῷ προγεγονότι βίῳ πράξεις αὐτῶν μειῶσιν.*[1]

b. *Duo præsentis conjunctivi cum uno aoristi copulantur.*

XXXVII. 4. 2. sequ. — — — — — — — *ἀναγκαῖόν ἐστι μεταλαμβάνειν τὰς περὶ αὐτῶν σημασίας, ἵνα μήτε τοὔνομα συνεχῶς προφερόμενοι προσκόπτωμεν ταυτολογοῦντες, μήτε πάλιν »ἐμοῦ« καὶ »δι' ἐμέ« παρ' ἕκαστον λέγοντες λάθωμεν εἰς φορτικὴν διάθεσιν ἐμπίπτοντες, ἀλλὰ* — — — — —

[1] »Hiatus epitomatoris stilum produnt.« Hu. — Dubium ex.

— — *ἐφ' ὅσον οἷόν τε διαφεύγωμεν τὸ λίαν ἐπαχθὲς τῆς περὶ αὐτῶν λαλιᾶς,* — —[1]

B. Post tempora secundaria.

Modi:

1. Conjunctivus.

a. *Præsentis.*

I. 3. 8. extr. sequ. — —, *ἀναγκαῖον ὑπελάβομεν εἶναι συντάξασθαι ταύτην καὶ τὴν ἑξῆς βύβλον πρὸ τῆς ἱστορίας, ἵνα μηδεὶς* — — — — — *διαπορῇ καὶ ζητῇ* — — — — — — — — — — — — — — —, *ἀλλ' ἐκ τούτων τῶν βύβλων καὶ τῆς ἐν ταύταις προκατασκευῆς δῆλον ᾖ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὅτι* — — —

II. 35. 4. sequ. *περὶ ὧν ἡμεῖς,* — — — — — — — — — — — —, *οὐκ ᾠήθημεν δεῖν οὔτε τὴν ἐξ ἀρχῆς ἔφοδον αὐτῶν ἀμνημόνευτον παραλιπεῖν οὔτε τὰς μετὰ ταῦτα πράξεις οὔτε τὴν τελευταίαν ἐξανάστασιν, ὑπολαμβάνοντες οἰκεῖον ἱστορίας ὑπάρχειν τὰ τοιαῦτ' ἐπεισόδια τῆς τύχης εἰς μνήμην ἄγειν καὶ παράδοσιν τοῖς ἐπιγινομένοις, ἵνα μὴ τελέως οἱ μεθ' ἡμᾶς ἀνεννόητοι τούτων ὑπάρχοντες ἐκπλήττωνται τὰς αἰφνιδίους καὶ παραλόγους τῶν βαρβάρων ἐφόδους, ἀλλ' ἐπὶ ποσὸν ἐν νῷ λαμβάνοντες,* — — ** — — —, *ὑπομένωσι καὶ πάσας ἐξελέγχωσι τὰς σφετέρας ἐλπίδας* — — —

VI. 10. 6. sequ. — — *οὐχ ἁπλῆν οὐδὲ μονοειδῆ συνεστήσατο τὴν πολιτείαν, ἀλλὰ πάσας ὁμοῦ συνήθροιζε τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἰδιότητας τῶν ἀρίστων πολιτευμάτων, ἵνα μηδὲν αὐξανόμενον ὑπὲρ τὸ δέον εἰς τὰς συμφυεῖς ἐκτρέπηται κακίας, ἀντισπωμένης δὲ τῆς ἑκάστου δυνάμεως ὑπ' ἀλλήλων μηδαμοῦ νεύῃ μηδ' ἐπὶ πολὺ καταρρέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον [ἐπὶ πολὺ] διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα,* — — —

XX. 12. 6. sequ. — — — — — — —. *δεῖν γὰρ* (scl. *ἔφησεν*) *οὐ τοῖς φίλοις δίδοσθαι τὰς τοιαύτας τιμὰς καὶ τοὺς*

[1] Om. Fassb.

στεφάνους, ἐξ ὧν — — — —, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῖς ἐχθροῖς. ἵνα οἱ μὲν φίλοι — — — πιστεύωνται παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, — — —, οἱ δὲ ἐχθροὶ — — ἢ συνηγορεῖν αὐτοῖς ἀναγκάζωνται ἢ — — μηδὲν δύνωνται βλάπτειν.[1]

XXVII. 3. 3. med. sequ., τἆλλά τε παρακεκλήκει τοὺς πολλοὺς ὑπὲρ τοῦ κοινωνεῖν τῶν αὐτῶν ἐλπίδων, καὶ τετταράκοντα ναῦς συμβουλεύσας τοῖς Ῥοδίοις ὑποζωννύειν, ἵνα — — —, μὴ — παρασκευάζωνται πρὸς τὸ παρακαλούμενον, ἀλλ' ἑτοίμως διακείμενοι πράττωσι τὸ κριθὲν ἐξ αὐτῆς.

2. Optativus.

Unus opt. præsentis cum tribus aoristi commiscetur.

VIII. 20. 7. sequ. διόπερ ἔδει τὸν μὲν Ἀριανόν, — — —, ἡγεῖσθαι — — —, — — — — — —, τὸν δὲ Βῶλιν ἀκολουθεῖν τῶν ἄλλων κατόπιν, ἵν' ἐπειδὰν — — — — — — — — — —, τότ' ἐπιλαβόμενος κρατοίη τὸν Ἀχαιόν, καὶ μήτε διαδραίη — — — — — —, μήθ' αὐτὸν ῥίψαι κατά τινος κρημνοῦ — — —. πέσοι δὲ — — ὑπὸ τὰς τῶν ἐχθρῶν χεῖρας ζωγρίᾳ.

3. Modi inter se mutantur.

Unus conj. aoristi cum duobus optativis præsentis conjungitur.

VIII. 28. 4. sequ. — — — — — — — —. τῶν δὲ Νομαδικῶν ἱππέων εἰς ὀγδοήκοντα προχειρισάμενος ἐκέλευε προπορεύεσθαι τῆς δυνάμεως — — καὶ τοὺς παρὰ τὴν ὁδὸν τόπους ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους ἐπιτρέχειν, ἵνα μηδεὶς κατοπτεύσῃ τὴν ὅλην δύναμιν, ἀλλ' οἱ μὲν ὑποχείριοι γίνοιντο τῶν διεμπιπτόντων, οἱ δὲ διαφυγόντες ἀναγγέλλοιεν εἰς τὴν πόλιν ὡς ἐπιδρομῆς οὔσης ἐκ τῶν Νομάδων.[2]

[1] Om. Fassb.

[2] κατοπτευθῇ F(S), corr. Rei 480; (κατοπτεύοι Di, quem Fassb. probat; sed cfr Kælker p. 265 sequ.) — κατοπτεύσῃ etiam BW.

Omnes sententias hodie aliis obnoxias a principio liberas fuisse viri docti docent. Quomodo autem sententiarum finalium parataxis quam vocant in hypotaxim mutata esse videatur, Weber[1] fusius explicat. Sed hac quæstione, ut a nostro consilio aliena, omissa, quem progressum sent. vere final. inde ab Homero ceperint, videamus.

Ac primum observandum est, quas particulas singuli auctores adhibuerint. Quod ex hac tabella[2] cognoscere licet quam Weberi[3] auctoritate nisi composuimus.

	ὄφρα	ἵνα	ὡς	ὅπως	ἕως
Homerus.	237	145	63	9	5
Hesiodus	10	11	6	—	—
Hymni Hom. . . .	9	5	2	—	—
Pind.	11	—	4	1 (?)	—
Rell. Lyr.	6	3	6	2	—
Tragici: Aesch.. .	—	2	34	17	—
Soph. . .	—	14	57	33	—
Eur. . . .	—	71	210	26	—
Aristoph.	—	183	18	42	—
Herodotus	—	107	27	17	—
Xenoph.	—	213	95	239	—
Thucyd.	—	52	2	114	—
Plato.	—	368	1	48	—
Oratores Attici . .	—	579	5	54	—

Poëtæ igitur, cum quibus Herodotus et Xenophon consentiunt, ternas part. usurpant, duas Thuc., singulas fere oratores Att. et Plato. Scriptoribus aliis aliæ conjunctiones placent: apud vetustissimos poëtas ὄφρα ceteras partt. frequentia superat, cum ἵνα secundum teneat locum; tragg., quamquam usus part. ἵνα paulatim crebrescit, tamen maxime gaudent voculis ὡς et ὅπως. Apud reliquos auctores, exceptis Xenoph. et Thucyd., qui ὅπως præferunt, ἵνα floret, atque

[1] Entwickel. gesch. der Absichtssätze I p. 1 sequ. Cfr Goodwin M.T. 307—316.

[2] In conjunctionum numeris indicandis et sent. aff. c. neg. commiscuimus neque partt. c. ἄν (κεν) copulatas a »puris» sejunximus.

[3] Cfr. hos ll.: I pp. 32, 65, 67 sequ.; 72 sequ.; 76; 80; 91; 100; 115; 132. — II pp. 75; 9; 55; 42; 44, 45.

apud Platonem et orat. Att. una fere dominatur.[1] — In neg. sent.,[2] quæ ratio sit inter usum partt. fin. cum μή copulat., quam hypotaxim appellat Weber, et nudi μή (W.: »μή paratacticum») hoc fere modo complecti possumus: apud ep., lyr., tragg. poëtas parataxis prævalet, cum reliqui auctores hypotact. rationem unam fere adhibeant.

Modus sent. vere fin. proprius conjunctivus est:[3]

Qui, si tempora primaria prægrediuntur, solus fere[4] usurpatur; sin autem secundaria, sæpe optativus fit: poëtæ, ad quorum rationem Xenoph. et Plato redeunt, hunc modum præferunt; oratores Att., quamquam inter se nonnihil dissentiunt, omnino tamen altero modo non minus quam altero delectantur.[5]

Apud Herod. et Thucyd. quæ modorum ratio sit, ex hac tabella intelleges.

Herodotus[6]	conjungit c.		conj.	opt.
	ἵνα	in sent.	41	23
	ὅπως (ἄν)		7	8
	ὡς (ἄν)		7	10
	nud. μή		2	3
		Summa	57	44
Thucydides[7]				
	ἵνα	in sent.	26	5
	ὅπως (ἄν)		49	50
	ὡς		—	1
	nud. μή		3	—
		Summa	78	56

Conjunctivus igitur apud utrumque usitatior est.

[1] Cfr. Weber. II p. 97 sequ.
[2] De hac re fusius disseruit W. II p. 91 sequ.
[3] W. I p. 51.
[4] De optativo propter attractionem usurpato vide W. II p. 105 sequ.; de cetero opativi usu II p. 101.
[5] W. II p. 103 sequ.
[6] W. I p. 134.
[7] W. II pp. 5, 6. 9, 10; 103.

Pro legitimis modis hæ sententiæ nonnumquam, impr. post ὅπως, raro post ὡς et nud. μή, post ἵνα numquam, fut. ind. exhibent.[1] Accedit, quod, si sent. vere fin., semper fere a part. ἵνα incipiens, enuntiatum ind. præteriti de re non facta expressum sequitur, in illa quoque consilii indicandi causa, quod quis non assecutus est aut assequi nequit, ind. præt. usurpari solet. Ejus usus apud superiores 56 exempla invenimus.[2]

Ac de superioribus quidem satis dictum est: Polybii autem quæ sit ratio atque usus, ut appareat, hanc tabellam propono:[3]

	Modi										
	Post tt. prim.			Post tempora secundaria							
	Conjunct.			Conjunct.			Optat.			Utr.m.	Ind.
	præs.	aor.	utr. t.	præs.	aor.	utr. t.	præs.	aor.	utr. t.	utr. t.	præt.
Sent. aff. inc. a partt. ἵνα	11	14	2	18	24	3	4	—	—	—	—
Sent. aff. ὅπως	—	—	—	1	—	—	—	1	—	—	—
Sent. aff. ὡς	—	—	—	—	2	—	1	—	—	—	—
Sent. aff. ὅπως & ἵνα	—	—	—	—	2	—	—	—	—	—	—
Sent. neg. inc. a partt. ἵνα μή	18	5	—	15	6	—	1	1	—	—	1
Sent. neg. ὅπως μή	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—
Sent. neg. nud. μή	—	—	—	—	4	—	—	—	—	—	—
Sent. mixtæ.	6	—	1	5	—	—	—	—	1	1	—
Summa	35	19	3	40	38	3	6	2	1	1	1

Particularum igitur ἵνα maxime floret gratia, quippe quæ exstet

in sent. aff. 1[4] + 76 = 77.
neg. 47.
mixtis 14.
Summa 138.

[1] W. II p. 110 sequ.; (in N.T. *impr.* post ἵνα. Cfr Burton N.T.M.T. 198, 199; Blass Gr. N.T. Gr. § 65, 2.)
[2] W. II p. 107.
[3] Computatio etiam dubia exempla comprehendit.
[4] Semel ἵνα et ὅπως simul occurrunt.

Rarissime usurpantur ceteræ particulæ:

ὅπως in sent. aff. 1[1] + 2 = 3.
neg. 1.
Summa 4.

ὡς
in sent. aff. 3.

nud. μή
in sent. neg. 4.

Modorum autem ratio hæc est:

Conj. post tt. prim. in sent. 57.
sec. 81.
Summa 138.

Opt.
(semper post. tt. sec.) in sent. 9.
Ind. præt. 1.

Accedit, quod uno loco conj. et. opt. inter se mutantur.

Quæ cum ita sint, sent. vere fin. apud Polybium unam fere structuram exhibent: a part. ἵνα (ἵνα μή) incipientes modo conjunctivo exprimuntur.

Restat, ut de singulis rebus pauca addam.

Primum videmus nudum μή, ut apud superiores plerumque cum aoristi modis conjungitur, ita apud Polybium semper aoristi conjunctivum post se habere.[2] Deinde optativum obliquum modis post primaria tempora legitimis cedere dialecti κοινῆς proprium esse satis constat[3] — velut in N^i.T^i libris ejus optativi usus fere exstinctus est.[4] Quare tantum abest, ut, quod Fassb. (p. 6) credere videtur, Polybius in sent. fin. conjunctivo semper fere usurpato latinam structuram assumpserit, ut sine dubio sui quotidiani sermonis consuetudinem secutus sit.[5]. Tum ex his 149 sent.

[1] Semel ἵνα et ὅπως simul occurrunt.

[2] Idem fere in sent. timendi cadit, cfr infra.

[3] In sent. vere fin. etiam Her. et Thuc. conjunctivum optativo præferre supra p. 24 admonuimus.

[4] Cfr Burton N.T.M.T. 197 sequ., 343 sequ.; — Blass Gr. N.Gr. § 66.

[5] Cfr Diel De enunt. fin. p. 20.

vere fin. sexaginta fere in digressionibus illis leguntur, quibus abundat Polybius. Neque tamen magni interest hic numerus quantus sit. Etenim, si rem in universum spectes, eodem fere modo ibi atque in perpetua oratione verba inter se connectuntur. Major quæstio est, num P. hac sentent. vere finalium ratione utatur ad indicandum, quo consilio a re proposita declinet vel declinaverit.[1] Ejusmodi hæc exempla sunt:

1. Sent. fin. ut ita dicam nuda extat.[2]

XVI. 28. 4; IV. 28. 6; V. 40. 4; VI. 58. 1; IX. 29. 7; XII. 17. 1; 25^k 1; XXXII. 25. 7; I. 41. 7; XVIII. 13. 7; IV. 66. 10; XXVII. 10. 5; XI. 2. 11; XII. 9. 1; VIII. 2. 6; XXXVII. 4. 2; XVI. 14. 4; III. 21. 9; I. 5. 3; IV. 40. 1; IX. 16. 5; II. 24. 1; V. 21. 4; XII. 25^a 3; I. 3. 8; II. 35. 4; V. 31. 7; II. 37. 3; X. 21. 7; XVIII. 28. 4; II. 56. 2; XXX. 6. 3; II. 14. 1. = 33 ll.

2. Ad sent. fin. cum enuntiato primario conjungendam interponuntur verba nonnulla, longe sæpissime e vocula χάριν apta.[3]

[1] Quod Krebs (P.A. in d. spät. hist. Gr. I p. 57) docet his ipsis locis χάριν τοῦ et inf. sæpe adhiberi, numeros afferre forsitan haud inutile sit. Ejus structuræ finalis exemplorum summa est septuaginta sex (Krebs P.A. bei Pol. I p. 21: cfr Hewlett A. J. Ph. XI p. 448 sequ., ubi ll. ad unum omnes enumerat), e quibus tertia fere pars in digressionibus invenitur; locis autem de quibus hic agitur, novem tantum exempla occurrunt. (nempe hæc, I. 12. 9; 20. 8; II. 14. 2; III. 34. 3; 38. 4; IV. 8. 12; 21. 10; IX. 31. 1; XVIII. 28. 12) *Unde apparet sent. vere fin. prævalere.*

[2] Observes velim, quomodo primaria enuntiata conformata sint: quibus auctor aut simpliciter se dicit quacumque causa commotum a proposito digredi, digressum, digressurum esse aut quasi excusando, quod necessarium vel utile est vel quod oportet, vel legentes monendo ut secum videant, quomodo quid se habeat, vel alio quodam modo verecundius loquitur. (Vides me ad eam rationem exempla enumeravisse). — Perspicuis de causis fit, ut hæc enuntiata sæpe exhibeant optativum cum ἄν copulatum.

[3] Cfr hæc exempla, in ejusmodi locis non tradita: III. 59. 7; 63. 2: (τούτου χάριν) IX. 38. 3. (τίνος scl. χάριν; ἆρ' οὐχ ἵνα). — De hoc usu part. χάριν cfr Krebs P. A. Gr. I. 27; II. 27. 28.

a. Copulatio fit per formulam διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν.
XII. 11. 7 = 1 l.

b. Præcedit enuntiatum interrogativum a formula τίνος οὖν χάριν incipiens, cujus verbum cogitatione repetitum enuntiati, e quo pendet sent. fin., prædicati munere fungitur.
II. 42. 1; VI. 50. 1; XXX. 9. 20; = 3 ll.

3. Sententiæ finalis subjectum cum part. χάριν (ἕνεκα) copulatum in prim. enuntiatione præoccupatur.
IV. 33. 11; IX. 9. 9; 10. 13; X. 5. 9 (χάριν).
IV. 21. 10 (ἕνεκα) = 5 ll.

4. Etiam fieri potest, ut sent. fin. explicetur, quid sibi velint verba aliqua e partt. χάριν vel ἕνεκα suspensa (cfr 3).
IV. 42. 7; V. 90. 5; III. 9. 3 = 3 ll.

Denique observandum est sent. vere fin. semel (IX. 25. 6) part. χάριν et gen. infinitivi sequi.

Atque hæc hactenus.

B.

DE SENTENTIIS FINALIBUS E VERBIS CURANDI, OPERAM DANDI, SIM. ET VERBIS IMPERANDI, ROGANDI, SIM. PENDENTIBUS.

I. Sent. fin. pendet e verbo curandi, operam dandi sim.

1. Sent. affirm.: quæ semper fere part. ἵνα indicuntur.

Modi:

A. Post tempora primaria.

Semper conjunctivus.

Præsentis.

X. 17. 5. *διὸ δεῖ περὶ μηδὲν οὕτω σπουδάζειν καὶ προνοεῖσθαι τοὺς ἡγουμένους ὡς περὶ τοῦτο τὸ μέρος, ἵνα, — — —, ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐλπὶς* — — —[1]

47. 3. *καθ' ἑκατέραν δὲ τὴν ἐπίνοιαν προμελετᾶν δεῖ τοὺς χειρίζοντας, ἵνα* — — *ἀδιαπτώτως δύνωνται διασαφεῖν ἀλλήλοις*[1].

B. Post tempora secundaria.

Conjunctivus.

α. Præsentis.

V. 10. 10. *ὁ δ' ἵνα μὲν καὶ συγγενὴς Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου φαίνηται, μεγάλην ἐποιεῖτο παρ' ὅλον τὸν βίον σπουδήν, ἵνα δὲ ζηλωτής, οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον ἔσχε λόγον*[2].

104. 9. med. — — —, *καὶ μάλιστα σπουδάζειν* (scl. *αὐτὸν παρεκάλει*) *περὶ τούτου τοῦ μέρους, ἵν' ἔχῃ τὴν ἐξου-*

---

[1] Om. Kælker.

[2] *φαίνηται* AFR, *γένηται* P. *φαίνοιτο* Na., de qua conjectura vide Kælker p. 289. — Om. Fassb.

σίαν, ὅταν βούληται. καὶ διαλύεσθαι καὶ πολεμεῖν πρὸς αὐτούς.

XVIII. 24. 2. — —, *τοῖς δὲ περὶ τὸν* **Νικάνορα** *τὸν ἐπικαλούμενον ἐλέφαντα συνέταξε φροντίζειν ἵνα τὸ λοιπὸν μέρος τῆς δυνάμεως ἐκ ποδὸς ἕπηται*[1].

β. Aoristi.

IV. 51. 1. extr. sequ. — —, *ἐπεβάλοντο πρεσβεύειν πρὸς τὸν* **Πτολεμαῖον** *καὶ παραιτεῖσθαι τὸν* **᾿Ανδρόμαχον**, *καὶ πρότερον μὲν ἐκ παρέργου τοῦτο πεποιηκότες, τότε δ᾿ἀληθινῶς σπεύδοντες ὑπὲρ τοῦ πράγματος, ἵνα προσενεγκάμενοι πρὸς τὸν* **᾿Αχαιὸν** *τὴν χάριν ταύτην ὑπόχρεων αὐτὸν ποιήσωνται πρὸς πᾶν τὸ παρακαλούμενον.*

XII. 22. 2. *φησὶ γὰρ τὸν* **᾿Αλέξανδρον** *σπουδάζειν κατὰ τὴν τάξιν, ἵνα κατὰ τὸν* **Δαρεῖον** *αὐτὸν ποιήσηται τὴν μάχην*, — — —

XV. 2. 5. *ἔφασαν δεῖν πρόνοιαν ποιήσασθαι τῶν πρεσβευτῶν, ἵνα μετ᾿ ἀσφαλείας ἀνακομισθῶσιν εἰς τὴν ἰδίαν παρεμβολήν*[2].

XXX. 9. 18. sequ. *τοῦ δὲ* **Λευκίου** *γράψαντος τοῖς* **Κιβυράταις** *τηρεῖν ἐπιμελῶς τὸν* **Πολυάρατον** *καὶ κομίζειν εἰς τὴν* **῾Ρόδον**, *τοῖς δὲ* **῾Ροδίοις** *φροντίζειν τῆς κατὰ θάλατταν παραπομπῆς, ἵνα μετ᾿ ἀσφαλείας εἰς τὴν* **῾Ρωμαίων** *ἀνακομισθῇ*, — — — —, *τούτῳ τῷ τρόπῳ συνέβη τὸν* **Πολυάρατον** *ἐλθεῖν εἰς τὴν* **῾Ρώμην**, — — —

XXXVIII. 8. 11. — — —, *ἀπεκρίθησαν φιλανθρώπως τοῖς πρεσβευταῖς τοὺς μὲν περὶ τὸν* **Θεαρίδαν** *ὅμως ἀποστέλλειν εἰς τὴν σύγκλητον, αὐτοὶ δὲ* — — — — — — — < *φροντιεῖν* > *ἵνα γένηταί τις ὡμολογημένη λύσις τοῦ πολέμου*[3].

---

[1] Om. Fassb.
[2] Om Kælker.
[3] *φροντιεῖν* add. Hu. — Incert. ex.

A part. *ὡς* semel incipit hujusmodi sent. fin.

Modus:

Post tempus primarium.

Conjunctivus.

Præsentis.

VI. 33. 4. extr. *διόπερ ἀεὶ σπουδάζουσι περὶ ταύτης, ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς*[1].

Semel *ὅπως* et *ἵνα* inter se mutantur.

Modus:

Post tempus præteritum.

Conjunctivus.

Præsentis.

XI. 9. 4. sequ. *διόπερ ἔφη δεῖν τὸν εἰς ἐξοπλισίαν ἢ στρατείαν ἐκπορευόμενον, ὅτε μὲν τὰς κνημῖδας περιτίθεται, σκοπεῖν ὅπως ἀραρυῖαί τε καὶ στίλβουσαι τῶν ὑποδεσμῶν καὶ κρηπίδων ὑπάρχωσιν αὗται μᾶλλον, ὅταν δὲ τὴν ἀσπίδα καὶ* < *τὸν* > *θώρακα καὶ τὸ κράνος διαλαμβάνῃ, περιβλέπειν ἵνα τῆς χλαμύδος καὶ τοῦ χιτῶνος καθαριώτερα ταῦθ᾿ ὑπάρχῃ καὶ πολυτελέστερα·*

---

[1] Om. Fassb.

2. Sententiæ negativæ.[1]

Partt.: semper fere *ἵνα μή*.

Modus:

Post tempora secundaria.

Conjunctivus.

α. Præsentis.

II. 8. 8. — — — *κοινῇ μὲν ἔφη πειρᾶσθαι φροντίζειν ἵνα μηδὲν ἀδίκημα γίνηται Ῥωμαίοις ἐξ Ἰλλυριῶν, ἰδίᾳ γε μὴν* — — —[2]

V. 2. 8. — — — — — — — — —, *ποιεῖται συνωμοσίαν πρὸς τοὺς περὶ Λεόντιον καὶ Μεγαλέαν, ὥστ᾽ ἐκείνους μὲν* — — — — — — — — — —, *αὐτὸς δὲ* — — *φροντίζειν ἵνα μηδαμόθεν αὐτῷ χορηγία παραγίνηται πρὸς τὰς ἐπιβολάς*[3].

X. 18. 11. *αὐτὸς γὰρ ἑτέρους ἐπιστήσειν τοὺς φροντιοῦντας ἵνα μηδὲν αὐτὰς ἐλλείπῃ τῶν ἐπιτηδείων*[4].

XI. 27. 2. — —, *τοῖς δὲ χιλιάρχοις καὶ τοῖς ἐπάρχοις* (scl. *παρήγγελτο*), *ὅταν* — —** *τὰς μὲν ἀποσκευὰς ἀποτιθέναι, τοὺς δὲ στρατιώτας κατέχειν ἐν τοῖς ὅπλοις ἐπὶ τῆς πύλης, κἄπειτα διελεῖν σφᾶς ἐφ᾽ ἑκάστην τῶν πυλῶν καὶ φροντίζειν ἵνα μηδεὶς ἐκπορεύηται τῶν ἀποστατῶν.*

XVIII. 10. 5. *διετάξατο δὲ καὶ περὶ τῶν ἰδίων συμμάχων φιλοτίμως, ἵνα κατὰ μηδένα τρόπον μηδὲν εἰς αὐτοὺς ἀδίκημα γίνηται κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ὑπὸ Μακεδόνων*[5].

36. 4. *ἠξίου γὰρ πρόνοιαν αὐτοῦ ποιήσασθαι πάντας, ἵνα μὴ* — — — — *εἰς ἐκεῖνον ἀπερείδηται τὴν ὀργὴν ὁ Φίλιππος*[4].

[1] Omisi ll. XXI. 41. 4 et XXXIX. 3. Etenim in hoc fragmento, a Plutarcho servato (vide supra p. 18), legitur *πράττειν* cum *ὅπως οὐ* et fut. ind. copulatum, quod a Polybii consuetudine abhorrere videtur (cfr Fassb. p. 8, annot. 1); ille autem locus maxime mutilatus est (de Hultschii conjectura cfr tamen Kælker p. 290).

[2] *γίνηται* A(R)N, *γένηται* F.

[3] Om. Fassb.

[4] Om. Kælker p. 290.

[5] Fassb. sent. vere finalem esse perperam credit. — Om. Kælker.

XXIII. 9. 7. — — — *τοιαύτην ἔδωκε τὴν ἀπόκρισιν, δι᾽ ἧς* — — — — —, *εἰς δὲ τὸ λοιπὸν ᾤετο δεῖν προσέχειν αὐτὸν ἵνα μηδὲν ὑπεναντίον φαίνηται πράττων Ῥωμαίοις*[1].

β. Aoristi.

II. 49. 8. — — — — —, *προσέχειν αὐτὸν παρεκάλουν τοῖς πράγμασιν, ἵνα μὴ πρόηται τοὺς καιρούς, ἔτι δὲ δυναμένοις σῴζεσθαι Πελοποννησίοις ἐπαρκέσῃ*[2].

XXIII. 9. 12. sequ. *τῶν δὲ Ἀχαιῶν παρακαλούντων, εἰ μὲν* — —, *βοήθειαν αὐτοῖς πέμψαι* — — — —, *εἰ δὲ μή, προνοηθῆναι ἵνα μηθεὶς τῶν ἐξ Ἰταλίας μήθ᾽ ὅπλα μήτε σῖτον εἰς τὴν Μεσσήνην εἰσαγάγῃ, τούτων μὲν οὐδενὶ προσεῖχον, ἀπεκρίθησαν δὲ* — — —

XXVIII. 13. 7. — — — — — — — — — — —, *ἐξαπέστειλε τὸν προειρημένον, παρακαλέσας φροντίζειν ἵνα μὴ δοθῶσιν οἱ στρατιῶται μηδὲ τηλικοῦτον δαπάνημα μάταιον γένηται τοῖς Ἀχαιοῖς*·[3]

Uno loco pro partt. conjunctis nudum *μή* usurpatur, idque vocis interrogantis partes agens.

Modus:

Post tempus primarium.

Conjunctivus.

Præsentis.

VII. 11. 7. —, »*σκόπει μὴ καὶ νῦν κρεῖττον ᾖ τοὺς ἄνδρας ἐξαγαγόντα τὴν πίστιν αὐτοῦ καταλείπειν καὶ ταύτῃ φρουρεῖν τοὺς Μεσσηνίους, ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς συμμάχους.*»[3]

[1] Fassb. sent. vere fin. tribuit. — Om. Kælker.

[2] Fassb. sent. vere finalem esse perperam credit.

[3] Om. Fassb.

3. Idem verborum circuitus et affirm. et negat. membra amplectitur.

Partt.: semper ἵνα et ἵνα μή, nisi quod ἵνα non repetitur.

Modus:

A. Post tempora primaria.

Conjunctivus.

Præsentis.

IV. 73. 8. τοῦτο δὲ γίνεται διὰ τὸ μεγάλην ποιεῖσθαι σπουδὴν καὶ πρόνοιαν τοὺς πολιτευομένους τῶν ἐπὶ τῆς χώρας κατοικούντων, ἵνα τό τε δίκαιον αὐτοῖς ἐπὶ τόπου διεξάγηται καὶ τῶν πρὸς βιωτικὰς χρείας μηδὲν ἐλλείπῃ[1].

B. Post tempora secundaria.

Conjunctivus.

α. *Præsentis.*

XXVIII. 12. 5. —, αὐτὸν δὲ (scl. ἐνετείλαντο) φροντίζειν ἵνα τὸ στράτευμα πᾶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀγορὰς ἔχῃ, δι' ὧν ἂν πορεύηται, καὶ μηδὲν ἐλλείπῃ τῶν ἐπιτηδείων τοὺς στρατιώτας.

β. *Aoristi.*

XXXI. 8. 3. sequ. διὸ τότε παρῆσαν — —, — — ἐμφανίζοντες διότι — — — — — — — — — —, τὴν δὲ σύγκλητον ἀξιοῖ πρόνοιαν ποιήσασθαι τῶν ἀνθρώπων, ἵνα κρίσεως τύχωσι καὶ μὴ καταφθαρῶσιν ἄκριτοι, — — — — — —[2].

[1] ἐλλίπῃ A (cfr Hu. Erzähl. Zeitff. XXV, 10). — Om. Fassb. et Kælker.

[2] Om. Kælker.

II. Sent. fin. subjungitur verbo, cui vis imperandi, rogandi, sim. admixta est.

Sententiæ affirmativæ.

Partt.: semper fere ἵνα.

Modi:

A. Post tempora primaria.

Semper conjunctivus.

α. *Præsentis.*

{ III. 25. 3. »ἐὰν συμμαχίαν ποιῶνται πρὸς Πύρρον, ἔγγραπτον ποιείσθωσαν ἀμφότεροι, ἵνα ἐξῇ βοηθεῖν ἀλλήλοις ἐν τῇ τῶν πολεμουμένων χώρᾳ.» }[1]

XXXVII. 9. 9. sequ. ὑπὲρ ὧν οὐδὲ χρεία παρὰ τῶν θεῶν πυνθάνεσθαι πῶς ἂν ἀπολυθείημεν τῆς τοιαύτης βλάβης· ὁ γὰρ τυχὼν τῶν ἀνθρώπων ἐρεῖ διότι μάλιστα μὲν αὐτοὶ δι' αὑτῶν μεταθέμενοι τὸν ζῆλον, εἰ δὲ μή, νόμους γράψαντες ἵνα τρέφηται τὰ γινόμενα.[2]

β. *Aoristi.*

VI. 35. 8. — — — — —. δεῖ γὰρ τὸν πρῶτον ἰλάρχην καθ' ἕκαστον στρατόπεδον ἑνὶ τῶν οὐραγῶν τῶν αὑτοῦ παραγγεῖλαι πρωὶ παράγγελμα τοιοῦτον, ἵνα τέτταρσιν οὗτος ἐμφανίσῃ νεανίσκοις τῶν ἐκ τῆς ἰδίας ἴλης πρὸ ἀρίστου τοῖς μέλλουσιν ἐφοδεύειν.[3]

[1] P:ii verba non sunt. — Om. Kælker et Diel De en. fin. p. 41. — Fassb. quod aperte pravum est, hoc enunt. vere fin. esse credit.

[2] Om. Fassb.

[3] **παραγ. τοιοῦτον** apparet h. l. nihil aliud esse quam **τοῦτο τὸ π.**; quare Diel (p. 36) inepte docet h. l. »typum finalem pro consecutivo usurpari».

B. Post tempora secundaria.

Modus:

Conjunctivus.

α. Præsentis.

IV. 26. 3. *ἔπεμψε δὲ καὶ τοῖς Αἰτωλοῖς ἐπιστολὴν ὁ Φίλιππος διασαφῶν, ἵν' — — — —, ἔτι καὶ νῦν συνελθόντες διὰ λόγου ποιῶνται τὴν διεξαγωγήν·*

XXXI. 15. 1. sequ.: — — — — — — *ἔπεμπον εἰς τὴν Ῥώμην πρεσβευτὰς τοὺς περὶ Κλεαγόραν, Κάλυνδαν ἀξιώσοντας σφίσι παραχωρηθῆναι, περὶ δὲ τῶν ἐχόντων ἐν τῇ Λυκίᾳ καὶ Καρίᾳ κτήσεις αἰτησομένους τὴν σύγκλητον, ἵνα αὐτοῖς ἔχειν ἐξῇ καθὰ καὶ πρότερον·* [1]

β. Aoristi.

V. 92. 2. *ὁ δὲ Λυκοῦργος καὶ Πυρρίας διαπεμψάμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἵνα ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ποιήσωνται τὴν ἔξοδον, προῆγον εἰς τὴν Μεσσηνίαν·* [1]

7. med. — — *συνετάξατο πρός τε Ταυρίωνα παρασκευάζειν ἱππεῖς πεντήκοντα καὶ πεζοὺς πεντακοσίους, καὶ πρὸς Μεσσηνίους, ἵνα τοὺς ἴσους τούτοις ἱππεῖς καὶ πεζοὺς ἐξαποστείλωσι,* — — — [2]

XVIII. 4. 8. *»πολλάκις γὰρ κἀμοῦ καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων διαπρεσβευομένων πρὸς ὑμᾶς, ἵνα τὸν νόμον ἄρητε — — — — —, πρότερον ἔφατε τὴν Αἰτωλίαν ἐκ τῆς Αἰτωλίας ἀρεῖν ἢ τοῦτον τὸν νόμον.«* [3]

Semel sent. fin. incipit a part. ὅπως.

Modus:

Post tempus præteritum.

Conjunctivus.

Aoristi.

XXI. 37. 1. — — — — *πρέσβεις ἐξαπέστειλε πρὸς τὸν Ἐποσόγνατον τὸν Γαλάτην, ὅπως πρεσβεύσῃ πρὸς τοὺς τῶν Γαλατῶν βασιλεῖς.* [4]

[1] Om. Diel.
[2] Quod sine dubio pravum est, sent. vere fin. reddit Fassb.
[3] *ἄρηται* FS., corr. Ca.
[4] Valde dubium ex., cfr Kælk. p. 291. — Om. Fassb.

Ad Polybii usum intellegendum, qualis apud superiores harum sententiarum conformatio fuerit, cognitum habere interest. Quæ eo pertinent, hoc fere modo breviter amplecti possumus.

A. De verbis regentibus. [1]

a. Notissimum est cum his enuntiatis conjungi *solere* multa verba et locutiones, quæ significant: *curare, operam dare, studere, cavere,* sim., quibus *inf.* (*acc. et inf.*) annecti *potest.*

b. *Raris locis* pro inf. (acc. et inf.) finalem structuram exhibent *verba nonnulla rogandi sim.*

B. De particularum usu. [2]

Homerus
sæpissime usurpat ὅπως,
nonnumquam ὡς, ὥς κε, ὅπως κε (ὄφρα).
Pindarus
semel ὄφρα.
Ceteri Lyrici
singulis ll. ὅκως et ὡς.
Tragicorum
Aesch. ὅπως et ὡς.
Soph. ὅπως et ὅπως ἄν.
Eur. ὅπως, ὅπως ἄν, ὡς.
Aristophanes
ὅπως et ὅπως ἄν.
Herodotus
ὅκως et ὅκως ἄν: non sæpe ὡς et ὡς ἄν.

Apud solutæ orationis scriptores Atticos ὅπως reliquas particulas fin. longe superat, nisi quod paucis ll. ὅπως ἄν invenimus.

[1] Cfr hos grammaticos: Goodw. M.T. 339 sequ.; 355 sequ.: 747 sequ.; Cav. mai. 206; 232—234; Kühner II, 552 B. 1: 473 b) 2; Madv. 123; 131; 146; Löfst. 84 II ann. 2; 91 II B): Krüger-Pökel 54, 8 ann. 6; 55, II. 3 ann. 12. Koch 111, 3; 120, 3; 6.
[2] Vide Weber II p. 117 sequ.

Xenophon autem,

quippe qui non solum *ὅπως* et *ὅπως ἄν*, sed etiam *ὡς* et *ὡς ἄν* adhibeat, ad vetustiorem consuetudinem prope accedit.

Negativæ [1]

hujusmodi sent. fin. apud vetustissimos auctores nudo *μή* præfiguntur. Part. fin. primus addidit Aesch. (Prom. 203). Herodotus et omnes scriptores Att. has neg. sent. fin. ad eandem similitudinem partt. *ὅπως μή* inducunt atque neg. sent. vere fin. tribuunt *ἵνα μή*, præterquam quod per totam Græcitatem verba nonnulla cavendi, impr. *σκοπεῖν* et *ὁρᾶν*, plerumque nud. *μή* cum conj. et opt. copul. post se habent.. [2]

C. De modis. [3]

a. Vetustissimi poëtæ has sent., ut sent. vere fin., plerumque cum conj. et opt. connectunt, raro cum fut. ind.

b. Sed inde ab Aeschylo auctores, Xenophonte excepto, omnes magis magisque delectantur fut. ind., quæ ratio apud Platonem et oratores Att. una fere dominatur. [4]

Videmus igitur hæc enuntiata, vetustissimis temporibus eodem fere modo formata atque sent. vere fin., a quinto a. Chr. sæculo in libris[5] suam ipsorum constructionem habuisse.

Quare apud aureæ ætatis scriptores

sent. vere fin. a partt. ἵνα et ἵνα μή incipientes conj. et opt. exprimuntur.

[1] Goodwin 352 sequ.

[2] Cfr. verba timendi sim.

[3] Cfr. Weber II p. 119 sequ.

[4] Cfr. tamen paulo supra.

[5] Non in inscriptionibus Att., ubi inde a V usque ad I a. Chr. sæc. **ὅπως ἄν** et »purum» **ὅπως** c. conj. (rarisssime c. opt., nonnumquam c. fut. ind.) cop. in utroque genere promiscue florent. Vide Meisterhans Gr. d. Att. Inschr. p. 211 sequ.; Weber II p. 3 sequ.

Sent. autem pro objecto verbis operam dandi (et rogandi) sim. appositæ cum voculis ὅπως, ὅπως μή et fut. ind. copulantur.

Nonnumquam tamen fit, ut genus alterum alterius structuram admittat. De fut. ind. in sent. vere fin. usurpato jam supra p. 25 monuimus. Plane contrariæ confusionis exempla præbent orat. Att. in sent. e verbis operam dandi sim. suspensis paucis locis pro part. *ὅπως* et fut. ind. *ἵνα* c. conj. vel opt. copulat. utentes. [1]

Denique quam longe a principali vi ac ratione *ἵνα*, part. proprie fin., jam quarto a. Chr. sæculo aberraverit, hæc exempla, in Aristotelis libro *περὶ φυτῶν* tradita, testimonio sunt. [2]

Bekk. 816. a. 8. *ἀσύμφωνόν ἐστιν ἵνα μέσον ἐμψύχου τε καὶ ἀψύχου ἄλλο τι μέσον τιθῶμεν.*

34. *δεῖ τοίνυν ἵνα τὸ ζῷον τὸ τέλειον καὶ τὸ ἠλαττωμένον ἔχῃ τι κοινόν·*

Cfr hos ll.: 36; 827 b. 21.

825. a. 36. *ὁ τοίνυν ἥλιος οὐκ ἔχει δύναμιν ἵνα ἐν αὐταῖς ἀπαρτίσῃ καὶ βεβαιώσῃ συνέχειαν οὐσίας.*

826. b. 12. *οὐκ ἔστι δύναμις ἐν τῷ ἀέρι ἵνα ὑποστήσῃ τὰ μέρη τοῦ ὕδατος.*

827. a. 15. *κωλύει τε τὸν χυμὸν ἵνα μὴ ἀναβαίνῃ ἀπ' αὐτοῦ·*

Jam ad Polybium pergamus; cujus consuetudinem duabus tabellis comprehendi:

Quibus verbis sent. fin. subjunxerit, ex hac computatione videre licet:

[1] Weber II pp. 17, 20, 39; — Eum usum perfectum et absolutum invenimus in libris N:i T:i, ubi sent. fin. objecti locum obtinentes, sive e verbis operam dandi sim., sive e verbis imperandi sim. pendent, structuram sent:arum vere fin:ium propriam plane assumpserunt. Blass Gr. N. Gr. §§ 65, 2; 69 4. Burton N.T.M.T. 200—210.

[2] Cfr hujus part. in libris N:i T:i usum; Blass l.c. § 69; Burton 211—218.

1. Verba operam dandi sim.

	In sententiis			
	Aff.	Neg.	Mixt.	Summa
φροντίζειν	3	5	1	9
σπουδάζειν	3	—	—	3
σπουδὴν ποιεῖσθαι	1	—	—	1
προνοεῖσθαι	—	1	—	1
πρόνοιαν ποιεῖσθαι	1	1	1	3
σπουδάζειν καὶ προνοεῖσθαι . .	1	—	—	1
ποιεῖσθαι σπουδὴν καὶ πρόνοιαν	—	—	1	1
σπεύδειν	1	—	—	1
διατάττεσθαι	—	1	—	1
προμελετᾶν	1	—	—	1
σκοπεῖν	1	1	—	2
περιβλέπειν	1	—	—	1
προσέχειν	—	2	—	2
λόγον ἔχειν	1	—	—	1
Summa	14	11	3	28

2. Verba, quibus notio quædam imperandi. rogandi, sim. admixta est.

παραγγέλλειν παράγγελμα	1	—	—	—
συντάττεσθαι	1	—	—	—
διασαφεῖν	1	—	—	—
αἰτεῖσθαι	1	—	—	—
ἔγγραπτον ποιεῖσθαι	1	—	—	—
νόμους γράφειν	1	—	—	—
διαπέμπεσθαι	1	—	—	—
διαπρεσβεύεσθαι	1	—	—	—
πρέσβεις ἐξαποστέλλειν	1	—	—	—
Summa	9	—	—	9
Summa Summarum	—	—	—	37

Modorum autem rationem hic habes adumbratam:

	Post tt. prim.			Post tempp. secund.			
	Conjunct.			Conjunct.			
	Præs.		Aor.	Præs.		Aor.	
	Post verba						
	Cur.	Imp.	Imp.	Cur.	Imp.	Cur.	Imp.
Sent. aff. *ἵνα* . . . : . .	2	2	1	4	2	5	3
Sent. aff. *ὅπως*	—	—	—	—	—	—	1
Sent. aff. *ὡς*	1	—	—	—	—	—	—
Sent. aff. *ἵνα* et *ὅπως*	—	—	—	2	—	—	—
Sent. neg. *ἵνα μή* . . .	—	—	—	7	—	3	—
Sent. neg. nud. *μή* . . .	1	—	—	—	—	—	—
Sent. mixtæ	1	—	—	1	—	1	—
Summa	5	2	1	14	2	9	4

Hæc igitur enuntiata ad unum omnia conjunctivum exhibent:

post tt. prim.		8.
sec.		29.
	Summa	37.

Invenimus igitur finalium sententiarum objecti locum obtinentium numerum multo minorem esse quam pro Polybii historiarum amplitudine. Neque mirum. Etenim non minus verba operam dandi quam ea, quæ vim habent imperandi, rogandi, sim., longe sæpissime alias structuras admittunt. [1]

[1] Ex illis Polybius maxime delectatur *σπεύδειν* et *σπουδάζειν*, post quæ superiorum exemplum secutus pro sent. fin. semper fere *nudum infinitivum (et acc.)* adhibet. Longe sæpissime ita ponuntur participia præsentis, quæ, semper masculino genere et plerumque casu nominativo expressa, cum in fragmentis, tum maxime in integris libris

Modorum conjunctivus, in sent. vere fin. multo superior optativo, unus dominatur.

Etiam hic, quod memoratu dignissimum est, part. *ἵνα* floret.

---

tanta frequentia florent, ut propria et principalis eorum vis sæpe delitescere videatur (cfr, quod Goetzeler de participiis **βουλόμενος** cet. brevissime commemorat De P:ii Eloc. p. 35. — de partic. **σπεύδων** miror quod tacet).

Hæc exempla collegi; quæ digna sunt, quæ annotentur.

1. *σπεύδων.*

Numeri:

A. *Singularis.*

I. 53. 8; II. 27. 5; III. 45. 4; 49, 4; 56. 6; 66. 1; 5; 8; 68. 13; 82. 7: 83. 6: 95. 3; 116. 7; IV. 51. 5: 57. 1: 63. 4; 80. 8; 83. 2; V. 6. 6; 13. 2: 52. 5: 66. 3; 73. 6; 74. 1; 92. 4; 101. 2; = 26.

VII. 15. 5; IX. 8. 3; X. 7. 7; 42. 4; XI. 33. 8; XV. 25. 31; XVIII 20. 2; 3; 8: XXI. 44. 8; fr. 185 (184): = 11.

B. *Pluralis.*

II. 18. 7; 25. 3; 34. 5; 36. 6: 68. 7: III. 65. 3; IV. 12. 1; 17. 12: 21. 4 (*πᾶν ἐμηχανήσαντο, σπεύδοντες*); 53. 4; V. 103. 3; = 11.

VII. 18. 4; VIII. 20. 6 (dat.); IX. 4. 8 (acc.); XI. 18. 7; XVI. 6. 12 (*ὡς* additur): XXXVI. 4. 7; fr. 134; = 7.

Summa exemplorum,

quæ leguntur	in integris libris	26 + 11	= 37.
	in fragmentis	11 + 7	= 18.
	Summa Summarum		55.

2. *σπουδάζων.*

Numeri:

A. *Singularis.*

I. 21. 4; 40. 3; 52. 7: 55. 5; 69. 5; 79. 12 (acc.); II. 52. 9; 56. 7 (§ 6 **βουλόμενος**; § 8 **πειρώμενος**); III. 10. 5; 68. 6; 80. 4; 101. 10: 104. 2; V. 18. 2; 38. 9; 42. 2 (acc.); 50. 4 (**περὶ παντὸς ἐποιεῖτο σπουδάζων**); 108. 3 (*ὡς* additur); = 18.

VIII. 15. 1; 28. 10: XVI. 6. 3; XXI. 20. 8 (gen.); 29. 2; 12 (**πᾶσαν εἰσεφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν, ἐξελέσθαι σπουδάζων**); XXIV. 5. 3; XXVII. 18. 2; XXXI. 17. 2; = 9.

B. *Pluralis.*

I. 30. 6; 36. 6; 37. 5: 41. 2; II. 22. 10; 23. 9; III. 11. 2; IV. 10. 3: 52. 2; V. 7. 3; = 10.

Inde efficitur, ut Pol. has sent. cum sent. vere fin. prorsus confuderit.

IX. 8. 10; X. 6. 4 (acc.): 34. 8 (acc.); XII. 6 a. 4: XVI. 22 a. 5: XVIII. 43. 1 (**σπουδάζοντες** et **βουλόμενος** inter se mutantur); XXIX. 10. 3 (gen.); 19. 8 (acc.): = 8.

Summa exemplorum,

quæ leguntur	in integris libris	18 + 10	= 28.
	in fragmentis	9 + 8	= 17.
	Summa summarum		45.

Finitis modis elata hæc verba non sæpe eam structuram usurpant. Neque tamen exempla desunt, cfr hos locos: XXI. 16. 5 (**σπεύδειν**): (XXXII. 9. 5. **διασπεύδειν**); — XI. 34. 1: XV. 36. 5: XVI. 2. 4: XXIV. 7. 5: XXXVIII. 5. 4 (**σπουδάζειν**).

Alia quædam ejusmodi verba et locutiones *raro* cum nudo inf. consociantur, velut hæc.: **προθύμως ἔχειν** XXI. 22. 1; **ἐν ἐπιμελείᾳ ἔχειν** fr. 154.

Etiam *cum ὥστε et inf.* verba operam dandi conjungi possunt; cfr hos ll.: VI. 48. 2 (Om. Diel p. 34): XII. 27. 4 (**προνοεῖσθαι**).

Genitivus autem inf. (*et acc.*) sequitur verba operam dandi his locis: (Hewlett A. J. Ph. XI pp. 281, 284).

ἀντέχεσθαι V. 100. 11: **ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι** VI. 35. 12; 36. 5: **ἐφίεσθαι** XXVIII. 9. 4: **λόγον ἔχειν** XVIII. 15. 15: **ὀρέγεσθαι** XXI. 23. 3: **προνοεῖσθαι** XII. 25k. 6: **πρόνοιαν ποιεῖσθαι** XXIII. 17. 3: XXXVI. 8. 4: fr. 157; **πρόνοιαν ἔχειν** XI. 2. 10; **στοχάζεσθαι** IV. 19. 10; XXI. 28. 9: **φροντίζειν** fr. 150 (fut. inf.!): (II. 34. 1. Hultsch Fleck. Jahrbb. B. 89 p. 148 et Hewlett A. J. Ph. XI p. 288 sequ. gen. inf. finali sensu imbutum esse statuunt; perperam Lammert Fleck. Jahrbb. B. 137 p. 617 sequ. aut **τοῦ** delendum aut **ὑπὲρ τοῦ** legendum esse censet; de quibus conjecturis vide Hewlett l. c.).

His locis *inf.* exstat *articulo et præpositione præditus.*

α. **περί** vel **ὑπέρ** c. inf. cop. (Hewlett l. c. p. 444 sequ.) **ἐπιμέμέλειαν ἔχειν περὶ τοῦ** IV. 74. 2.

πρόνοιαν ποιεῖσθαι περὶ τοῦ XI. 31. 7; **σπουδὴν καὶ πρόνοιαν ποιεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ** III. 87. 5.

πρόνοιαν ποιεῖσθαι κ. σπουδάζειν ὑπὲρ τοῦ XVI. 17. 10.

σπουδάζειν περὶ τοῦ (codd. et Hewlett; Na. **π. τό**, quod Hu recepit) XXII. 4. 4: **σπουδὴν ποιεῖσθαι περὶ τό** VI. 52. 11 (p. 469): **περὶ τοῦ** XI. 10. 4; XII. 26 b. 4; **ὑπὲρ τοῦ** III. 94. 9; V. 32. 1: 99. 6 — **φροντίζειν περὶ τοῦ** VIII. 18. 10; XXIV. 7. 8.

β. **πρός, εἰς, τό** c. inf. (Hewlett l. c. p. 459 sequ.).

ἐκθύμως ἔχειν πρὸς τό III. 64. 11: V. 6. 1: **μηχανὴν εἰσενέγκασθαι πρὸς τό** XXX. 2. 2: (**μηδὲν παραλιπεῖν τῶν δυνατῶν εἰς τό** IV. 85. 6):

Mea quidem sententia Græca lingua ipsa eo pervenit. Quod his argumentis munire et stabilire volumus.

Ac primum reputandum est ea sent:arum fin:ium genera, de quibus agitur, minimo spatio inter se distare. Quare cum *ἵνα* in sent. vere fin. inde a quarto ante Chr. sæculo longe principem frequentiæ locum obtineat, nihil habemus, cur miremur, quod in alterum genus paulatim irrepsit. Atque ejus ipsius rei vestigia nonnulla jam apud Atticos esse iterum moneo.

In eandem partem trahunt etiam quæ de scriptorum Augusti ætate florentium usu nota habemus.[1]

Neque obliviscendum est solutæ orationis litteras, quæ Polybii temporibus exarabantur, longe maximam partem deperditas esse. Ubi si integræ ad nos pervenissent, sine

πάντα ποιεῖν εἰς τό XVIII. 3. 7: *πράττειν τι πρὸς τό* III. 60. 13: *πολλὰ ποιεῖν πρὸς τό* XXIV. 11. 12; (*πρόθυμον γίνεσθαι πρὸς τό* X. 22. 10: *εἶναι* XXXIII. 11. 2; *εἰς τό* XXII. 18. 8; *προθύμως ἔχειν πρὸς τό* X. 38. 9); *σπουδὴν ποιεῖσθαι εἰς τό* V. 49. 5; 67. 2: XVIII, 42. 3; *φιλοδοξεῖν πρὸς τό* XXVII. 9. 7; *φιλονεικίαν προσενέγκασθαι εἰς τό* IV. 49. 2: (*φιλότιμον εἶναι πρὸς τό* XXI. 16. 5; *φιλοτίμως διακεῖσθαι πρὸς τό* XV. 3. 2; *φιλοτίμως ἔχειν πρὸς τό* III. 70. 1).

Singulari structura utitur auctor noster XIII. 4. 1, verbo *φροντίζειν* annectens *sent. interrog.* a part. *πῶς* incipientem.; cfr tamen superiorum illud *φροντίζειν ὅπως*.

Similis est alterius generis verborum condicio· quæ longe sæpissime cum *nudo inf.* (*et acc.*) copulantur, his autem locis ad aliorum verborum movendi et incitandi accommodata *πρὸς vel εἰς τό et inf.* post se habent (vide Hewlett ll. c.).

ἐκκαλεῖσθαι πρὸς τό VI. 39. 1; XXI. 21. 6; *εἰς τό* XXVIII. 4. 12.
παρακαλεῖν εἰς τό III. 49. 9; *προκαλεῖσθαι εἰς τό* IX. 28. 4.
παροξύνειν πρὸς τό V. 38. 6; XXIV. 7. 8: XXIX. 4. 1.

De præpositionibus *περί* et *ὑπέρ* cum genetivo infinitivi ejusmodi verba sequentibus vide Hewlett l.c. pp. 443, 445.

Pro infinitivo nonnumquam (*ὅτι*) *διότι δεῖ* (*καθήκει*) adhibetur, velut his locis:

XXVIII. 12. 2. *εἰσήνεγκαν δόγμα*; XXX. 5. 12 *ἐξέβαλε δόγμα*; XXXVIII. 7. 4 *δοῦσα ἐντολάς*; VI. 35. 9 *παραγγεῖλαι διότι καθήκει*; I. 29. 8 *διασαφοῦντες*; XXII. 4. 2 *φασκόντων τινῶν*; XXIII. 16. 2 *λέγειν*; XXVIII. 7. 8 *ἐν ᾧ* (scl. *ψηφίσματι*) *γεγραμμένον ἦν* — 1. *προδιειληφότων τῶν περὶ τὸν Ἄρχωνα*.

[1] De libris N:iT:i vide supra p. 41 annot. 1; de historicis cfr Diel pp. 27 sequ., 41 sequ.

dubio multa inveniremus, quæ nunc a Græcorum consuetudine abhorrere videntur.

Falsum igitur est, quod Fassb. (pp. 6, 7) per ambages significare videtur, hanc rationem ad Latinæ linguæ vim atque auctoritatem referendam esse.

Ad verba operam dandi ea, quibus continetur vis imperandi, rogandi sim., tam prope accedunt, ut eandem explicationem in eandem utriusque generis consuetudinem quadrare necesse sit. Id obstat, ne Kælkeri opinionem (Qu. p. 290) amplectamur horum potissimum verborum constructionem credentis ad Latini sermonis usum accommodatam esse. Accedit, quod superiores post utrumque genus una conjunctione utuntur: quid mirum, si ea ratio servatur Græcæ linguæ argentea ætate?[1] — Atque hæc hactenus.[2]

[1] Quod Diel dicit p. 39: »Græcos per se ipsos eo pervenisse, ut post verba imperandi sim. constructione finali sæpius uterentur, dubium autem esse, num is usus, nisi externa tamquam vis accessisset, ad tantam auctoritatem perventurus fuerit», cum pertineat ad scriptores, Augusti temporibus vel primo ac secundo post Chr. sæculis florentes, de Polybii usu nihil docet. Neque tamen me contineo, quin de ea re paucis disputem. Ac primum exempla, quæ ad opinionem suam confirmandam enumerat, num in Dieli modum explicanda sint, me dubitare ex iis quæ supra disputavi apparet. Sed quocumque modo hæc res se habet, pauciora sunt, quam ut ad ea quæ Diel vult evincenda sufficiant. Mirum est, quod credit Josephum ea in re Latini sermonis consuetudinem secutum esse. Quod ad refellendum satis erit legentes delegare ad id quod grammatici docent, part. *ἵνα* in libris N:iT:i, quorum auctoribus ne imprudentibus quidem latinismos excidisse suspicari possumus, latissime patuisse (cfr Blass Gr. N. Gr. §§ 65, 69; Burton 191—223). Neque per se credibile est cum alias tum illis temporibus, cum Græca lingua gratia et auctoritate superior esset, Græcos vel Græca lingua utentes barbaros, impr. Judæos, quos tum ipsum Romanorum odio arsisse constat, si quos latinismos invenissent in senatus consultis, Romanorum magistratuum decretis, principum edictis, quæ Romæ Græce concepta in provincias missa esse viri docti docent, eos latinismos quasi civitate donavisse. De hac re quidquid tertio argumento suo fusius explicat Diel p. 40 sequ., valde dubium esse non profiteri non possum.

[2] Doleo tempus me vetuisse diligentius exquirere, quomodo enuntiata fin. non solum apud alios *κοινῆς* dialecti scriptores, velut Aristotelem et interpretes illos LXX, sed etiam in ejus dialecti inscriptionibus conformata sint. Quod etiam ad hanc quæstionem expediendam haud inutile erat.

De his sententiis unum habeo, quod addam.

Exstat nonnumquam in primario enuntiato notio quædam, ad quam supplendam et explicandam sent. fin. addita est.[1]

Quæ notio

aut idem fere valet, quod *περὶ τούτου*; cfr hos ll.

IV. 51. 2; V. 104. 9;[2] X. 17. 5;[2]

aut quocumque modo in sent. fin. repetitur vel cogitanda est, cfr hos ll.

VI. 33. 4; XV. 2. 5; XXXI. 8. 4 — IV. 73. 8; XVIII. 10. 5; 36. 4;

aut, quod Polybii fusi et nimis abundantis dicendi generis notam fert expressam, brevissime comprehendit, quæ sent. fin. copiosius explanantur; cfr hos ll.

II. 49. 8; XXX. 9. 18;

His satis cognitis, quæ jam exposita sunt, nunc pauca dicemus de sententiis metus.

[1] Iis exemplis non addendum est illud XII. 22. 2, ubi verba *κατα τὴν τάξιν* cum Ca. apud Schw. intelligo »in ordinanda acie», neque Lammertum sequor auctorem Fleck. Jahrbb. B. 137, p. 618 ejus loci sensum hoc modo reddentem: »Alex. sei auf (eig. in betriff. aber nicht bei) die richtige wahl seines platzes in der Schlachtordnung eifrig bedacht gewesen damit er» cet. — Quod autem Lamm. dicit p. 617, (agitur de loco II. 34. 1): »in den wenigen fällen, in denen auf sie (h. e. verba *σπεύδειν* et *σπουδάζειν*) ein satz mit *ἵνα* oder *ὡς* folgt, hängt dieser nicht unmittelbar von ihnen ab, sondern es tritt zu ihnen regelmäszig erst ein subst. mit einer präposition zur ergänzung des verbalbegriffes hinzu — — — —: ebensowenig wie *ἵνα* oder *ὡς* lässt sich nur auch das gleichbedeutende *τοῦ* c. inf. unmittelbar mit *σπεύδειν* verbinden», hæc verba cum sent. fin. construuntur *σπεύδειν* semel, ter *σπουδάζειν*, semel *σπουδάζειν* et *προνοεῖσθαι* inter se connexa (vide supra p. 42). E tam paucis exemplis, præsertim cum P:ii Historiarum longe maxima pars deperdita sit, apparet nihil colligi posse. Præterea cfr V. 10. 10. — De re vide Hewlett A. J. Ph. XI. p. 288 sequ.

[2] Lammert, quod sine dubio pravum est, l. c. utroque hoc loco verba *περὶ τ.τ μ.* ad ea, quæ præcedunt, spectare facit.

2.

DE SENTENTIIS PRO OBJECTO VERBIS TIMENDI, SUSPICANDI, CAVENDI, APPOSITIS.

I. Sententiæ e verbis timendi suspensæ.

De re impendente.

1. Sententiæ a nudo *μή* incipientes.

Modi:

A. Post tempora primaria.[1]

Conjunctivus.

Aoristi.

fr. 80. *Εὐρεσιλόγος*] *Πολύβιος· ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογεῖν.*[2]

XXXIII. 21. 1. **Ἀλλὰ γὰρ ὀκνῶ μή ποτε εἰς τὸ περιφερόμενον ἐμπεσὼν λάθω, πότερον ὁ τὸν τράγον ἀμέλγων ἀφρονέστερος ἢ ὁ τὸ κόσκινον ὑπέχων·*[3]

B. Post tempora secundaria.

a. Conjunctivus.

α. Præsentis.

Schw. fr. gr. IV. *Ἠγωνία δὲ τοὺς στρατιώτας μὴ ἐπιλείπῃ τὰ ὀψώνια.*[4]

XXI. 26. 12. — — —, *καὶ διαγωνιῶντες μὴ γνόντες οἱ Ῥωμαῖοι διότι* — — —, *κἄπειτα γράψαντες παρακαλῶσι καὶ κελεύωσιν ἀπολύειν τοὺς ἄνδρας,* — — —[5]

---

[1] Spurius videtur esse locus XXXIX. 5. 1, ubi invenimus *μή* cum fut. ind. copulatum.

[2] Suid.

[3] Ex. in fragmento incertæ sedis servatum; vide Hu. — Om. Fassb.

[4] Suid. v. *ἀγωνιῶν*. — Incert. ex.

[5] *παρακαλοῦσι καὶ κελεύουσι* OU., corr. Ur. — Om. Fassb.

11. 2. med. *πάνυ γὰρ ἐδεδίει τοὺς Ῥωμαίους, μὴ ποιῶνται τὴν εἰς Ἀσίαν διάβασιν* — — —

16. 5. *οὗτοι δὲ πρῶτον μὲν ἔσπευδον ἐντυχεῖν Εὐμένει τῷ βασιλεῖ, διευλαβούμενοι μὴ* — — — *φιλοτιμότερος ᾖ πρὸς τὸ βλάπτειν αὐτούς·* [1]

β. Aoristi.

I. 31. 4. med. —, *ἀγωνιῶν δὲ μὴ συμβῇ τὸν ἐπιπαραγινόμενον στρατηγὸν ἐκ τῆς Ῥώμης φθάσαντα τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, προυκαλεῖτο τοὺς Καρχηδονίους εἰς διαλύσεις.*

69. 6.

III. 9. 2. *οὐχ ἕνεκα τῆς πιθανότητος τῶν εἰρημένων* (scl. *ἐμνήσθην Φαβίου καὶ τῶν ὑπ᾽ ἐκείνου γεγραμμένων*), *ἀγωνιῶν μὴ πιστευθῇ παρά τισιν* — — —

IX. 26. 6.[1]

IV. 56. 7. sequ. *διόπερ ἀγωνιῶντες οἱ Σινωπεῖς μή ποτε* — — — *ὁ Μιθριδάτης* — —, — — — — — — — — — — — — —, *ἐγχειρήσῃ πολιορκεῖν αὐτούς, ἐπεβάλοντο τῆς χερρονήσου κύκλῳ τὸ νησίζον ὀχυροῦν,* — — —

V. 36. 1.

XXXI. 21. 8. sequ. *διόπερ ἀγωνιάσας ὁ προειρημένος μὴ* — —, — — — — — — — —, *ἀπόρημά τι γένηται περὶ τὴν ἔξοδον διὰ τὴν μέθην,* — — — —, *πέμπει παρ᾽ αὐτοῦ παῖδα* — — — [2]

II. 50. 8. *ἠγωνία γάρ, εἰ* — — — — — — — — — — — — — — —, *μή ποθ᾽* — — — *αὐτὸς ἀναλάβῃ τὴν αἰτίαν,* — — —

V. 78. 4; IX. 5. 2[1];

XVIII. 39. 4. *διόπερ ἠγωνία μὴ* — *ὁ Φίλιππος* — — — *ἐπὶ τὸ πολιοφυλακεῖν ὁρμήσῃ καὶ τρίβειν τὸν πόλεμον, εἶτα ἑτέρου παραγενηθέντος ὑπάτου τὸ κεφάλαιον τῶν πράξεων εἰς ἐκεῖνον ἀνακλασθῇ.* [1]

III. 97. 3. *πάνυ γὰρ ἠγωνίων μὴ* — *Καρχηδόνιοι* — —, — — — —, *ἀντιποιήσωνται μὲν τῆς θαλάττης ὁλοσχερέστερον, συνεπιθῶνται δὲ τοῖς κατὰ τὴν Ἰταλίαν,* — — —

IV. 22. 7[1]; V. 35. 9[1];

[1] Om. Fassb.

[2] *μένηται* U, *μένη τὲ* O, corr Ur. — Om. Fassb.

104. 10. med. —, *καὶ λίαν ἀγωνιᾶν ἔφη μὴ τὰς ἀνοχὰς καὶ τοὺς πολέμους καὶ καθόλου τὰς παιδιάς,* — — —, *ἐκκοπῆναι συμβῇ πάντων ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε* — — —

III. 102. 10. *ὁ γὰρ Ἀννίβας διαγωνιάσας τοὺς Ῥωμαίους, μὴ* — — — — — — *κύριοι γένωνται τῆς ἀποσκευῆς καὶ τῶν παραθέσεων, ἔκρινεν αὐτὸς ἀναχωρεῖν καὶ πάλιν ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν στρατοπεδείαν.*

105. 5; X. 38. 10.[1]

IV. 10. 3. sequ. *οἱ δὲ περὶ τὸν Δωρίμαχον* — — — — — — —, *τὰ μὲν διαγωνιάσαντες μὴ* — — — *ἐπιθῶνται σφίσι περισπωμένοις, τὰ δὲ* — — — —, *τὴν μὲν λείαν ἀπέστειλαν ἐπὶ τὰ πλοῖα,* — — —

VII. 3. 6. *συμβεβήκει δὲ Ῥωμαίους βραχεῖ χρόνῳ πρότερον ἀκούσαντας Ἱέρωνα μετηλλαχέναι, καὶ διαγωνιάσαντας μή τι νεωτερίσωσιν ἐν ταῖς Συρακούσαις* — — — — —, *πεποιῆσθαι τὸν ἐπίπλουν,* — — — [2]

XI. 32. 5.

IV. 56. 4. *ἦσαν γὰρ οἱ Σινωπεῖς ἐν ἀγωνίᾳ μὴ πολιορκεῖν σφᾶς ὁ Μιθριδάτης ἐγχειρήσῃ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν·* [3]

XIV. 10. 7. — — — — — —, *καὶ δεδιὼς μή τι περὶ* <*τὸ*> *σφέτερον αὐτῶν ναυτικὸν συμβῇ, διεταράττετο* — — — [1]

XXII. 18. 4.[1]

V. 3. 1 med. *οἱ δ᾽ Ἠλεῖοι δεδιότες μὴ τὴν Κυλλήνην ὁ Φίλιππος ἐπιβάληται πολιορκεῖν, στρατιώτας τε μισθοφόρους συνήθροιζον καὶ τοὺς πολιτικοὺς ἡτοίμαζον, ὠχυροῦντο δὲ καὶ τὴν Κυλλήνην ἐπιμελῶς.* [1]

XXX. 22. 5; XXXI. 18. 8[4]; fr. 167[5];

II. 53. 5 extr. —, *φυγῇ παραπλησίαν ἐποιεῖτο τὴν ἀποχώρησιν, δείσας μὴ πανταχόθεν αὐτὸν περιστῶσιν οἱ πολέμιοι.*

VIII. 25. 2; XXXI. 27. 8;

VI. 55. 1. *Κόκλην γὰρ λέγεται τὸν Ὡράτιον ἐπικληθέντα,* — — — — — — — — — — — — —, *ἐπεὶ* — — —

[1] Om. Fassb.

[2] *διαγωνιάσαντας* Ben. pro *δὴ ἀγωνιάσαντας.* — Om. Fassb.

[3] *ἀγωνίᾳ* Ernestus pro *ἀγῶνι.* — Om. Fassb.

[4] *φρονῇ* vulgo invito O.

[5] Suid. v. *Στείλασθαι.*

— —, δείσαντα μὴ βιασάμενοι παραπέσωσιν εἰς τὴν πόλιν, βοᾶν — — —[1]

II. 19. 1. — — — — — — — — δείσαντες μὴ πόλεμος αὐτοῖς ἐγερθῇ βαρύς, ἀπὸ μὲν αὐτῶν ἔτρεψαν τὰς ὁρμὰς τῶν ἐξανισταμένων — — — —, ἐπὶ δὲ Ῥωμαίους παρώξυναν καὶ μετέσχον αὐτοῖς τῆς στρατείας, — — —

20. 1. — — — — —, καὶ δείσαντες περὶ σφῶν καὶ τῆς χώρας μὴ πάθωσι τὸ παραπλήσιον, ἐξεστράτευσαν — — —, ἀθροισθέντες δὲ — — — παρετάξαντο Ῥωμαίοις.

XXII. 4. 6.

XXIII. 7. 6. —, τὸ δὲ συνέχον ἐδεδίει περὶ τῆς ἀρχῆς, μὴ πρεσβύτερος ὢν ἐξωσθῇ — — —[2]

10. 12. sequ. τρίτον δ᾽ ἡ τύχη δρᾶμα — — ἐπεισήγαγε τὸ κατὰ τοὺς υἱούς, ἐν ᾧ — — —, — — — — —, καὶ δέον διαλαμβάνειν ποτέρον δεῖ γίνεσθαι τῶν υἱῶν φονέα καὶ πότερον αὐτῶν δεδιέναι μᾶλλον κατὰ τὸν ἑξῆς βίον, μὴ γηράσκων αὐτὸς πάθῃ τὸ παραπλήσιον, ἐστροβεῖτο νύκτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν περὶ τούτων διανοούμενος.

XXX. 9. 10 extr.[3];

III. 65. 7. — — — — — — — —, τοιαύτην συνέβη γενέσθαι τὴν πρώτην σύμπτωσιν ὥστε τοὺς ἀκοντιστὰς — — —, φεύγειν δ᾽ — — — — — — — —, καταπλαγέντας τὴν ἐπιφορὰν καὶ περιδεεῖς γενομένους μὴ συμπατηθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐπιφερομένων ἱππέων.[2]

IV. 78. 11 med.[2];

I. 69. 5. οὗτος εὐλαβούμενος μὴ — αὐτὸν ὁ δεσπότης κομίσηται καὶ — — αἰκισθεὶς διαφθαρῇ, πᾶν ἐτόλμα καὶ λέγειν καὶ πράττειν, — — —[2]

16. 7. — — — εὐλαβοῦντο μὴ πανταχόθεν ἀποκλεισθῶσι τῶν ἀναγκαίων — — —[4]

XXVIII. 7. 7. —, βραχέα δ᾽ εἰπὼν ἀνεχώρησε, διευλαβηθεὶς μὴ δόξῃ κέρδους τινὸς ἕνεκεν συμβουλεύειν — — —

---

[1] παρεισπέσωσιν Na 256. — Om. Fassb.

[2] Om. Fassb.

[3] ἐπακουλουθήσοι P, ἐπακολουθήσοι Va., corr. Be.

[4] Non satis apte confert Fassb. (p. 9 annot. 3) Plat. Apol. 17 A. Etenim Pol. (ut Diodorus, vide Diel p. 9) verbo εὐλ. vi timendi, non cavendi, imbuto utitur.

V. 52. 4 extr. —, φοβούμενος δὲ καὶ τῆς εἰς Μηδίαν ἐπανόδου μὴ διακλεισθῇ, διέγνω — — —

I. 44. 4. — — — — —, τὰ δὲ φοβούμενοι μὴ — — — — συγκατενεχθῶσιν εἰς τὸν λιμένα τῶν ὑπεναντίων, τὸ μὲν διακωλύειν τὸν ἐπίπλουν τῆς βοηθείας ἀπέγνωσαν, ἐπὶ δὲ τῆς θαλάττης ἔστησαν — — —.

79. 8. — — — — — — — — — — — —, καὶ φοβηθέντες μὴ — — — ὁρμήσωσι πρὸς τὴν ὑποδεικνυμένην ἀσφάλειαν οἵ τε Λίβυες καὶ τὸ τῶν μισθοφόρων πλῆθος, ἐβουλεύοντο πῶς — — —

V. 87. 2. — — — — — —, ἐφοβεῖτο δὲ τὸν Ἀχαιόν, μὴ συνεπίθηται τοῖς καιροῖς·

X. 7. 7. extr. —, κατάφοβος ἦν μὴ ταῖς αὐταῖς Γναίῳ τῷ θείῳ καὶ Ποπλίῳ τῷ πατρὶ περιπέσῃ συμφοραῖς.[1]

II. 69. 6 med. —, καταπλαγὴς ὢν μὴ πανταχόθεν προσδέξηται τοὺς πολεμίους, ἠναγκάζετο διασπᾶν τὰ προτειχίσματα καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν ἐξάγειν — — —

XI. 31. 4. —, ἐν οἷς (h. e. τοῖς ἀγῶσι) ἀεὶ νικῶντας οὐ καθήκειν ἔφη νυνὶ διαπορεῖν, μήποτε πρὸς αὐτοὺς Ἴβηρας — — μαχόμενοι λειφθῶσι.

XXIX. 24. 1. τῶν δὲ πολλῶν εἰς ἀπορίαν ἐμπιπτόντων, μὴ δόξωσι Ῥωμαίων ἀστοχεῖν, μεταλαβόντες τοὺς λόγους οἱ περὶ τὸν Λυκόρταν καὶ Πολύβιον ἐδίδασκον — — —[2]

b. **Optativus.**

α. *Præsentis.*

I. 10. 6. —, ἠγωνίων, εἰ — —, <μὴ> λίαν βαρεῖς καὶ φοβεροὶ γείτονες αὐτοῖς ὑπάρχοιεν, — — —[3]

β. *Aoristi.*

V. 20. 3. —, ἀγωνιῶντες δὲ μὴ δόξαιεν ἐθελοκακεῖν — — — — ὥρμησαν διὰ τῆς Ἀργείας εἰς τὴν Λακωνικήν, — — —[2]

---

[1] κατάφοβος F^2 ex καταφιο*ος.

[2] Om. Fassb.

[3] μὴ add. Sca, recepit etiam BW.

IX. 4. 5. *ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἠγωνίων καὶ τοὺς ἐπικαθισταμένους ὑπάτους, μὴ — ἐπιστρατοπεδεύσαιεν καὶ πολλὴν ἀπορίαν σφίσι παραστήσαιεν, — — —* [1]

18. 6. extr. —, *οὔτ᾽ ἐπιμένειν ἐδύνατο, δεδιὼς μὴ προσαγγελθείη τοῖς ἔνδον, οὔτ᾽ ἀνακάμψας ἔτι λαθεῖν.* [1]

fr. 183. Etruria] *οὐ γὰρ ἐδόκει αὐτῷ, — — — —, περὶ τῶν ἐκείνῃ πόλεων πραγματεύεσθαι, δεδοικότι μὴ κατατρίψειεν ἅπαντα τὸν τῆς ἀρχῆς χρόνον, οὐ πολὺν ὄντα, περὶ τὰς ἐλάττους ἀσχολούμενος πράξεις.* [2]

VIII. 22. 6. —, *τὸν δ᾽ Ἀχαιὸν αὐτὸς ὁ Βῶλις — —, — —, συνήρπασε, φοβηθεὶς μὴ — — ἐπιβάλοιτο διαφθείρειν αὐτόν·* [3]

2. Sententiæ utraque part. neg. inductæ.

Modus:

Post tempus primarium.

Conjunctivus.

Aoristi.

XV. 7. 1. *»σὲ δ᾽ ἀγωνιῶ, Πόπλιε, λίαν« ἔφη »— — — — — — — — — — — — — — — — — —, μή ποτε οὐ πεισθῇς διὰ ταῦτα τοῖς ἐμοῖς λόγοις, καίπερ οὖσι πιστοῖς.«*

VIII. 12. 5. *περὶ δὲ Φιλίππου καὶ τῶν ἐκείνου φίλων εὐλαβηθείη τις ἄν, οὐχ οἷον εἰς μαλακίαν καὶ ἀνανδρίαν ἔτι δ᾽ ἀναισχυντίαν λέγειν, ἀλλὰ τοὐναντίον μή ποτ᾽ ἐγκωμιάζειν ἐπιβαλλόμενος οὐ δυνηθῇ καταξίως εἰπεῖν τῆς ἀνδρείας καὶ φιλοπονίας καὶ συλλήβδην τῆς ἀρετῆς τῶν προειρημένων ἀνδρῶν, — — —* [1]

3. Unius sententiæ membra præfiguntur, alia nudo *μή*, alia utraque negatione.

Modus:

Post tempus præteritum.

a. Conjunctivus.

Aoristi.

XXX. 13. 8 sequ. *πρὸς δὲ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρεσβευτὰς ἐξέπεμψαν τοὺς ἐπιφανεστάτους ἄνδρας τῶν δέκα,*

[1] Om. Fassb.

[2] Suid. v. *κατατρίψειν. ἐν* ante *ἐκείνῃ* om. A.B.E.

[3] *ἐπιβάλοιτο* Sca. pro *ἐπιλάβοιτο.* — Om. Fassb.

Γάιον Κλαύδιον καὶ Γναῖον Δομέτιον, διὰ δύο αἰτίας, πρῶτον μὲν εὐλαβούμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς μή ποτ᾽ οὐ πειθαρχήσωσι τοῖς γραφομένοις, ἀλλὰ καὶ κινδυνεύσωσιν οἱ περὶ τὸν Καλλικράτην, — — —

b. Unus conjunctivus aoristi cum duobus præsentis copulatur.

I. 66. 8 sequ. —, *ἀγωνιῶντες οἱ Καρχηδόνιοι μή ποτε διὰ χρόνου παραγεγονότες, καὶ τινὲς μὲν τέκνων ἔνιοι δὲ καὶ γυναικῶν ἱμείροντες, οἱ μὲν οὐκ ἐκπορευθῶσι τὸ παράπαν, οἱ δ᾽ ἐκπορευθέντες αὖθις ἀνακάμπτωσι πρὸς ταῦτα, καὶ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ μηδὲν ἧττον ἀδίκημα γίνηται κατὰ τὴν πόλιν, ταῦτα προορώμενοι μετὰ πολλῆς ἀπεχθείας οὐδαμῶς βουλομένους τοὺς ἀνθρώπους ἠνάγκασαν τὰς ἀποσκευὰς μεθ᾽ αὐτῶν ἀπαγαγεῖν.*

De re præterita perfectum usurpatur.

Part.: semper nudum *μή*.

Modi:

Post tempora secundaria.

a. Indicativus.

XXX. 5. 16. — — — — — — *πάλιν ἀπεσοβήθησαν ταῖς διανοίαις, δείσαντες μή ποτε μάταιος μὲν αὐτοῖς ἡ τοῦ στεφάνου δόσις γέγονε, μάταιοι δὲ αἱ περὶ τῆς συμμαχίας ἐλπίδες.* [1]

III. 111. 1. — — — *θεωρῶν ὅτι καλεῖ — — — — —, εὐλαβούμενος δὲ μὴ διατέτραπται τὸ πλῆθος ἐκ τοῦ προγεγονότος ἐλαττώματος, — — — — συνῆγε τοὺς πολλούς.* [1]

b. Optativus.

IV. 71. 6. — — — *διηπίστουν ἀλλήλοις, δεδιότες μὴ πρᾶξιν ὁ Φίλιππος εἴη διὰ τῶν ἔνδον συνεσταμένος κατὰ τῆς πόλεως.* [1]

[1] Om. Fassb.

II. Sententiæ verba suspicandi sequentes.

Part.: semper nudum μή.

Modus:

Post tempora præterita.

Conjunctivus.

Aoristi.

XVIII. 41 a. 1. **— — —, οὐκ ἀπεχθείας χάριν, ἀλλ' ὑφορώμενοι μὴ Φιλίππῳ συνεπισχύσας ἐμπόδιον γένηται τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίᾳ.[1]

III. 18. 8 extr. —, ὑφεωρᾶτο μὴ δυσχερῆ καὶ πολυχρόνιον συμβῇ γενέσθαι τὴν πολιορκίαν.

XXVIII. 17. 5. sequ. πότερα δὲ τοῦτ' ἐποίει τὸν Ἀντίοχον ὑποπτεύων, μή ποτε — — βαρὺς ἔφεδρος αὐτοῖς γένηται — — — — (— — — — — — —), ἢ θεωρῶν — — — — — — — — —, καὶ καλὰς ἐλπίδας ἔχων — —, ἐβούλετο — — — —, — — — — — — — — — —, τὸ μὲν ἀκριβὲς οὐ ῥᾴδιον εἰπεῖν, δοκῶ δὲ μᾶλλον τὸ τελευταῖον εἰρημένον, — — —[2]

V. 47. 4. — — —, εἴτε καὶ στρατηγήματος χάριν εἴτε καὶ διαπιστήσας ταῖς δυνάμεσι, μή τι συμβῇ τῶν ὑπὸ τοῦ Ξενοίτου προσδοκωμένων, — — — — ἀνέζευξε νυκτός, καὶ προῆγε — — —[3]

III. Sententiæ verbis cavendi obnoxiæ.

Part.: semper nudum μή.

Modus:

Post tempora secundaria.

Conjunctivus.

Aoristi.

I. 79. 13. πρὸς δὲ τούτοις φυλάττεσθαι παρῄνει, μὴ — — — καταφρονηθῶσι μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, μεγάλα δὲ βλάψωσι τὰς ἰδίας πράξεις, — — —

[1] Mutilum ex. a Suida v. συνεπισχύσας servatum. Suid. ὑφορώμενος, corr. Schw. coll. Livio XXXIII. 20. 3.

[2] Om. Fassb.

[3] Cfr IV. 71. 6, ubi participium δεδιότες additur.

V. 105. 8. ὁμοίως δὲ καὶ Ῥωμαῖοι (scl. ἐπρέσβευον) πρὸς τοὺς Ἕλληνας, δεδιότες τὴν τοῦ Φιλίππου τόλμαν, καὶ προορώμενοι μὴ συνεπίθηται τοῖς τότε περιεστῶσιν αὐτοὺς καιροῖς.

Vetustissimam illam nudi μή rationem in reliquis sententiis finalibus conjunctis negativis particulis paulatim submotam esse supra vidimus. Hic contra per totam Græcitatem immutata fere mansit. Quare sententiæ metus conformationem præbent omnium simplicissimam.

Ac primum superiorum consuetudinem breviter attingamus.[1]

Cum his sententiis longe sæpissime conjungi verba timendi quis est quin sciat? Eorum autem prævalent e stirpibus $\delta\overset{o}{\digamma}(\varepsilon)\iota$ et $\varphi o\beta\overset{\varepsilon}{o}$ nata. Neque quemquam fugit ad verborum metus usum nonnumquam accommodari, quibus continetur vis suspicandi, cavendi, alia.

Particularum nudum μή floret. Ad latina illa »ne non» respondentes conjunctæ negationes μὴ οὐ apud Græcos non late patent.

Modorum usu, re in universum considerata, hæ sententiæ cum sent. vere fin. congruunt.[2] Quare id solum moneo post secundaria tempora summos historicos hic etiam sæpius conjunctivum exhibere quam illic. Etenim

Herodotus			
	conjunctivi	præbet exempla	29.
	optativi		3.
Thucydides			
	conjunctivi	exempla	90,
	optativi		5.

[1] De singulis auctoribus cfr hos ll. apud Weberum; I pp. 4 sequ. (Hom.), 75 (Lyr.), 79 (Aesch.), 87 (Soph.), 96 sequ. (Eur.), 114 (Aristoph.), 128 sequ. (Herod.); II pp. 6 sequ. (Thuc.), 15 (Ant.), 17 (Andoc.), 20 (Lys.), 25 (Isocr.), 27 (Isæ.), 30 (Lyc.), 32 (Demosth.), 40 (Aeschin.). 43 (Hyper.), 49 sequ. (Plato), 71 sequ. (Xenoph.). — Quem progressum hæ sententiæ apud superiores Græcos ceperint, W. II p. 93 sequ. summatim comprehendit. Cfr Goodwin 365 sequ.

[2] Vide supra p. 24.

In sententiis metus ut in reliquis a nudo μή incipientibus enuntiatis aoristi modos præsentis frequentia superare jam supra p. 26 admonuimus.

Typus igitur earum sententiarum proprius hic est: *nudo μή (μὴ οὐ) inductæ conjunctivo vel post tempora secundaria etiam optativo aoristi, rarius præsentis exprimuntur.*

Nonnumquam tamen cum sententiis e verbis curandi sim. suspensis confunduntur. Quod duplici modo fit. Possunt enim, cujus usus primum exemplum apud Sophoclem (O.R. 1074) legimus, altera confusione alteram non continuo sequente, et cum particulis conjunctis ὅπως μή connecti et pro conjunctivo vel optativo futuri indicativum exhibere.

Manifestum est quod timetur vere ac proprie ad posterum tempus pertinere. Neque tamen fieri non potest, ut indicativo perfecti (imperfecti, aoristi) vel conjunctivo et optativo perfecti in sententia metus positis ea ratio de præterita re usurpetur. Atque hæc quidem hactenus. —

Ea consuetudo qualis apud Polybium fuerit, his tabellis demonstratur.

1. Verba in primariis enuntiatis usurpata.

a. Verba timendi:

	De re impendente			De re præterita	Summa
	Particulæ:				
	μή	μὴ οὐ	utr. qu.	μή	
ἀγωνιᾶν in sententiis	20	1	1	—	22
διαγωνιᾶν	7	—	—	—	7
εἶναι ἐν ἀγωνίᾳ . . .	1	—	—	—	1
δεδιέναι	19	—	—	2	21
περιδεῆ γίνεσθαι . .	2	—	—	—	2
εὐλαβεῖσθαι	2	1	1	1	5
διευλαβεῖσθαι.	2	—	—	—	2
φοβεῖσθαι.	5	—	—	—	5
κατάφοβον εἶναι . . .	1	—	—	—	1
ὀκνεῖν	1	—	—	—	1
καταπλαγῆ εἶναι . . .	1	—	—	—	1

	De re impendente			De re præterita	Summa
	Particulæ:				
	μή	μὴ οὐ	utr. qu.	μή	
διαπορεῖν	1	—	—	—	1
εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτειν	1	—	—	—	1
b. Verba suspicandi:					
ὑφορᾶσθαι	2	—	—	—	2
ὑποπτεύειν	1	—	—	—	1
διαπιστεῖν	1	—	—	—	1
c. Verba cavendi:					
φυλάττεσθαι	1	—	—	—	1
προορᾶσθαι	1	—	—	—	1
Summa summarum	69	2	2	3	76

2. Modorum et particularum ratio.

	De re impendente:								De præterita re	
	Post tt. prim.	Post tempora secundaria								
	Conj.	Conjunctivus					Optat.		Perf.	
	Aor.	Præs.	Aoristi			Utr. qu.	Præs.	Aor.	Ind.	Opt.
	Post verba									
	Tim.	Tim.		Susp.	Cav.	Tim.	Tim.		Tim.	
Sent. a simplice μή incipientes . .	2	4	51	4	2	—	1	5	2	1
a μὴ οὐ . .	2	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Sent. mixtæ	—	—	1	—	—	1	—	—	—	—
Summa	4	4	52	4	2	1	1	5	2	1

Verborum igitur timendi Polybius his maxime delectatur: *ἀγωνιᾶν, διαγωνιᾶν, ἐν ἀγωνίᾳ εἶναι.* Sed paulo minus ei arrident vetera illa e radice *δϝ(ε)ι* (o) orta. Contra ea *φοβεῖσθαι* non sæpe adhibuit. Ad similitudinem verborum timendi singulis locis *διαπορεῖν* et *εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτειν* cum sententiis a nudo *μή* ordientibus conjunguntur.[1]

Qui modi usurpati sint, si quærimus,

conjunctivus collocatur		
	post tempora primaria in sent.	4.
	secundaria	63.
	Summa	67.
optativus,		
	semper post tempora secund.,	
	in sent. 6 + 1 (perfecti)	= 7.

Aoristi modi multo præferuntur præsentis. Hujus enim temporis conjunctivum invenimus in sententiis 4, in una

[1] Plane contrariam confusionem invenimus VIII. 31. 3 *δεδιότες πῶς — προχωρήσει.* Etenim verbum *ἀπορεῖν* et sim. apud Pol. plerumque cum sent. interrog. consociantur, vide hos ll.: VI. 1. 1; 46. 5; XII. 18. 10; XXI. 25. 9 (*διαπορεῖν πῶς*), XXXII. 6. 2 (*περὶ τούτων πῶς δεῖ*); XII. 26 c. 2; XXXI. 19. 4; XXXIV. 5. 8 (*εἰ*); — XXIII. 1. 9 (*εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτειν περὶ τοῦ πῶς δεῖ*), et sæpius.; cfr *ἀπιστεῖν πῶς* IX. 3. 6.

Memoratu dignus est locus IX. 12. 4, ubi *οὐκ ἀπορεῖν* part. *διότι* post se habet; quæ structura facilis est explicatu, cfr enim paulo supra *ὅτι* — — —, *οὐδὲ τοῦτο γνῶναι χαλεπόν* — —.

Etiam Polybius verba timendi, cum significant »vereri alqd facere» cum inf. connectit (cfr IX. 36. 10 *εὐλαβεῖσθαι*; I. 14. 7 *ὀκνεῖν* et *εὐλαβεῖσθαι*; ex uno verbo (*εὐλαβεῖσθαι*) inf. et sent. metus pendent VIII. 12. 5; observandum est *οὐκ ὀκνεῖν* in digressionibus usurpatum, velut his ll.: XII. 5. 4; XVI. 20. 5; XVIII. 55. 9; XXI. 23. 12). — Infinitivus sequitur verbum *ὑποπτεύειν* XIII. 5. 1.

Particulas *οὐ μή* conjunctas Polybius hoc uno loco habet, idque ita, ut verendi illa notione exstincta in nudam negationis vim transierint. Aoristi conjunctivus etiam eas sequitur.

XX. 12. 6. *δεῖν γὰρ οὐ τοῖς φίλοις δίδοσθαι τὰς τοιαύτας τιμὰς καὶ τοὺς στεφάνους, ἐξ ὧν ὁ περιθέμενος οὐδέποτε μὴ τὸν ἰὸν ἐκνίψηται,* — — —

optativum; adde quod uno loco uterque conjunctivus commiscetur: iis tam paucis locis exceptis, aoristus unus dominatur.

Pro particulis semper nudæ negationes usurpantur, earumque longe sæpissime simplex *μή*, (ad quod quasi explendum his locis additur adverbium *ποτε*: IV. 56. 7; V. 35. 9; XI. 31. 4; {XXXIII. 21. 1})[1] perraro *μή οὐ*.

Videmus igitur sententias timendi apud Polybium adeo in sua conformatione constare, ut *de re impendente post eandem particulam* usque ad tædium *idem ejusdem temporis modus repetatur.* Eo magis mirandum est, quod *de præterita re perfecti indicativus et optativus inter se variant.*

Paucissima habeo quæ addam.[2]

1. Semel (V. 52. 4) præoccupatur vocabulum, anticipatione e sententia metus translatum et eundem atque illuc oportebat casum exhibens.
2. Nonnumquam fit, ut e verbo regente præter sententiam metus etiam nomen quoddam pendeat; quod

plerumque objecti locum tenet,[3] vide hæc exempla: III. 102. 10; V. 87. 2; IX. 4. 5; XV. 7. 1; XXI. 11. 2; XXX. 13. 8; — XXVIII. 17. 5; — XXIII. 10. 13; — cfr hunc locum V. 47. 4, quem inspiciamus dignissimum, ubi sent. metus additur ad verba *διαπιστήσας ταῖς δυνάμεσι* quid sibi velint explicanda —

his autem locis cum præpositione *περί* copulatur ad indicandum cui timeatur ne quid accidat vel quid quis vereatur ne amittat: II. 20. 1 et XXIII. 7. 6.

Jam satis dictum est de sententiis finalibus: nunc ad reliqua pergamus.

[1] Ejus usus exemplis abundant libri N:i T:i (vide Blass Gr. N. Gr. § 65. 3); nonnulla præbent ni fallor cum alii auctores tum Thucyd. (Jacobson: De usu sent:arum fin:ium Thucydideo p. 74).

[2] Cfr supra p. 48.

[3] De superiorum usu cfr Cav. maj. 192 et alios grammaticos.

II.

DE PARTICIPIIS FINALIBUS.

I. Participium futuri per se ipsum consilium indicat.

1. Post verba quædam motus:

A. Intransitiva, cum alia tum maxime quæ significant »adesse» et »venire»;[1]

Participium nudum subjecto annectitur.

I. 69. 10. *εἰ δέ τις ἕτερος προπορευθείη συμβουλεύσων, — — — — — — — πότερον ἀντερῶν ἢ συνηγορήσων πάρεστι — —*

78. 7 med. — — *παρεῖναι συσταθησόμενος αὐτῷ καὶ κοινωνήσων ἀδόλως παντὸς ἔργου καὶ πάσης ἐπιβολῆς.*

III. 15. 3 med. —, *παρῆν — — παραχειμάσων εἰς Καινὴν πόλιν, — — —*[2]

77. 6 (bis)[3]; 85. 4; 109. 1[3];

IX. 29. 11. — — — *παρῆν, οὐ Πελοποννησίοις βοηθήσων, ἀλλὰ τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας ἀφελούμενος καὶ τὴν ὑμετέραν ὑπεροχὴν ταπεινώσων.*[4]

XI. 28. 8; XV. 7. 4; 22. 4; XXXIII. 10. 3;

II. 19. 7. — — — *παρεγένοντο Γαλάται μετὰ μεγάλης στρατιᾶς πολιορκήσοντες τὴν Ἀρρητίνων πόλιν, — — —*

V. 98. 2 extr.;

XXXI. 13. 1. — — — *παρεγένοντο πρέσβεις — — — — —, διευκρινήσοντες τὰ πρὸς τοὺς Γαλάτας διαφέροντα τῷ βασιλεῖ.*

14. 1 sequ. (bis);

III. 13. 7. extr. —, *ἧκε παραχειμάσων εἰς Καινὴν πόλιν.*

---

[1] Omisi incertum locum XXII. 12. 5, de quo vide Hu.

[2] *παραχειμάζων* ARN, corr. Be. — Om. Brief (I p. 42).

[3] Om. Brief.

[4] *ἀφελόμενος* FS, corr. Ca.

77. 4 extr. —, — *οὐκ ἐκείνοις ἥκειν πολεμήσων ἀλλὰ Ῥωμαίοις ὑπὲρ ἐκείνων.*[1]

IV. 3. 12;

V. 92. 3. sequ. — — — — —, *ἧκεν* — — — — — — *εἰς τὴν Μεγάλην πόλιν παραβοηθήσων τοῖς Μεσσηνίοις.*

XIV. 8. 10; XXI. 29. 1;

39. 2. extr. *ἥξειν δὲ καὶ τοὺς παρ' αὐτῶν βασιλεῖς κοινολογησομένους ὑπὲρ τῶν διαλύσεων.*[2]

7 (bis); 43. 8; XXII. 3. 5; 9. 4;

10. 4. *ἧκον δὲ καὶ παρὰ Σελεύκου τοῦ βασιλέως πρεσβευταί, τήν τε φιλίαν ἀνανεωσόμενοι καὶ δεκαΐαν μακρῶν πλοίων ἐπαγγελλόμενοι δώσειν τοῖς Ἀχαιοῖς.*

XXIII. 1. 4; 5;

XXVIII. 2. 1. sequ. — — — *ἦλθον καὶ παρὰ Ῥοδίων πρέσβεις,* — —, *Ἀγησίλοχος καὶ Νικαγόρας καὶ Νίκανδρος, τήν τε φιλίαν ἀνανεωσόμενοι καὶ σῖτον θέλοντες ἐξαγωγὴν λαβεῖν, ἅμα δὲ καὶ περὶ τῶν διαβολῶν ἀπολογησόμενοι τῶν λεγομένων κατὰ τῆς πόλεως.*[3]

XXIX. 19. 3; XXX. 19. 1;

I. 56. 2. — — — *ὥρμησεν πορθήσων τὴν Ἰταλίαν.*

III. 18. 12 extr. — —, *ὥρμησαν ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸν λιμένα κωλύσοντες τὴν ἀπόβασιν τῶν ὑπεναντίων.*[1]

51. 6 extr.; IV. 71. 7[4]; V. 26. 7 extr.; 68. 10: XVI. 6. 2 extr.;

XI. 6. 2., — *ὅτι πάσῃ τῇ δυνάμει τὴν ὁρμὴν ἐπὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους ποιήσονται, λόγῳ μὲν Αἰτωλοῖς βοηθήσοντες κατὰ Φιλίππου, τῇ δ' ἀληθείᾳ πᾶσαν ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησόμενοι,* — — —

IX. 38. 3. *τίνος πάλιν* (scl. *χάριν ὑπολαμβάνετε*) *ἐθελοντὴν καὶ προδήλως ἐξορμᾶν ἀποθανουμένους τοὺς περὶ Λεωνίδην;*

XXIV. 9. 13;

I. 35. 3. extr. — *ἤγετο δεησόμενος τούτων περὶ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας.*

[1] Om. Brief.
[2] *κοινολογισαμένους* O, *κοινολογησαμένους* Ur, corr. Ca 837.
[3] Partic. fut. et *θέλων* inter se mutantur.
[4] Paulo infra *ἐξῆλθον ὡς ἐπιθησόμενοι.*

XXVIII. 7. 6. *ὁ δὲ Ἄρχων ἀνέστη μὲν βοηθήσων τοῖς πρεσβευταῖς* — — —

XXXVIII. 11. 9. — — — — *ἀπῆρε κἀκεῖθεν εἰς Λακεδαίμονα προσεδρεύσων τοῖς καιροῖς,* — — —

XIV. 2. 10. med. —, *εὐθέως οἱ πρέσβεις ἀπῄεσαν εἰς τὴν ἰδίαν παρεμβολήν, μηνύσοντες τῷ Ποπλίῳ τὰ πραχθέντα παρὰ τοῦ βασιλέως.*

XVIII. 51. 3. *εἰς δὲ τὴν Εὐρώπην ἔφη διαβεβηκέναι μετὰ τῶν δυνάμεων ἀνακτησόμενος τὰ κατὰ τὴν Χερρόνησον καὶ τὰς ἐπὶ Θρᾴκης πόλεις·*

XXXV. 2. 9 (bis);

XIII. 3. 5. extr. —, *<εἰς> οὓς μέλλοιεν ἐξιέναι παραταξόμενοι.*

XXI. 5. 1. *Οὗτοι μὲν οὖν ἐπανῄεσαν βουλευσόμενοι περὶ τῶν προειρημένων·*

XXXII. 25. 5. *διόπερ ἐπάνειμι δηλώσων τὰ κατὰ τὴν Ἑλλάδα γενόμενα περὶ τοὺς αὐτοὺς καιρούς.*

III. 45. 3 med. —, *αὖθις ἐξ ὑποστροφῆς ἠπείγοντο διασαφήσοντες τῷ στρατηγῷ τὴν παρουσίαν τῶν πολεμίων.*

XIV. 10. 8;

III. 63. 9 med. —, *οὕτως ᾤετο δεῖν καὶ περὶ τῶν καθ' αὑτοὺς διαλαμβάνειν, καὶ πάντας ἰέναι πρὸς τοὺς ἀγῶνας μάλιστα μὲν νικήσοντας, ἂν δὲ μὴ τοῦτ' ᾖ δυνατόν, ἀποθανουμένους.*

XXXIII. 12. 8. — — —, *οἱ μὲν ἔπλεον κατὰ σπουδὴν ἀπαγγελοῦντες τῇ συγκλήτῳ τὴν ἀπείθειαν τοῦ Προυσίου,* — — —

XXVII. 1. 10. — — *τὸν Δικέταν ἠνάγκασαν πρεσβεύειν πρὸς τοὺς περὶ τὸν Μάρκιον, ἀπολογησόμενον ὑπὲρ τῆς πρὸς τὸν Περσέα συμμαχίας·*

X. 32. 2 extr. — *προῆγον, κατασκεψόμενοι τοὺς τόπους.*

XVIII. 34. 5. extr. —, *συνετάξατο δὲ καὶ συμπορεύεσθαι τῷ Φιλίππῳ κοινολογησόμενος ὑπὲρ τῶν καθεστώτων ἐν ταύταις.*

III. 43. 10. *οἱ δὲ βάρβαροι,* — — — —, *οἱ μὲν ἐπὶ τὰς σκηνὰς ἐφέροντο βοηθήσοντες,* — — —[1]

[1] Om Brief.

B. Transitiva, impr. verba mittendi.

a. Participium attributi locum tenet.

α. *Nudum.*

Post verba mittendi.

XXII. 15. 6. *οἵ τε γὰρ Ἀχαιοὶ πρεσβευτὰς ἀπεστάλκεισαν τοὺς περὶ Ἀπολλωνίδαν τὸν Σικυώνιον, δικαιολογησομένους πρὸς τὸν Καικίλιον ὑπὲρ τοῦ — — — καὶ καθόλου διδάξοντας ὑπὲρ — — —*

XXIII. 18. 3; XXIX. 25. 3; XXXII. 24. 4 (quater).

III. 98. 5. — — — — —, *ὃς ἀπεστάλη μὲν ὑπ' Ἀσδρούβου κωλύσων τοὺς Ῥωμαίους διαβαίνειν τὸν ποταμόν,* — — —[1]

XXVIII. 16. 5 sequ.

II. 5. 6. med. —, *μερίσαντες αὐτῶν τινας ἐξαπέστειλαν παραφυλάξοντας τὴν Ἀντιγόνειαν,* — — —

23. 5; 26. 2 extr.; 27. 6 extr.; 28. 2;

III. 44. 3. — — — — —, *προχειρισάμενος πεντακοσίους τῶν Νομαδικῶν ἱππέων ἐξαπέστειλε, κατασκεψομένους* — — —

97. 2.[1]

IV. 24. 8. — — — — — —, *εὐθέως ὁ βασιλεὺς Πετραῖον τῶν αὑτοῦ φίλων ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ὠμίαν ἐξαπέστελλε παρακαλέσοντα τοὺς πολλοὺς* — — — —, *ἅμα δὲ δώσοντα καὶ ληψόμενον τοὺς ὅρκους περὶ συμμαχίας.*

V. 59. 2 (bis); 61. 9; 72. 3; 97. 3[1];

VI. 13. 6. *καὶ μὴν εἰ τῶν ἐκτὸς Ἰταλίας πρός τινας ἐξαποστέλλειν δέοι πρεσβείαν τιν' ἢ διαλύσουσάν τινας ἢ παρακαλέσουσαν ἢ καὶ νὴ Δί' ἐπιτάξουσαν ἢ παραληψομένην ἢ πόλεμον ἐπαγγελοῦσαν, αὕτη ποιεῖται τὴν πρόνοιαν.*

XI. 20. 3; XV. 1. 3 (bis); XXI. 31. 2; XXIII. 2. 10 (bis); XXIV. 8. 1; 11; XXXI. 9. 4; 6 sequ. (ter); 28. 2; XXXII. 3. 2; 18. 3; 28. 1; XXXIII. 10. 8; 15. 4;

IV. 3. 5 extr. sequ. *ἐξαπεστάλη κατὰ κοινὸν εἰς τὴν τῶν Φιγαλέων πόλιν, ἥτις* — — — — — — — — — — —, *λόγῳ μὲν παραφυλάξων τήν τε χώραν καὶ τὴν πόλιν τῶν*

[1] Om. Brief.

Φιγαλέων, ἔργῳ δὲ κατασκόπου τάξιν ἔχων τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πραγμάτων.[1]

VIII. 18. 2; XXXI. 14. 4;

III. 95. 6 med. — — *προαπέστειλε κατασκεψομένας δύο ναῦς ταχυπλοούσας Μασσαλιητικάς·*[1]

XXXI. 21. 1. — — — — — —, *<τὸν> τροφέα προαπέστειλεν εἰς τὴν Συρίαν ὠτακουστήσοντα καὶ κατοπτεύσοντα τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα περὶ τοὺς ὄχλους.*

V. 87. 5. *καὶ τούτοις μὲν ἐπικυρώσοντα τὰς διαλύσεις <συν> ἐξαπέστειλε Σωσίβιον,* — — —[2]

IV. 66. 9. — — — — — —, *πρεσβευτὰς ἔπεμπον ἐξαιτήσοντας Ἀννίβαν παρὰ Καρχηδονίων,* — — —[1]

XIV. 2. 11; XXII. 18. 9 (bis); XXVIII. 9. 3; 12. 4; 9; 19. 2; XXXI. 15. 1 sequ. (bis);

XXXVIII. 8. 2. *οἳ ἦσαν πρεσβευταὶ πεμφθέντες ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν παραιτησόμενοι καὶ διδάξοντες τὴν σύγκλητον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς περὶ τὸν Αὐρήλιον γενομένων ἀλογημάτων.*

III. 67. 4. — — — — — —, *τούτους μὲν εὐθέως παρακαλέσας καὶ δωρεὰς ἑκάστοις τὰς ἁρμοζούσας ἐπαγγειλάμενος ἐξέπεμψεν εἰς τὰς αὑτῶν πόλεις, δηλώσοντας μὲν τὰ πεπραγμένα τοῖς πολίταις, παρακαλέσοντας δὲ πρὸς τὴν αὑτοῦ συμμαχίαν.*[1]

V. 18. 5 extr.[1]; X. 19. 8; XI. 34. 8;

XV. 25. 13. *μετὰ δὲ ταῦτα Πέλοπα μὲν ἐξέπεμψε τὸν Πέλοπος εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Ἀντίοχον τὸν βασιλέα, παρακαλέσοντα συντηρεῖν τὴν φιλίαν καὶ μὴ παραβαίνειν τὰς* — — — *συνθήκας, Πτολεμαῖον δὲ τὸν Σωσιβίου πρὸς Φίλιππον τά τε περὶ τῆς ἐπιγαμίας συνθησόμενον καὶ παρακαλέσοντα βοηθεῖν,* — — —

XVI. 33. 5; XX. 10. 1; XXI. 5. 4; 39. 4; XXVII. 2. 11 extr.; XXX. 5. 4; 13. 1; 17. 1; XXXI. 3. 1 med.[3];

[1] Om. Brief.
[2] *συν* add. Rei. — Om. Brief.
[3] Athen. V. 194 c; cfr X. 439 b.

alia verba.

IX. 39. 3. *καὶ τὰ μὲν τέκνα καὶ τὰς γυναῖκας ἀπάγουσι Ῥωμαῖοι, πεισόμενα δῆλον ὅτι ἅπερ εἰκός ἐστι πάσχειν τοῖς ὑπὸ τὰς τῶν ἀλλοφύλων πεσοῦσιν ἐξουσίας·* [1]

V. 29. 5. *καὶ τοὺς μὲν Μακεδόνας διὰ Θετταλίας ἀπέλυσε πάντας εἰς τὴν οἰκείαν παραχειμάσοντας,* — — — [2]

β. *Articulus additur.* [3]

Post verba mittendi.

XXVIII. 17. 15. *ἀπέστειλαν δὲ καὶ πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν τοὺς διαλύσοντας τὸν ἐνεστῶτα πόλεμον Ἀντιόχῳ καὶ Πτολεμαίῳ.*

XXX. 20. 15.

IV. 30. 8. *ἀπεστάλησαν δὲ καὶ πρὸς βασιλέα Πτολεμαῖον πρέσβεις οἱ παρακαλέσοντες αὐτὸν* — — —

I. 63. 1. — — — — — — — —, *ἀλλ᾽ ἐξαπέστειλεν ἄνδρας δέκα τοὺς ἐπισκεψομένους ὑπὲρ τῶν πραγμάτων·* [4]

III. 15. 2; IV. 60. 1. extr.[4];

XIII. 4. 2. — — —, *εἰς δὲ τὴν Κρήτην πρεσβευτὰς ἐξαπέστειλε τοὺς ἐρεθιοῦντας καὶ παρορμήσοντας ἐπὶ τὸν κατὰ τῶν Ῥοδίων πόλεμον.*

XXI. 17. 9; 24. 5;

XXII. 5. 8. — — — — — — —, *οἱ δὲ Ῥόδιοι προχειρισάμενοί τινας τῶν πολιτῶν ἐξαπέστελλον τοὺς διατάξοντας ταῖς κατὰ Λυκίαν καὶ Καρίαν πόλεσιν ὡς ἕκαστα δεῖ γενέσθαι.*

10. 1; XXIII. 18. 5; XXIV. 10. 7; XXIX. 24. 10; XXX. 9. 7; XXXII. 28. 5; XXXIII. 7. 2;

---

[1] Post verbum *ἄγειν* transitiva vi imbutum participium his locis subjecto annectitur (unde fit, ut verbi finiti objectum idem participio pro objecto subjungatur; cfr infinitivum verba *παρέχειν, ἐπιτρέπειν,* cetera sequentem, Madvig § 148 b): XXI. 38. 3 extr. —, *ἦγεν αὐτὴν ἀπολυτρώσων.* XXXIX. 9. 6.

[2] Om. Brief.

[3] In codicibus non traditur ex. VII. 3. 1, vide Hu.

[4] Affert Brief I. p. 42.

XXI. 16. 2. — — — — — —, *ἔφη βούλεσθαι τὸν Ἀντίοχον ἐξαποσταλῆναι πρεσβευτὰς τοὺς διαλεχθησομένους ὑπὲρ τῶν ὅλων.*

I. 29. 6. — — — — — — — — —, *ἔτι δὲ πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ῥώμην πέμψαντες τοὺς ἀπαγγελοῦντας μὲν περὶ τῶν γεγονότων, ἐρησομένους δὲ περὶ τῶν μελλόντων τί δεῖ* — — — —, *μετὰ δὲ ταῦτα* — — — — *ὥρμησαν* — — —

XVIII. 6. 4 med.; 10. 2; 43. 4; XX. 3. 6;

XXII. 4. 10. — — — — — — — —, *πρεσβευτὰς δὲ προεχειρίσαντο πέμπειν τοὺς παρακαλέσοντας* — — —

15. 3 sequ. *ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ πέμπειν πάλιν ἄλλους πρεσβευτὰς πρὸς τὸν Φίλιππον, τοὺς ἐπισκεψομένους πρῶτον μὲν εἰ* — — — — — — — — —, *εἶτα τοὺς ἐπιτάξοντας αὐτῷ* — — — [1]

XXIII. 9. 3; XXIV. 1. 3; 5. 8[2]; 9. 9; XXV. 4. 5;

6. 5. — —, *ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ πέμψαι τινὰς τοὺς αὐτόπτας ἐσομένους τῶν προσαγγελλομένων.* [3]

XXVIII. 12. 3 (bis); XXIX. 10. 6 (bis); XXX. 3. 2 (bis); XXXII. 1. 3; 3. 3 (bis); XXXIII. 7. 3 (bis); XXXVI. 6. 3 (bis); XXXVII. 6. 1 (bis);

XV. 19. 9. *καὶ τὸ μὲν συνέδριον παραυτίκα πρεσβευτὰς ἐξέπεμπε τοὺς ἀνθομολογησομένους περὶ τούτων.*

XVI. 25. 1 (bis); XVIII. 42. 5 (bis); XXXI. 12. 9; XXXII. 3. 1;

γ. *Ex uno verbo pendent nudum participium et participium articulo præfixum.*

XXIX. 3. 6. — — — — — — —, *εὐθέως ὁ Γένθιος ἅμα τοὺς ὁμήρους ἔπεμπε* — — —, *καὶ σὺν τούτοις Ὀλυμπίωνα παραληψόμενον τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς ὁμήρους παρὰ τοῦ Περσέως, ἑτέρους δὲ τοὺς περὶ τῶν χρημάτων ἕξοντας τὴν ἐπιμέλειαν.*

---

[1] Articulus repetitur!

[2] De hoc fragmento vide Hu.

[3] Obs. *τινας*; paulo secius XXII. 5. 8.

b. Participium articulo instructum nominis partes sustinet.

Post verba mittendi.

III. 105. 2. *τοῦ δ' Ἀννίβου συνεχῶς μὲν ἐπαποστέλλοντος τοῖς ἐν τῷ λόφῳ τοὺς βοηθήσοντας,* — — —

87. 4. *ἐξαπέστειλε δὲ κατὰ θάλατταν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ καὶ τοὺς διασαφήσοντας εἰς τὴν Καρχηδόνα περὶ τῶν γεγονότων·*

IV. 49. 3. *ἠρέθιζε δ' αὐτὸν καὶ τὸ δοκεῖν Βυζαντίους πρὸς μὲν Ἄτταλον εἰς τοὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἀγῶνας τοὺς συνθύσοντας ἐξαπεσταλκέναι,* — — —

50. 8[1]; V. 15. 5 (bis); VII. 17. 8; X. 40. 11. extr.; 42. 1 extr.;

III. 75. 1 med. —, *ἔπεμψε τοὺς ἀπαγγελοῦντας ὅτι* — — —

IV. 22. 2. med. —, — — *ἀπέστειλε βιβλιαφόρους πρὸς πάντας τοὺς συμμάχους, παρακαλῶν πέμπειν ἑκάστους παρ' αὐτῶν κατὰ σπουδὴν εἰς Κόρινθον τοὺς βουλευσομένους ὑπὲρ τῶν κοινῇ συμφερόντων.*[1]

23. 1 (bis)[1]; V. 28. 3 (bis);

102. 8. — — — — — — — — *πρὸς μὲν τὰς συμμαχίδας πόλεις γραμματοφόρους ἐξαπέστειλε, παρακαλῶν πέμπειν τοὺς συνεδρεύσοντας καὶ μεθέξοντας τῆς ὑπὲρ τῶν διαλύσεων κοινολογίας,* — — —

XXII. 16. 9; XXXVIII. 9. 2 extr.;

XVIII. 21. 3 med. —, *διεπέμψαντο δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἑαυτῶν ἡγεμόνας ἑκάτεροι τοὺς διασαφήσοντας τὸ γεγονός·*

V. 60. 10 med. —, *ἐξέπεμψε τοὺς θησομένους τὰς πίστεις ὑπὲρ τῆς τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἀσφαλείας πρὸς τὸν Ἀντίοχον.*

74. 8 (bis); XVIII. 19. 2 (bis)[2];

VII. 2. 6. extr. —, *καὶ παρ' αὐτοῦ συμπέμπειν ἐπηγγείλατο τοὺς διαλεχθησομένους τοῖς Καρχηδονίοις.*

---

[1] Affert Brief.

[2] *κατοπτεύοντας* FS, corr Sca.

Semel post alia verba.

III. 31. 5. sequ. *πῶς γὰρ ἂν εἴτ'* — — — — — — *βοηθοὺς εὕροι καὶ συμμάχους, εἴτε* — — — — — *τοὺς συνεργήσοντας αὐτῷ παρορμῆσαι πρὸς τὰς ἐπιβολάς, πῶς δ' ἂν* — — — *τοὺς βεβαιώσοντας τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν καὶ διαφυλάξοντας τὴν κατάστασιν παροξῦναι δικαίως,* — — —

2. Post verba et formulas loquendi, quibus vis motus non subest.

A. Deligere alqm ad rem gerendam, munus ad alqm deferre; nominare alqm qui quid faciat; relinquere.

a. Participium pro attributo ponitur.

α. Nudum.

XXV. 5. 4 med. —, *παραχρῆμα κατέστησαν τοὺς περὶ Λυκόφρονα πρεσβευτὰς διδάξοντας τὴν σύγκλητον περὶ τῶν προειρημένων.*

XXIX. 2. 3 (bis).

XII. 5. 7. *ταύτας δ' εἶναι τὰς ἑκατὸν οἰκίας τὰς προκριθείσας ὑπὸ τῶν Λοκρῶν* — — —, *ἐξ ὧν ἔμελλον οἱ Λοκροὶ κατὰ τὸν χρησμὸν κληροῦν τὰς ἀποσταλησομένους παρθένους εἰς Ἴλιον.*

XXXV. 4. 11. — — — (*συνέβαινε γὰρ τότε τοὺς Μακεδόνας ἐπ' ὀνόματος καλεῖν τὸν Σκιπίωνα διαλύσοντα τὰς ἐν αὐτοῖς στάσεις*)·

X. 6. 7. — — — — — — — — *Μάρκον ἀπέλιπε τὸν συνάρχοντα περὶ τὴν διάβασιν, ἐφεδρεύσοντα τοῖς ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ συμμάχοις·*

β. Articulo addito.

II. 8. 3 med. — *κατέστησαν πρεσβευτὰς εἰς τὴν Ἰλλυρίδα, τοὺς ἐπίσκεψιν ποιησομένους περὶ τῶν προειρημένων, Γάιον καὶ Λεύκιον Κορογκανίους.*[1]

---

[1] Affert Brief I p. 42.

XXII. 9. 5 (bis); XXVII. 1. 13 (bis); XXIX. 10. 4; XXXI. 18. 9 (bis).

XX. 1. 1. **Τριάκοντα τῶν ἀποκλήτων προεχειρίσαντο τοὺς συνεδρεύσοντας μετὰ τοῦ βασιλέως.*[1]

XXIV. 6. 3. — — *προεχειρίσαντο πρεσβευτὰς Λυκόρταν καὶ Πολύβιον καὶ σὺν τούτοις Ἄρατον* — —, *τοὺς ἅμα μὲν εὐχαριστήσοντας τῷ βασιλεῖ* — — — — —, *ἅμα δὲ παραληψομένους τὰ πλοῖα καὶ πρόνοιαν ποιησομένους περὶ τῆς ἀποκομιδῆς αὐτῶν.*

VII. 16. 5. *μετὰ δὲ τούτους ἄλλους ἐπελέξαντο τριάκοντα τοὺς ἐν ἀποστήματι συνεφεδρεύσοντας* — — — — — — — — — — — — — — —, *δισχιλίους δὲ τοὺς κατόπιν ἀκολουθήσοντας τούτοις,* — — —

X. 18. 11. *αὐτὸς γὰρ ἑτέρους ἐπιστήσειν τοὺς φροντιοῦντας* — — —

XVIII. 43. 12 extr. — — *τρεῖς μὲν τῶν Αἰτωλικῶν συνέστησε τρεῖς δὲ τῶν Ἰταλικῶν νεανίσκων τοὺς προσοίσοντας τὰς χεῖρας τῷ Βραχύλλῃ.*

XXVIII. 19. 1. *— — — — — — *ἔδοξε τοῖς περὶ τὸν Κομανὸν καὶ Κινέαν,* — — —, *κοινοβούλιον καταγράφειν ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων ἡγεμόνων τὸ βουλευσόμενον περὶ τῶν ἐνεστώτων.*

b. Articulo præmisso participium nominis munere fungitur.

XXI. 4. 8. — — — *κατεστάθησαν οἱ συμμίξοντες τοῖς Ῥωμαίοις·*

VIII. 37. 4. *τοὺς δὲ τούτοις ὑπουργήσοντας καὶ προσοίσοντας κλίμακας ἐξέλεξε* — — —

V. 54. 8. — — — — — — *συνέστησε τοὺς ἀποκομιοῦντας αὐτοὺς εἰς Μηδίαν καὶ καταστησομένους τὰ κατὰ τὴν χώραν.*

IV. 71. 8. — — *διατάξας κατὰ τρεῖς τόπους τοὺς προσοίσοντας τῷ τείχει τὰς κλίμακας,* — — —

V. 48. 15. — — — —, *καταλιπὼν δὲ τοὺς πολιορκήσοντας* — —

XXXII. 6. 7.

[1] Suid. v. *ἀπόκλητοι*; *συνεδρεύοντας* Suid., corr Ca 1019.

B. Nonnullo sensus discrimine participium cum articulo copulatum sequitur verba et formulas quæ significant: esse, deesse, carere; perdere; invenire.

a. Participium attributi locum obtinet.

XVIII. 1. 9. — — — *πολλοὺς εἶναι τοὺς στρατηγήσοντας Αἰτωλῶν,* — — —

I. 71. 6 extr. —, *οὐδὲ φίλων οὐδὲ συμμάχων τῶν βοηθησόντων ἔξωθεν ἐλπὶς οὐδ' ἡτισοῦν ὑπῆρχεν.*

V. 67. 11.

XXX. 9. 6 extr. *ἄλλος γὰρ τόπος ὁ δεξόμενος αὐτὸν μετ' ἀσφαλείας οὐκ ἦν.*

XXXI. 12. 10;

XV. 25. 25. *τῷ δὲ μηδὲν ἔχειν πρόσωπον ἀξιόχρεων τὸ προστησόμενον,* — — —

XVIII. 7. 6. ‹*τοὺς γὰρ φίλους τοὺς τὰ κράτιστά σοι συμβουλεύσοντας ἀπώλεσας ἅπαντας*›.

IV. 32. 7. — — — — — —, *οὔτε προκατεσκευασμένοι φίλους τοὺς ἀληθινῶς αὐτοῖς πάντα συνυποστησομένους* — —

b. Participium nominis partes agit.

XVIII. 1. 9 extr. — *οὐκ εἶναι τὸν βασιλεύσοντα Μακεδόνων.*

IV. 54. 1 extr. — *καταλαμβάνονται τὴν Λύτταν ἔρημον οὖσαν τῶν βοηθησόντων·*

IX. 8. 5 (deest *οὖσαν*); 9 extr.;

XXXII. 10. 6 extr. —, *οὐκ ἀπορήσετε τῶν συνεργησόντων ὑμῖν ἑτοίμως,* — —

II. 49. 7 extr. —, *μὴ δεῖσθαι χρείας τῶν βοηθησόντων.*

XV. 28. 9 extr. — *προσδεῖσθαι τῶν καταρξομένων.*

29. 3 (bis).

XVIII. 25. 6. — —, *οὔτε τὸν παραγγελοῦντα ἔχοντες* — —

XXXII. 24. 7 extr.

III. 31. 9. *ἐξ ὧν καὶ τὸν ἐλεήσοντα καὶ τὸν συνοργιζόμενον* (sic!), *ἔτι δὲ τὸν δικαιώσοντα πολλάκις καὶ ἐπὶ πολλῶν εὑρεῖν ἔστιν·*

XX. 12. 1 med. —, *οὕτως ἐπὶ Φιλοποίμενος ὁ προσοίσων ταύτην τὴν χάριν ἑκὼν οὐχ εὑρίσκετο τὸ παράπαν,* — —

II. Ad consilium indicandum futuri participium nonnumquam cum particula ὡς copulatur.

1. Post verba quæ solum participium sequi solere supra ostendimus: participium post intransitiva verba subjecto, post transitiva objecto pro attributo subjungitur.

A. Verba motus.

a. Intransitiva.

XXXIII. 11. 9. — — *παρῆσαν ὡς μεθέξοντες τοῖς Ὀξυβίοις τῶν αὐτῶν κινδύνων·*

IV. 71. 7 extr. — *ἐξῆλθον ὡς ἐπιθησόμενοι τοῖς πολεμίοις.*

III. 13. 5. — — — — *ὥρμησεν ὡς καταστρεψόμενος τὸ τῶν Ὀλκάδων ἔθνος,* — —

V. 39. 4 (bis);

b. Transitiva.

Verba mittendi.

III. 61. 8. — — — — — — — — — — — — — —, *καὶ τὸν μὲν ἕνα τῶν στρατηγῶν ἐξαπεσταλκότων εἰς τὴν Λιβύην ὡς αὐτὴν τὴν Καρχηδόνα πολιορκήσοντα, τὸν ἕτερον δ' εἰς Ἰβηρίαν ὡς πρὸς Ἀννίβαν ἐκεῖ διαπολεμήσοντα, παρῆν ἀγγελία διότι* — — —

XXIX. 4. 7. — — *τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ χρήματα παρόντας εἰς Πέλλαν ἐξέπεμπεν, ὡς ἐκεῖ παραληψομένους,* — — —,

B. Verbum, cui vis motus non subest.

Verbum deligendi.

XV. 25. 14. *προεχειρίσατο δὲ καὶ Πτολεμαῖον τὸν Ἀγησάρχου πρεσβευτὴν πρὸς Ῥωμαίους, οὐχ ὡς ἐπισπεύσοντα τὴν πρεσβείαν, ἀλλ' ὡς, ἂν* — — — — — —, *αὐτοῦ καταμενοῦντα.*

2. Post verba quædam militaria, omnia fere transitiva, ita ut participium subjecto annectatur.

I. 27. 3. — — — — — — — —, *τὰ μὲν τρία μέρη τῆς αὐτῶν δυνάμεως ἐπὶ μίαν ἔταττον ναῦν, πρὸς τὸ πέλαγος ἀνατείναντες τὸ δεξιὸν κέρας ὡς κυκλώσοντες τοὺς ὑπεναντίους,* — — —

III. 41. 3. — — — — *καὶ τοιαύτας ἐποιεῖτο παρασκευὰς ἐν τῷ Λιλυβαίῳ, πάντας καὶ πανταχόθεν ἀθροίζων, ὡς εὐθέως ἐκ κατάπλου πολιορκήσων αὐτὴν τὴν Καρχηδόνα.*

IX. 8. 2. med. —, *καὶ θεωρήσας τοὺς Λακεδαιμονίους αὐτούς τε πανδημεὶ παραγεγονότας εἰς Μαντίνειαν καὶ τοὺς συμμάχους εἰς ταύτην ἠθροικότας τὴν πόλιν, ὡς παραταξομένους τοῖς Θηβαίοις,* — —

XXIV. 8. 2.

V. 68. 1 med. —, *Ἀντίοχος μὲν συνῆγε τὰς δυνάμεις ὡς εἰσβαλῶν καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν καὶ καταστρεψόμενος τὰ καταλειπόμενα μέρη τῶν ἐν Κοίλῃ Συρίᾳ πραγμάτων,* — — — [1]

---

[1] Cfr XI. 10. 9 med. — — *συνῆγε τὰς δυνάμεις εἰς Μαντίνειαν, διαγωνιούμενος πρὸς τὸν τύραννον ὑπὲρ τῆς ἁπάντων Πελοποννησίων ἐλευθερίας.*

III. 75. 6. *παρῆγον δὲ καὶ τὰς ἀγορὰς τὰς μὲν εἰς Ἀρίμινον τὰς δ' εἰς Τυρρηνίαν, ὡς ἐπὶ τούτοις ποιησόμενοι τοῖς τόποις τὴν ἔξοδον.*

84. 14. extr. — *παρέδοσαν αὐτοὺς ὑποσπόνδους ὡς τευξόμενοι τῆς σωτηρίας.*

IV. 80. 2. — — — — —, *ἀλλ' ἔμενον ὡς καταπληξόμενοι τοὺς ἐν τῇ πόλει·*

V. 47. 1. — — — *ἐξαπέστειλε τοὺς ἱππεῖς ὡς κωλύσων τοὺς ἐπιδιαβαίνοντας ῥᾳδίως καὶ συντρίψων τοὺς ἤδη διαβεβηκότας·*[1]

60. 2. — — — — — — — — — — *ἡτοίμαζε τὴν δύναμιν ὡς κατὰ μὲν τὸν ἀπὸ θαλάττης τόπον τοῖς ἀπὸ τοῦ ναυτικοῦ ποιησόμενος τὰς προσβολάς,* — — —

XIV. 2. 2. —, *τὰς μὲν νῆας καθεῖλκε καὶ μηχανὰς κατεσκεύαζε ταύταις ὡς πολιορκήσων ἐκ θαλάττης τὴν Ἰτύκην,* — — —

XV. 27. 5. *τοτὲ δὲ συνωμότας κατέγραφον καὶ κοινωνοὺς τῆς τόλμης, ὡς αὐτίκα μάλα τῶν ἐχθρῶν τοὺς μὲν κατασφάξοντες τοὺς δὲ συλληψόμενοι, μετὰ δὲ ταῦτα τυραννικὴν ἐξουσίαν περιποιησόμενοι.*

De superiorum usu participium finalium quæ grammatici docent, hoc fere modo breviter comprehendi possunt:[2]

Ad consilium indicandum futuri participia sive nuda sive cum articulo copulata annecti solent verbis quibusdam motus. et intransitivis velut *ἔρχεσθαι, ἰέναι* similibusque, et transitivis, cum aliis tum maxime *πέμπειν*, similibus.

Eandem structuram interdum sequuntur alia verba. nempe hæc fere: 1. *αἱρεῖσθαι* similia, quæ sæpius nudum infinitivum post se habent., 2. participiis vi ut ita dicam infinita imbutis hæc fere: *εἶναι, δεῖσθαι, ἔχειν*, similia.

Nonnullo, credo, sensus discrimine additur particula *ὡς* non solum post verba supra enumerata et similia, sed etiam post alia.

Jam ad Polybium transeamus: apud quem qualis ea consuetudo esset, quo facilius intellegeretur, exemplorum numeros in has tabellas retuli:

[1] Cfr XXXI. 21. 6 extr. *τοὺς γὰρ λοιποὺς ἀπεστάλκεισαν εἰς Ἀναγνείας, κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν αὐτοὶ παρεψόμενοι.*

[2] Cfr hos grammaticos: Kühner-Gerth II, 1 § 387, 5; Kühner II, 2 §§ 482, 10: 486, 5; Goodwin 840; 864; Madvig §§ 175, d) cum annotatione: 180 b), annot. 1; Cavallin (ed. maj.) §§ 249; 243; 251, 2, b; Löfstedt §§ 93 II a) annot.; 94, I b) cum annotatione 1; 84, VI): Koch §§ 124. 1 (cfr 120, 4 annot.): 124, 4 a: Krüger-Pökel § 56, 10 annot. 1. — Ubi futuri temporis participium exspectamus, raro præsentis usurpatur, *neque tamen finali vi præditum.* Cfr Kühner-Gerth II. 1 § 382, 7: Madvig. § 180 b) annot. 1 extr.

I. Participium per se ipsum consilium indicat.

1. *Post verba motus.*

A. Intransitiva.

	Participium attributi loco ponitur:			Particip. nominis munere fungitur:
	Nudum	Articulo addito	Utraque ratio commiscetur	
παρεῖναι	11	—	—	—
παραγίνεσθαι	4	—	—	—
ἥκειν	14	—	—	—
ἐλθεῖν (semper aoristus)	3	—	—	—
ὁρμᾶν	8	—	—	—
ὁρμὴν ποιεῖσθαι	1	—	—	—
ἐξορμᾶν	2	—	—	—
ἄγεσθαι	1	—	—	—
ἀναστῆναι	1	—	—	—
ἀπᾶραι	1	—	—	—
ἀπιέναι	1	—	—	—
διαβαίνειν	2	—	—	—
ἐξιέναι	1	—	—	—
ἐπανιέναι	2	—	—	—
ἐπείγεσθαι	2	—	—	—
ἰέναι	1	—	—	—
πλεῖν	1	—	—	—
πρεσβεύειν	1	—	—	—
προάγειν	1	—	—	—
προπορευθῆναι	1	—	—	—
συμπορεύεσθαι	1	—	—	—
φέρεσθαι	1	—	—	—
Summa	61	—	—	—

B. Transitiva.

	Participium attributi loco ponitur:			Particip. nominis munere fungitur:
	Nudum	Articulo addito	Utraque ratio commiscetur	
ἀποστέλλειν	6	3	—	—
ἐπαποστέλλειν	—	—	—	1
ἐξαποστέλλειν	30	15	—	7
προαποστέλλειν	2	—	—	—
<συν>αποστέλλειν	1	—	—	—
πέμπειν	9	21	1	7
διαπέμπεσθαι	—	—	—	1
ἐκπέμπειν	14	5	—	3
συμπέμπειν	—	—	—	1
ἀπάγειν	1	—	—	—
ἀπολύειν	1	—	—	—
παρορμῆσαι	—	—	—	1
παροξῦναι	—	—	—	1
Summa	64	44	1	22
Summa summarum	125	44	1	22

2. *Post verba quibus vis motus non subest.*

A. Deligere, relinquere, sim.

καθιστάναι	2	5	—	1
προχειρίσασθαι	—	2	—	—
ἐπιλέξασθαι	—	1	—	—
ἐκλέξαι	—	—	—	1
διατάττειν	—	—	—	1
ἐπιστῆσαι	—	1	—	—
συστῆσαι	—	1	—	—
καταγράφειν	—	1	—	—
κληροῦν	1	—	—	—
καλεῖν	1	—	—	—
ἀπολείπειν	1	—	—	—
καταλείπειν	—	—	—	2
Summa	5	11	—	5

B. Post alia verba quædam, velut hæc: esse, deesse, carere, perdere, cetera:

	Participium attributi loco ponitur:			Particip. nominis munere fungitur:
	Nudum	Articulo addito	Utraque ratio usurpatur	
εἶναι	—	1	—	—
οὐκ εἶναι	—	2	—	1
οὐχ ὑπάρχειν (altero loco *ἐλπὶς οὐχ ὑπ.*)	—	2	—	—
οὐκ ἔχειν	—	1	—	2
ἔρημον εἶναι	—	—	—	3
ἀπορεῖν	—	—	—	1
οὐ δεῖσθαι	—	—	—	1
προσδεῖσθαι	—	—	—	2
ἀπολέσαι	—	1	—	—
οὐ προκατασκευάζεσθαι	—	1	—	—
εὑρίσκειν	—	—	—	1
οὐχ εὑρίσκεσθαι	—	—	—	1
Summa	—	8	—	12
Summa summarum	5	19	—	17

II. Particula ὡς additur.

1. *Post verba quædam motus, plerumque cum solo participio conjuncta.*

A. Intransitiva.

παρεῖναι	1	—	—	—
ἐξελθεῖν	1	—	—	—
ὁρμᾶν	2	—	—	—
Summa	4	—	—	—

B. Transitiva.

ἐξαποστέλλειν	1	—	—	—
ἐκπέμπειν	1	—	—	—
Summa	2	—	—	—

2. *Post verbum deligendi.*

προχειρίσασθαι	1	—	—	—
Summa	1	—	—	—

3. *Post alia verba quædam* (vide supra).

	Participium attributi loco ponitur:			Particip. nominis munere fungitur:
	Nudum	Articulo addito	Utraque ratio commiscetur	
ἀνατείναντες τὸ δεξιὸν κέρας	1	—	—	—
ἀθροίζειν (πάντας, τοὺς συμμάχους, τ. δυνάμεις)	3	—	—	—
συνῆγε τὰς δυνάμεις	1	—	—	—
παρῆγον τὰς ἀγοράς	1	—	—	—
παρέδοσαν αὐτούς	1	—	—	—
ἔμενον	1	—	—	—
ἐξαπέστειλε τοὺς ἱππεῖς	1	—	—	—
ἡτοίμαζε τὴν δύναμιν	1	—	—	—
τὰς μὲν νῆας καθεῖλκε cet.	1	—	—	—
συνωμότας κατέγραφον	1	—	—	—
Summa	12	—	—	—
Summa summarum	19	—	—	—

Longe igitur sæpissime Polybius participiorum finalium consuetudinem exhibet post *verba motus*, et transitiva, quæ nunc barbare appellamus, et intransitiva. Horum usurpantur hæc fere: *παρεῖναι, παραγίνεσθαι, ἥκειν, ἐλθεῖν, ὁρμᾶν* (*ὁρμὴν ποιεῖσθαι, ἐξορμᾶν*), binis vel singulis locis alia quædam. Sæpe eadem participia post eadem vel similia verba repetuntur, cfr hos locos: III, 15, 3. 13, 7 (*παραχειμάσων*); III, 85, 4. 77, 4 (*πολεμήσων*); XV, 7, 4. XXI, 39, 2 (*κοινολογησόμενος*); XXII, 3, 5. 10, 4. XXVIII, 2, 1 *ἀνανεωσόμενος τὴν συμμαχίαν, φιλίαν*); — III, 51, 6. XVI, 6, 2. IV. 71, 7; V, 46. 5; XI. 6, 2; XIV, 10, 8; III, 43, 10 {(*παρα*)*βοηθήσων*}.

Ex illis verbis longe principem frequentiæ locum obtinent quæ »mittere» significant.[1] Eorum autem maxime floret *ἐξαποστέλλειν*, velut *ἐκπέμπειν* de more cum nudo participio

[1] Quod Brief Conj. I p. 42 contendit, post hæc verba participia articulo præfigi, »nur wenn der Begriff Abgesandte nicht steht», falsum esse exemplorum copia docet.

copulatum. Post *ἐκπέμπειν* contra ea multo sæpius additur articulus. Rarius participium nominis partes sustinet, idque imprimis post *ἐξαποστέλλειν, πέμπειν, ἐκπέμπειν*.

Iterum iterumque eadem participia legentibus occurrunt, sæpissime cum vocabulis quæ sunt *πρέσβεις, πρεσβευταί*, (*πρεσβευτής, πρεσβεία*) conjuncta. Testimonio sunt hæc exempla:

participia verborum dicendi:

διασαφήσοντας: *δ.* post *ἐξαποστέλλειν*: XXXII. 28. 1 (sg); *ἐκπέμπειν* XX. 10. 1: — *πρεσβευτὰς δ.* post *ἀποστέλλειν* XXIII. 18. 3: *ἐξαποστέλλειν* XXXI. 28. 2; XXIII. 2. 10[1]; *πέμπειν* XXVIII. 12. 4: — *πρέσβ. τοὺς δ.* post *ἐξαποστέλλειν*: XXXIII. 7. 2[1]; *πέμπειν*: XXV. 4. 5; XXXII. 1. 3; XXVIII. 12. 3[1]; XXXII. 3. 3[1]; XXXVI. 6. 3[1]; — *τοὺς δ.* absolute dictum post *ἐξαποστέλλειν* III. 87. 4: *διαπέμπεσθαι* XVIII. 21. 3; *ἐκπέμπειν* V. 74. 8[1]:

ἀναγγελοῦντας, ἀπαγγελοῦντας, καταγγελοῦντας: *ἀναγ.* post *ἐξαποστέλλειν* II. 26. 2; *πρέσβεις τοὺς ἀπαγ.* post *πέμπειν* I. 29. 6; *τοὺς ἀπαγ.* absolute dictum post *πέμπειν* III. 75. 1; *πρ. καὶ θεωροὺς καταγ.* post *ἐκπέμπειν* XXXI. 3. 1;

δηλώσοντας: *δ.* post *ἐκπέμπειν* X. 19. 8 (sg.): III. 67. 4[1]; *πρεσβεις δηλ.* post *πέμπειν* XIV. 2. 11;

διδάξοντας: *πρέσβ. δ.* post *ἀποστέλλειν* XXII. 15. 6[1]; — *πρ. τοὺς δ.* post *ἐξαποστέλλειν*: XXIV. 10. 7;

ἀνθομολογησομένους: *πρεσβευτὰς τοὺς ἀνθ.* post *ἐκπέμπειν* XV. 19. 9;

ἀξιώσοντας: *πρ. ἀξ.* post *πέμπειν* XXXI. 15. 1: *πρ. τοὺς ἀξ.* post *ἐξαποστέλλειν* IV. 60. 1;

παρακαλέσοντας: *π.* post *ἐκπέμπειν* III. 67. 4[1]; XV. 25. 13 (sg. bis)[1]; post *ἐξαποστέλλειν* IV. 24. 8 sg.[1]; *πρέσβ. τοὺς π.* post *ἐξαποστέλλειν* XXI. 17. 9; post *πέμπειν* XXII. 4. 10; XXXII. 3. 3[1]; *ἐκπέμπειν* XVI. 25. 1; — *τοὺς παρακαλεσ.* absolute dictum: post *πέμπειν* IV. 23. 1;

[1] Cum alio participio copulatur.

δεησομένους, ἐξαιτήσοντας, παραιτησομένους: δεησ. post *ἐκπέμπειν* XVI. 33. 5[1]; XXI. 5. 4; — *πρεσβευτὰς ἐξαιτησ.* post *πέμπειν* IV. 66. 9; — *παραιτησ.* post *πέμπειν* XXII. 18. 9 (sg.)[1]; *πρεσβευταὶ παραιτ.* XXXVIII. 8. 2 (nom.)[1];

διαλεχθησομένους: πρέσβ. τοὺς διαλ. post *ἐξαποστέλλειν*: XXI. 16. 2 (pass.), *πέμπειν* XVIII. 10. 2; XX. 3. 6; — *τοὺς διαλ.* absolute dictum: post *συμπέμπειν* VII. 2. 6;

βουλευσομένους, συνεδρεύσοντας, κοινολογησομένους: τοὺς βουλευσ. absolute dictum: post *πέμπειν* IV. 22. 2; V. 28. 3[1]; — *τοὺς συνεδρευσ.* absolute dictum: post *πέμπειν* V. 102. 8[1]; — *κοινολογησομ.* post *ἐκπέμπειν* XXI. 39. 4; *πρεσβευτὰς κοινολογησ.* post *πέμπειν* XXVIII. 19. 2;

ἀπολογησομένους et *κατηγορήσοντας: ἀπολ.* post *ἐξαποστέλλειν* XXXI. 9. 4; XXXII. 3. 2 (sg.); post *πέμπειν* XXII. 18. 9 (sg.)[1]; — *πρέσβ. τοὺς κατηγ.* post *ἐκπέμπειν* XXXII. 3. 1;

εὐχαριστήσοντας et *συγχαρησομένους: πρέσβ. εὐχ.* post *ἐκπέμπειν* XXX. 17. 1 (sg.); *πρ. τοὺς εὐχ.* post *πέμπειν* XVIII. 43. 4 (*πρεσβείαν*); post *ἐκπέμπειν* XVI. 25. 1.[1]

Accedunt participia verborum curandi: *διοικήσοντας, πράξοντας, χειριοῦντας, φροντιοῦντας*, vel videndi, ut quid fiat: *αὐτόπτας ἐσομένους, ἐπισκεψομένους. ἐποπτεύσοντας, ἐποψομένους, κατοπτεύσοντας, κατασκεψομένους*, et eorum quæ significant: pacem componere, amicitiam conjungere, societatem inire. similia: *διαλύσοντας τὴν ταραχήν, τὸν πόλεμον, λύσοντας τὸν πόλεμον, συμμαχίαν* vel *εἰρήνην συνθησομένους. ἀνανεωσομένους τὴν φιλίαν* vel *συμμαχίαν, βεβαιωσομένους τὰς ὁμολογίας*, alia. Sed longum erat singula exempla enumerare. — Non sæpe cum participiis futuri construuntur *verba, quibus non continetur vis motus*. Plurima ejusmodi exempla exhibent verba deligendi, a Polybio contra superiorum scriptorum usum numquam, credo, cum infinitivo connexa, et quæ sunt deesse, carere, similia.

[1] Cum alio participio copulatur.

Ad consilium indicandum raro part. *ὡς* participio annectitur.[1] Ac vide ne omnia ejusmodi exempla apud Polybium tradita notionem quandam opinantis redoleant. — Jam satis dictum est de Polybii participiis finalibus.[2] Quare

[1] Miror quod Brief Conj. I. p. 42 credit Polybium hanc rationem prætulisse nudis participiis, quorum plurima exempla inde explicari, quod auctor noster hiatum evitaverit.

[2] Etiam Polybius post verba quæ supra enumeravi, *præsentis* temporis participia, imprim. quæ »opem ferentem» significant, nonnumquam adhibet. Cfr hos ll.: II. 26. 1; III. 104. 3; IV. 22. 2 (*παρεῖναι βοηθοῦντα*); IV. 13. 1: 63. 9: 77. 7 (*ἥκειν βοηθοῦντα*): II. 6. 2: III. 76. 8; 102. 6 (*ἥκειν παραβοηθοῦντα*) et sæpius. — Interdum futuri et præsentis participia inter se variant, velut his locis: XVI. 33. 5: XXX. 20. 7; XXXIII. 7. 2. Neque tamen scio an Brief erraverit Conj. I p. 42. Stichum auctorem secutus iis participiis finalem vim tribuens. Credo enim — id quod etiam alioquin fit. cfr *δέον* vel *καθῆκον εἶναι* pro simplicibus verbis *δεῖν* et *καθήκειν* cum a superioribus (vide Madv. § 180 c), tum a Polybio adhibita — participium sic usurpatum gravius enuntiari quam verbum finitum, quod vocamus. Respondet igitur mea quidem sententia, ut exemplum afferam, *παρῆν βοηθῶν* ad nostrum »kom med hjälp», vel »kom och hjälpte; quam parataxim ne Polybius quidem prorsus respuit, cfr hos ll.: IV. 9. 5. *ἐξελεύσεσθαι καὶ βοηθήσειν*; XV. 19. 1. *ἠπείγοντο καὶ διεσάφουν*.

Restat, ut de aliis quibusdam horum verborum constructionibus breviter disputemus. (Omnia exempla non collegi).

I. Verba motus.

1. Intransitiva.

Sequuntur hæ structuræ:

a. Nudus infinitivus.

Cfr hos ll.: I. 28. 10: 84. 3: VII. 18. 7 (*ὁρμᾶι*).

b. Infinitivus cum præpositionibus quibusdam copulatus (plerumque sic ponitur *ὁρμᾶν*):

ὁρμᾶν ἐπὶ τό vide Hewlett l.c. p. 468.
πρὸς τό p. 459.

χάριν (Hewlett l.c. p. 447 sequ.) V. 103. 2 (*πλεῖν*): XII. 12 a. 2 (*ποιεῖσθαι τὴν διάβασιν*); XV. 4. 4 (*ἀφώρμησε*): XVI. 25. 1 (*ἐλθεῖν*): XXII. 19. 2; XXXIII. 18. 2 (*παραγίνεσθαι*): XXXI. 20. 8 (*παρεῖναι*).

Cfr *ἕνεκα*: XXIX. 27. 1 (*ἀφικέσθαι*): XXX. 1. 2 (*ἐλθεῖν*).

2. Transitiva: verba mittendi.

Sequuntur:

a. Nudus infinitivus.

II. 8. 12 (*ἐπαποστέλλειν*) {frr. 152; 166}.

hanc commentatiunculam concludamus.

b. *ὥστε* cum infinitivo.
XVI. 37. 2 (Diel l.c. p. 34).

c. *χάριν τοῦ* et infinitivus.
III. 50. 6 (*προέπεμψε*); XIV. 1. 13 (*ἐξέπεμπε*); XXVII. 15. 4 (*ἀπέστειλε*).

d. Relativa sententia finalis.
XII. 25 k. 4; XXXI. 22. 8 (*ἐκπέμπειν*); XXIX. 3. 7 (*συνεξαποστέλλειν*).

e. Participium præsentis vel aoristi (impr. verborum imperandi, orandi, promittendi) subjecto annexum (cfr Goetzeler: De P:ii Eloc. p. 35).
I. 11. 3: 16. 5; 18. 7; 30. 1: 44. 1; 53. 2; 70. 8; 77. 3; 81. 1; 87. 4. et sæpius.

Ejus usus tradita sunt exempla in integris libris c:a 45.
in fragmentis c:a 65.

Summa c:a 110.

II. Verba quibus vis motus non continetur.
Sequuntur hæ structuræ:

a. Nudus infinitivus.
VI. 58. 6 *ἀπολειφθέντες τηρεῖν.*

b. *χάριν τοῦ* et infinitivus.
XXII. 3. 6 (*καθεστάθησαν πρεσβευταί*).

c. Relativa sententia finalis.
XV. 25. 27 (*ὑπάρχειν*).
Participium futuri et sententia relativa inter se mutantur: IX. 12. 8; XV, 25. 25.

d. Participium præsentis vel aoristi subjecto annexum (cfr supra I, 2, e).
V. 38. 4; 61. 8 (*ἀπολείπειν*).